

BENET XVI VISITA L'ILLA EN EL SEU CATORZÈ VIATGE INTERNACIONAL

Malta acull el Papa

Del 17 al 18 d'abril Benet XVI va visitar l'illa de Malta, enmig d'una expectació mediàtica enorme. El motiu d'aquesta visita a Malta s'emmarcava en els 1.950 anys del naufragi de sant Pau en aquesta illa del Mediterrani. La nostra enviada especial, Marta Nin, ens ofereix un ampli reportatge d'aquest viatge del Papa, un viatge caracteritzat per la calorosa acollida que li va oferir el poble maltès. Milers i milers de persones van acollir el Pontífex i li van donar el seu suport i afecte enmig de la tempesta mediàtica a causa dels casos de pederàstia.

P 3-5

Suport a les víctimes d'abusos sexuals

Benet XVI es va trobar amb vuit homes que havien patit abusos sexuals en un orfenat maltès. La trobada es va desenvolupar en un clima de recolliment i discreció en la qual el Papa va plorar amb les víctimes.

«L'anhel religiós i de transcendència continua molt viu en la gent»

«La desafecció política no és bona en una societat democràtica»

ENTREVISTA A L'ABAT DE MONTSERRAT, EL P. JOSEP M. SOLER

P 22 i 23

REFLEXIONS A L'ENTORN DEL PRIMER DE MAIG

P 9 i 12

Coloms de la pau davant del drama palestí

Sis joves catalans han viscut aquesta Setmana Santa a Palestina una de les experiències més intenses de la seva vida. Gairebé es podria dir que han tocat amb les seves pròpies mans el cinquè Evangeli, aquell que escriuen avui amb el seu testimoni els cristians palestins a Terra Santa. Aquesta comunitat, avui en minoria, pateix des de fa anys a la terra de Jesús un autèntic drama ple de sofriment i dolor. Compartir amb ells la passió, mort i resurrecció de Jesús ha provocat en els joves pelegrins catalans tot un cúmul de sentiments i emocions que els ha dut a implicar-se encara més, i amb un coneixement de causa més gran, en el que ja ha estat batejat com a «Projecte Taybeh». L'agermanament promogut des del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears es consolidarà encara més aquest estiu amb el viatge d'una desena de joves palestins a Catalunya. P 20 i 21

«Aggiornamento» del carisma ignasià a Manresa

En el marc incomparable de la Cova de Manresa, on es creu que el seu fundador, sant Ignasi de Loiola, va rebre de la Mare de Déu la inspiració dels Exercicis Espirituals, va tenir lloc del 6 a l'11 d'abril una nova edició del Congrés Europeu d'Espiritualitat Ignasiana. Sota el lema «Espiritualitat ignasiana i cultures europees contemporànies», més de seixanta jesuïtes i col·laboradors laics de la Companyia de Jesús provinents d'arreu d'Europa, es van aplegar a la capital del Bages per compartir experiències i aprofundir en l'aggiornamento avui dels Exercicis Espirituals. P 25

Sumari

- P 8 Suport dels bisbes espanyols al Papa
- P 24 Barcelona: Jornades d'Apostolat Seglar
- P 30 L'ecotó, iniciativa ecològica i solidària
- P 31 Nova biografia del beat Francesc Castelló
- P 32 Presentat el llibre «La catedral de Barcelona»

Editorial

1.000 «Signes dels temps»

El programa religiós de TV3, *Signes dels temps*, ha arribat al número 1.000, després d'haver estat 24 anys en antena, sense interrupció: tota una fita. La seva emissió s'empara en l'article 20 de la Constitució que garanteix l'accés dels grups socials i polítics significatius als mitjans de comunicació públics. Sota aquest ampli marc jurídic es van produir diversos acords entre els episcopats i les empreses públiques de televisió. L'espai es va estrenar a Televisió de Catalunya l'any 1986 gràcies a un acord entre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i la Conferència Episcopal Tarraconense. Programes semblants van començar a funcionar a Euskal Telebista, Television Galega i Canal Sur. El seu primer director, Francesc Romero, va dissenyar un nou estil de programa religiós amb un tarannà obert, integrador i atent a la presència de l'Església, com a llevat dins la pasta, en la societat contemporània. Avui *Signes dels temps* (abans titulat *Temps d'esperança*) manté el seu objectiu original de ser un espai d'entrevistes i reportatges sobre la vida de l'Església catòlica, especialment a Catalunya. Segons l'equip que el duu a terme: «És un programa plural que vol donar veu i presència a un ampli ventall de grups i moviments, i també ofereix informacions ecumèniques i interreligioses.» Davant de les seves càmeres hi han desfilat personatges com els cardenals Narcís Jubany, Ricard Maria Carles o Lluís Martínez Sistach, a més de tots els arquebisbes i bisbes de Catalunya, prelatos de dimensió internacional com Helder Cámara o Pere Casaldàliga, religiosos com sor Genoveva Masip, el P. Cassià M. Just, l'Abbé Pierre, dom Anselm Grün, el germà Roger o Cristina Kaufmann. Fundadors com Chiara Lubich, laics responsables de delegacions, secretariats i moviments... Així s'ha anat constituint un fons d'imatges clau per entendre la història de l'Església catalana en el darrer quart de segle. Una sèrie interessant va ser la dedicada a enaltir el mil·lenari de Catalunya (1988) o el cinquantenari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat (1997).

Després de diversos directors i presentadors —que posteriorment han excel·lit en d'altres mitjans— avui l'equip del programa està format per Francesc Rosaura a la direcció i presentació, Fede Rovira, Maria Eugènia Pujalà i Carme Charles a la realització, Montse Canals i Anna Simó a la producció, i Eulàlia Tort i Montserrat Esteve a la redacció, aquestes dues també col·laboradores habituals de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. Actualment *Signes dels temps* s'emet cada diumenge a les 9 del matí per TV3.

La presència setmanal continuada d'aquest magazine d'actualitat religiosa planteja un repte més de fons: els cristians avui a Catalunya, estem prou presents a la televisió? Hi ha sens dubte molts cristians que treballen en el mitjà televisiu. Però a l'hora de parlar d'iniciatives de l'Església en l'àmbit televisiu sembla que no. En els darrers anys no han faltat iniciatives ben intencionades de canals de televisió religiosos però probablement els ha faltat més connexió amb la realitat eclesial. De vegades els qui invoquen més l'ortodòxia són els menys disposats a col·laborar lleialment amb les jerarquies. D'altra banda, tenir un canal de televisió propi pot ser una iniciativa molt costosa, però ser més present en el mitjà televisiu en àmbit diocesà, arxiprestal o parroquial sembla que no hauria de ser-ho tant. Però avui a Catalunya —llevat d'un programa emblemàtic com és *Creure avui* a televisió de Mataró i de la retransmissió dominical de la missa, que és un servei públic insubstituïble— costa molt trobar iniciatives eclesials en d'altres televisions catalanes. S'ha dit que l'Església va perdre el tren de la televisió però que no ha perdut el de les xarxes informàtiques. Cal esperar que així sigui, sobretot preveient que la convergència tecnològica farà que cada vegada més tot s'unifiqui en una sola pantalla. Mentrestant des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel felicitem *Signes dels temps* per aquesta efemèride de mil·lenari i li augurem molts anys més de vida al servei de l'Església i tota la societat catalana.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Cecília Aranés, Miquel Bada, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Antoni Coll, Delfí Dalmau, Montserrat Esteve, Pere Fàbregues, Jaume Gabarró, Carmen García Pita, Aurora Gómez-Ramos, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Dani Majà, Josep Maria Mas, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Marta Nin, Saül Perez, M. José Postigo, Josep Oriol Pujol, Jesús Renau, Josep Rius-Camps, Pepe Rodado, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

El poble maltès abraça calorosament Benet XVI en un moment crucial

El Papa completa el catorzè viatge internacional

Marta Nin
Enviada especial

Benet XVI va arribar a Malta el 17 d'abril passat com sant Pau, enmig d'una tempesta. L'Apòstol dels gentils hi va naufragar, s'hi va quedar tres mesos i va sembrar la llavor de l'Evangeli en una terra que encara avui continua sent la més sòlidament catòlica d'Occident. Prova n'és la calorosa i colorida acollida que el poble maltès va tributar al Pontífex al llarg de tot el cap de setmana. Sota els ulls de tothom era ben visible una altra tempesta, ben borrascosa, que sacsejava la barca de l'Església en l'arribada del Papa a Malta. Es tractava del catorzè viatge apostòlic a l'estranger de Benet XVI amb motiu dels 1.950 anys del naufragi de sant Pau en aquesta illa del Mediterrani. La projecció mediàtica del viatge va adquirir un relleu ben diferent arran de la crisi causada per l'escàndol dels pederastes a l'Església. La motivació del viatge papal va passar a un segon pla.

Quins eren els motius de la visita? Pot sobtar que en un pontificat com el de Benet XVI, on a diferència del de Wojtyła, es fila molt prim a l'hora de decidir un viatge a l'estranger (recordeu, amb tot, que Ratzinger va pujar al soli pontifici amb 20 anys més que Joan Pau II), el Papa triés com a meta un dels països més petits d'Europa, que rarament és notícia. Són diversos els motius que portaven Benet XVI a Malta. L'ocasió era, com hem esmentat, l'efemèride del naufragi de sant Pau a l'illa, tal com no tan sols relata la tradició cristiana, sinó també el llibre dels Fets dels Apòstols en els capítols 27 i 28. Pau va ser conduït a Roma, com a presoner, per apel·lar al Cèsar contra la causa que havien presentat alguns fariseus, i en el viatge per mar el vaixell va naufragar a la costa maltesa. Pau va estar-s'hi, a Malta, tres mesos, i hi va evangelitzar el poble. Segons la tradició, era l'any 60 dC.

Malta és, doncs, la primera terra europea que rep la Bona Nova directament de sant Pau, i un dels primers focus d'evangelització cristiana d'Europa. Per a un Papa compromès a defensar en tot moment les arrels cristianes d'Occident, aquesta illa mediterrània representa un autèntic paradigma. Perquè cal dir que Malta no només és pionera com a terra evangelitzada, sinó que podríem afirmar que es tracta de l'últim país de la cristiandat. Un Estat on el 98% de la població es declara catòlica, on la legislació no preveu el divorci ni l'avortament i on la pràctica de la religió es comprova fàcilment els diumenges en les diferents esglésies de l'illa, plenes a vessar tothora amb gent de diferents generacions. En la presentació del viatge a la premsa, el P. Federico Lombardi, portaveu de la Santa Seu, afirmava que també la secularització comença a fer-se tangible a l'illa, però cal dir que la pràctica del catolicisme continua a uns nivells que la resta de l'Església europea enyora

de fa dècades.

D'altra banda, Benet XVI manifesta una especial devoció per sant Pau. Per al Papa és un exemple de com la fe arriba a través de la trobada amb el Crist, i com aquesta trobada revoluciona la vida d'una persona. En el seu primer any de pontificat, Benet XVI va dedicar quatre catequesis senceres a la figura de l'Apòstol dels gentils. Posteriorment, fins i tot va proclamar un Any Paulí, durant el qual va dedicar vint catequesis a sant Pau. Per a Benet XVI, l'apòstol de Tars té també un fort significat ecumènic: «Sant Pau recorda que la plena comunió entre tots els cristians troba el seu fonament en un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme.» I és el mateix Ratzinger qui recorda que

indirecta tot al·ludint a l'Església, cos de Crist «ferit pels nostres pecats», però que «tanmateix el Senyor estima» i «el seu Evangeli és la veritable força que purifica i guareix». També en aquell vol va motivar el seu viatge com a una oportunitat de posar en relleu un cop més «la gran figura de l'Apòstol dels gentils» perquè «el seu missatge és important també per avui». Per al Papa, el naufragi de sant Pau a Malta, que va tenir lloc fa 1.950 anys, té una simbologia actual perquè «els naufragis de la vida poden formar part del projecte de Déu per a nosaltres i ens poden ser útils per a un nou començament». I per acabar, durant el vol el Papa va voler parlar d'immigració, ja que Malta és un punt neuràlgic on arriben moltes paste-

sempre plenament recolzat. Perquè no és gaire usual que un cap d'Estat mostri la sintonia que va palesar Abela amb el catolicisme, defensant les arrels cristianes del país, així com els valors que aquest Pontífex sempre ha presentat com a «no negociables».

En el seu primer discurs Benet XVI va afrontar el tema del divorci, que no està previst per la llei maltesa, tot i que segons dades del *The Times of Malta* publicades a la vigília del viatge papal, ja hi ha poc més del 50% de la població que desitjaria la introducció del divorci. En aquest sentit, el Papa va dir als maltesos que el seu país «hauria de continuar defensant la indissolubilitat del matrimoni com a institució natural i sacramental».

Des de l'aeroport de Luqa, Benet XVI va dirigir-se en papamòbil a la capital de l'illa, La Valletta, on hi ha el Palau dels Grans Mestres, seu de la presidència i de la Cambra dels Diputats de Malta, per a una visita de cortesia al president de la República, George Abela. Els maltesos van sortir als carrers de la ciutat, guarnida especialment per a l'ocasió, per celebrar l'arribada del Papa. Especialment digna de nota va ser la presència d'uns 5.000 infants que van esperar Benet XVI a la plaça del Palau dels Grans Mestres i durant hores i hores van estar entonant cants sense defallir en cap moment en l'entusiasme, un entusiasme que va esclatar quan més tard el Papa va sortir al balcó per saludar els nens i beneir-los, alhora que aquests li cantaven una cançó en maltès per desitjar-li feliç aniversari.

Corprendores algunes banderes que feien voleiar els infants amb un rètol en maltès que deia: «Coratge!»

Posteriorment el Sant Pare es va desplaçar a la ciutat de Rabat, a l'església de Sant Pau, on hi ha la cova que segons la tradició va acollir l'Apòstol dels gentils quan fa 1.950 anys va naufragar a l'illa. Allà el Papa va parlar als milers de fidels que l'aclamaven: «L'arribada de sant Pau a Malta no estava programada. Com sabem, anava a Roma quan va esclatar una violenta tempesta i la seva nau va estavellar-se contra aquesta illa. Els mariners poden traçar una ruta, però Déu, en la seva saviesa i providència, desplega el seu propi itinerari.» El discurs de Benet XVI va ser interromput moltes vegades per un allau d'aplaudiments i mostres d'afecte. El Papa va concloure exhortant els fidels «a fer propi el repte exultant de la nova evangelització. Viviu la vostra fe de manera encara més plena juntament amb els membres de les vostres famílies, els vostres amics, en els vostres barris, en els llocs de treball, en tot el teixit de la societat maltesa». Per acabar, va encaminar-se a la capella de la cova de sant Pau, on es va agenollar i va pregar de genolls i en silenci. Després, va llegir una pregària d'intercessió a l'Apòstol dels gentils.

El Papa va pregar a la capella de la cova de sant Pau.

«Els naufragis de la vida poden formar part del projecte de Déu per a nosaltres»

el Concili Vaticà II recull aquesta indicació paulina per tornar-la a proposar en el context del compromís ecumènic.

L'escàndol dels abusos sexuals a menors va fer que l'atenció de la majoria de mitjans es focalitzés ara a saber si el Pontífex tindria alguna trobada amb les víctimes dels abusos sexuals a l'illa. Hi ha un grup de nou adults maltesos, víctimes de pederastes durant la infància, que demanava insistentment que el Papa els rebés. El 8 d'abril els bisbes maltesos van fer pública una carta pastoral titulada *Missatge de penediment i contrició* en relació amb la pederàstia entre el clergat maltès. Segons la diòcesi de l'illa, actualment hi ha 45 capellans acusats d'abusos. Una taca que enfosquia la dimensió paulina i evangèlica del viatge. Ja en el vol papal que el duia a l'illa, sense esmentar explícitament l'escàndol dels abusos, Benet XVI s'hi va referir de manera

res de l'Àfrica i la política d'immigració maltesa sovint ha aixecat perplexitats en matèria de drets humans: «Tots hem de respondre», va afirmar Benet XVI, «a aquest repte, treballar perquè tothom pugui viure en la pròpia terra un vida digna». Un tema del qual va tornar a parlar al llarg de la seva visita. És digne de relleu el fet que el Papa toqués el tema de la solidaritat dels immigrants quan, tal com va informar posteriorment el P. Federico Lombardi, aquesta qüestió no figurava entre les preguntes que se li havien fet. Sí que hi havia força demanda perquè el Papa fes una valoració del seu aniversari (que va ser divendres dia 16 d'abril) i dels cinc anys de pontificat. El mateix P. Lombardi va afirmar davant dels periodistes que esperava que el Papa en fes algun comentari, però alhora no es va sorprendre que evités parlar-ne perquè «no és el seu estil parlar d'ell mateix».

L'arribada a l'illa

El discurs del president maltès, George Abela, en el moment de l'arribada de Benet XVI a l'aeroport de Luqa va marcar el tarannà d'un viatge sense cap mena d'entrebanc, al contrari, un viatge en el qual el Papa es va sentir

El Papa plora amb les víctimes dels abusos sexuals

M. N.

Des de molt abans de sortir cap a Malta, hi havia gran expectació en els mitjans de comunicació per saber si Benet XVI es trobaria amb un grup de víctimes d'abusos sexuals. Als periodistes que l'encalçaven per obtenir una resposta, el P. Federico Lombardi, director de la Sala de Premsa de la Santa Seu, no confirmava ni negava aquesta possibilitat, alhora que recordava que les trobades d'aquest tipus sempre s'han desenvolupat lluny dels flaixos «en un clima de recolliment i discreció». I va ser així. Les víctimes que es van trobar amb el Papa eren interns d'un orfenat maltès on, durant els anys vuitanta, es van cometre repetits abusos sexuals per part dels capellans que el dirigien.

Podem ben dir que en la seva visita a l'illa Benet XVI va fer com sant Pau. L'Apòstol dels gentils diu de si mateix: «M'he fet tot amb tots... jueu amb els jueus, grec amb els grecs...» Joseph Ratzinger es va fer víctima amb les víctimes. Per això va plorar. Les llàgrimes del Papa durant la seva trobada amb vuit homes que havien patit abusos sexuals en un orfenat en són la prova tangible. No hi havia càmeres de televisió, ni telèfons mòbils que poguessin retratar aquell moment íntim de comunió i pregària. Si sabem que va plorar és perquè ho van explicar als periodistes dues víctimes, Lawrence Grech i Joseph Magro.

Per a aquest últim, la trobada amb Benet XVI va ser «un regal meravellós, després de tant de patiment. Tots hem plorat, el Papa també». Magro va explicar que havia començat a patir abusos sexuals als quinze anys, entre el 1988 i el 1990: «Hi havia un capellà, el P. Charles Pulis, que cada matí em venia a despertar i abusava de mi. Jo no podia parlar, no em podia rebel·lar, perquè m'amenaçava amb l'expulsió de l'orfenat. Al Papa li he preguntat: "Per què aquell capellà em va fer allò?" Ell m'ha contestat: "No ho sé. Però jo prego per tu." Es veia que el Papa estava patint, que sentia una gran pena. Jo no el volia fer patir, no li he explicat tot el que feia aquell capellà, però ell ha plorat amb mi, encara que no en tingui cap culpa del que va passar. Jo no tenia esperança en els capellans, l'havia perduda, però ara, després d'aquesta commovedora experiència amb el Papa, començo a esperar. És un sant. Per fi tinc una mica de pau gràcies a aquesta trobada.»

Un cop a Roma, Benet XVI va voler recordar aquest moment intens durant

la catequesi dels dimecres. Va explicar com havia volgut «trobar-se amb algunes persones víctimes d'abusos per part de membres del clergat». I va afegir: «Vaig compartir amb ells el patiment i la commoció, vaig pregar amb ells, assegurant-los l'acció de l'Església.»

Missa a Floriana

La trobada va tenir lloc a la nunciatura maltesa diumenge dia 18 d'abril, després de la celebració eucarística del matí a la plaça dels Graners de Floriana, durant la qual el Papa va llegir una homilia que girava al voltant de la confiança en Déu. En molts passatges i amb diferents paraules, el pontífex va remarcar un sol concepte: «Sense Déu no podem fer res.» Benet XVI apareixia visiblement cansat. Tot i així, si tenim en compte que divendres va complir 83 anys, no ens hem d'estranyar que el ritme intens de compromisos papals marqués després el rostre del Pontífex. Malgrat el cansament, se'l veia content. També en el segon dia de la visita, com en el primer, els maltesos també van sortir al carrer per a seguir-lo. Es calcula que unes 50.000 persones eren presents a Floriana per a la missa del diumenge, i molts milers més van seguir el recorregut fins a la nunciatura. Segons el P. Lombardi, el primer dia devien ser unes

les cadires des de casa al carrer per veure passar el papamòbil. Hi havia un ambient de festa general. Maria, una maltesa de mitjana edat, comentava: «Aquesta visita del Papa té el do d'unir els maltesos. Nosaltres sovint estem dividits. La política ens separa: els blaus (conservadors) d'una banda i els vermells (progressistes) de l'altra. O bé els italianòfils per aquí i els anglòfils per allà. Aquests dies tots estem units. És el Papa el qui ens uneix i fa de nosaltres un sol poble.»

Trobada amb els joves

L'última cita del Sant Pare a Malta va ser amb els joves. Benet XVI va arribar a la trobada per via marítima, en una barca en la qual l'acompanyaven deu joves que van conversar amb ell.

Un cop a terra ferma, van intervenir set joves que van plantejar al Pontífex les seves dificultats a l'hora de viure la fe en la societat d'avui. Per exemple, un dels joves va al·ludir al repte de l'acollida, esmentant el fet que li semblava que els joves marginats, els que viuen situacions difícils per un pas-

plantejaven els joves.

El Papa els va explicar, citant l'exemple de sant Pau, que «tota trobada personal amb Jesús és una experiència trasbalsadora». I va afegir que «Déu ens estima, a cadascun de nosaltres, amb una profunditat i intensitat que ni tan sols podem imaginar. Ell ens coneix íntimament, coneix totes les nostres capacitats i tots els nostres errors», per això «Déu no refusa ningú. I l'Església no refusa ningú. Però amb el seu gran amor, Déu ens repta a canviar per esdevenir més perfectes».

A continuació el Papa es va referir a les dificultats de la vida moderna i secularitzada. «No tingueu por!», va exhortar als joves. «Segurament trobareu oposició al missatge de l'Evangeli» perquè «la cultura d'avui dia, com tota cultura, promou idees i valors que a vegades estan en contrast amb les viscudes i predicades per Nostre Senyor Jesucrist». El Papa entén que per als joves els mitjans de comunicació i la pressió social poden presentar de manera persuasiva un missatge que va contra l'Evangeli, però al mateix temps va recordar l'exemple de la societat maltesa: «Hauríeu d'estar orgullosos que el vostre país defensés l'infant que encara no ha nascut, i promogui l'estabilitat de la vida de família dient no a l'avortament i al divorci», per això «altres nacions poden aprendre» de l'exemple cristià dels maltesos.

En els seus discursos a Malta, el Papa sempre va subratllar el que ha esdevingut el missatge del seu pontificat: una contracultura, la de l'Evangeli, que en l'Occident d'avui representa un repte per als cristians, però que no deixa de ser bella i joiosa.

Els milers de persones que van acollir Benet XVI a Malta devien confortar molt el Sant Pare en un moment de dificultat com el present. Ell va sentir el suport i l'afecte de la gent maltesa. D'altra banda, la seva trobada amb les víctimes va representar un punt clau en el viatge, que ja ha resultat molt fructífer.

Missa a Floriana.

El Pontífex va reservar temps per als joves.

100.000 persones, en total, les que van sortir al carrer per rebre Benet XVI. I fonts locals van informar que l'endemà la xifra era similar. Tenint en compte la població d'aquesta petita illa, no és, doncs, forassenyat afirmar que dos de cada quatre maltesos van voler ser presents al carrer durant aquesta visita. Era curiós veure com la gent s'emportava

sat obscur o drames familiars, pel fet de tenir una identitat sexual diferent o pel fet de ser immigrants, es veuen desplaçats i rebutjats dins l'Església, que els veu només com un «problema». També una parella de promesos es va adreçar al Papa, demanant-li com viure la vocació conjugal en un moment en què la família està patint «un canvi radical». Fins i tot també van parlar dos seminaristes, que van esmentar el fet que els capellans se senten actualment vulnerables pels atacs arran de l'escàndol dels abusos sexuals, i van al·legar que malgrat que l'Església estigués acceptant la pròpia culpa, era com si amb això no n'hi hagués prou als ulls del món, i se sentien gairebé exclosos del món. Totes les intervencions van ser molt directes i sense embuts. No hi havia gens de retòrica en els temes —tots ells més que candents— que

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

«El poble maltès sent que vol donar suport al seu Pontífex»

George Buttigieg, ambaixador de Malta al Sobirà Orde Militar de Malta

M. N.

No tothom sap que el Sobirà Orde Militar de Malta (SMOM), hereu de l'Orde dels Cavallers de Malta, no és només un orde religiós catòlic, sinó que també gaudeix de l'estatus d'Estat. Tampoc no se sap que la seu d'aquest Estat no es troba a Malta, sinó a Roma. De tot això i de la visita de Benet XVI en parlem a Floriana amb George Buttigieg, ambaixador de Malta a l'SMOM, figura polifacètica que combina la seva tasca diplomàtica amb la professió ginecològica i la docència de la medicina, la direcció de l'Institut Maltès d'Estudis Culturals, la gestió editorial del *Journal of Monastic Military Orders* i també l'escriptura, per la qual ha rebut recentment el Premi Literari Nacional de Malta.

Què significa per als maltesos la visita de Benet XVI a Malta?

Significa molt. Els maltesos som un poble profundament catòlic. Amb la immigració també han començat a arribar a l'illa altres confessions religioses, però continuen sent molt minoritàries. També és cert que en els últims anys ha començat aquí la secularització i ha disminuït una mica la pràctica religiosa, però el sentiment catòlic està molt arrelat. D'altra banda, en un moment com l'actual, en què vivim les dificultats de l'Església en relació amb els abusos sexuals a menors, el poble sent que vol donar suport al seu Pontífex. Personalment crec que no podem condemnar l'Església en la seva totalitat, i encara menys el Papa, per uns delictes perpetrats per una minoria exigua. Hi ha hagut aquí a Malta alguna pintada insultant el Papa, però es tracta de fets molt puntuals, que no recullen el sentiment general.

Quin relleu s'ha donat a l'escàndol dels abusos?

A Malta seguim molt els mitjans estrangers perquè som una illa petita i hem vist quin tractament n'han fet a l'estranger. He de dir que la premsa maltesa ha estat molt respectuosa amb Benet XVI, molt madura, i no s'ha unit al cor general de la premsa internacional. La premsa local reflecteix el que sent aquí el poble. El problema dels abusos sexuals ha estat que per evitar l'escàndol a vegades s'hagi intentat tapar-lo. Però tots els delictes han de sortir a la llum, la transparència és molt important. A l'edat mitjana els capellans no podien ser jutjats perquè gaudien de la protecció judicial, però avui dia, i especialment pel que fa als delictes sexuals, no podem eludir la llei. D'altra banda, passa que tot allò que fan els capellans es percep com a Església, per a bé i per a mal. Però per a l'opinió pública, fa molt més soroll el mal d'uns quants que el bé de la majoria.

Parlant amb els maltesos m'ha semblat, però, que tot i que esperaven el Papa contents, sentien una certa nostàlgia per Joan Pau II...

Sí, això és cert per a molta gent. El fet és que els dos papes tenen temperaments molt diferents, ja ho sabem.

«La nostra feina no ho és gens, de romàntica. El nostre interès és pal·liar la fam, les llàgrimes, el patiment de la gent»

Benet XVI és una persona més o menys reservada. Els maltesos, pel fet de ser mediterranis, són molt calorosos, els agraden les demostracions d'afecte i valoraven molt el caràcter extrovertit de Joan Pau II. Però jo he de dir que no és cert que Benet XVI sigui una persona freda. Quan ara fa uns quatre anys vaig presentar-li les meves cartes credencials, vaig poder estar amb ell i en vaig quedar profundament captivat. Vaig poder copsar la seva santedat. Va ser una trobada que em va tocar molt endins.

Malta és l'únic país d'Europa on encara el divorci i l'avortament no estan previstos legalment. La secularització que esmentava vostè abans també pot arribar a Malta en aquestes qüestions?

En els darrers deu anys, pel que fa al divorci, la situació ha canviat molt. Sí, arriba la secularització. El divorci no està legalitzat però en l'última dècada han augmentat sensiblement el nombre de parelles que se separen, i també el de separats que formen noves famílies. A Malta la institució familiar està molt arrelada i té molta força, però entre la població també augmenta la impressió que la legalització del divorci podria arribar a preveure's en la llei maltesa. La meua percepció és que és molt possible que en els propers anys arribi a legalitzar-se perquè és una realitat social en augment. Pel que fa a l'avortament, és molt diferent, no em sembla que hi hagi cap voluntat en la gent de legalitzar-lo perquè s'entén que és un homicidi. Jo, que sóc ginecòleg, puc avalar que ho és.

Quin és l'origen del Sobirà Orde Militar de Malta?

És una de les institucions més antigues del cristianisme. Va néixer com a orde monàstic al segle XI a Jerusalem per socórrer i donar assistència als pelegrins cristians ferits que arribaven a Terra Santa. La missió era la defensa de la fe en el Crist i el que s'anomenava *l'obsequium pauperum*, l'ajut als pobres. Quan els cristians van ser foragitats de Terra Santa, l'orde es va establir primer a Xipre, després a Rodès i, finalment, al segle XVI a Malta, fins a la invasió napoleònica de finals del segle XVIII. Després d'algun temps sense tenir una residència permanent, l'orde es va establir finalment a Roma, on continua tenint la seva seu.

Quin és el sentit de l'Orde avui dia?

Actualment l'SMOM és més a prop que mai del desig que conreava quan va ser fundat, que és una missió assistencial. La seva tasca és del tot filantròpica arreu del món, on té cases d'acollida. La majoria d'activitats són mèdiques i humanitàries. Els destinataris dels ajuts són els pobres però també la gent gran o amb minusvalideses... Una altra tasca a la qual ens dediquem molt són els pelegrinatges, especialment els de Lourdes. Sovint els ordes de cavalleria tenen una aparença romàntica, però la nostra feina no ho és gens, de romàntica. El nostre interès és pal·liar la fam, les llàgrimes, el patiment de la gent.

Com s'arriba a ser cavaller o dama de l'Orde?

Aquest és un punt que a vegades presenta problemes. Actualment l'Orde té 11.000 membres. No tothom pot ser cavaller o dama, no n'hi ha prou de voler-ho. Cal que se't demani. Normalment algú et proposa, o bé a través d'un contacte personal, o bé per la pròpia trajectòria humana o professional. A mi fa 12 anys em van contactar per si volia fer-me'n membre i vaig acceptar. Tot i així el camí és força llarg, perquè a banda de l'aprovació per part de l'Orde, també cal l'aprovació del país del qual un és ciutadà, per l'estatus d'Estat de l'Orde.

Això significa que tots els cava-

llers i dames tenen un passaport de l'Orde?

No, no tots els membres tenen passaport. Només els diplomàtics de l'Orde. S'ha d'anar molt amb compte, perquè amb freqüència es dona el cas de frau a l'hora de falsificar passaports de l'Orde. L'SMOM té relacions diplomàtiques amb un centenar de països, són els ambaixadors de l'orde els qui tenen un passaport de l'SMOM, un passaport diplomàtic.

Quins són els deures dels cavallers i les dames?

Per començar el primer requisit que s'ha de tenir és ser de fe catòlica, perquè estem parlant d'una institució religiosa. I no només ser catòlic, sinó també practicant. Això vol dir que no s'accepten situacions irregulars, com el cas dels separats que formen noves famílies, o dels divorciats que es tornen a casar. La vida moderna presenta problemes moderns i aquest és un problema que s'està presentant també a l'Orde dels Cavallers de Malta. Els membres participem regularment en una sèrie de celebracions eucarístiques, processons, recessos... Paguem una quota anual. I ens comprometem a col·laborar en les branques assistencials que l'Orde té en la nostra zona. En aquestes branques col·laboren no només els membres, sinó també els voluntaris. Actualment tenim uns 50.000 voluntaris arreu del món.

Com es viu a Malta la realitat de l'Orde? I hi ha cap possibilitat que la seu torni a l'illa?

A Malta hi ha una dicotomia molt gran. D'una banda, es viu com un orgull el lligam històric amb l'Orde. Des de ben petits, a l'escola estudiem la nostra història, l'illa a més és plena de símbols de l'Orde. Però, de l'altra, hi ha qui veu en els membres, en els cavallers i les dames, un club de privilegiats, i això a vegades crea un sentiment negatiu en algunes persones. Pel que fa a la seu de l'Orde, l'SMOM no té cap ambició territorial i no es posa ni en discussió que marxi de Roma.

La seva tasca en l'Orde de Malta i la seva professió com a ginecòleg i professor universitari, a banda d'altres ocupacions culturals que vostè té, encara li deixen temps per escriure...

Sí, perquè, per a mi, escriure és terapèutic. En la meua professió com a ginecòleg ajudo a portar a la vida els infants. Escrivint també dono vida als personatges que vaig creant. Escriure també m'ajuda a estar més proper amb els meus pacients.

**COMPRO
EDIFICIS
PETITS**

QBIC

610 24 56 55

Programació 2010

Club⁺amics

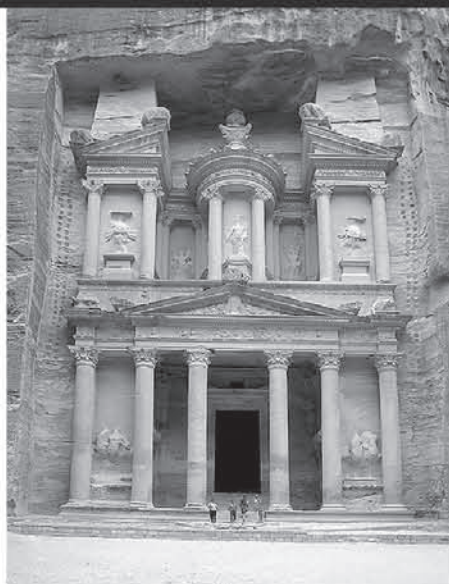
Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

RUTA DE L'ÈXODE

**Mar Roig
Petra
Jerusalem**

21 - 28 juny

**Pelegrinatges a
Terra Santa**

**22 - 29 agost
5 - 12 desembre
27 desembre - 3 gener**

**Croàcia i
Medjugorje**

1 - 8 juny

Argentina

Parcs nacionals de Patagònia,
d'Iguaçú i missions jesuítiques i
Buenos Aires amb Santuari
de Luján

9 - 21 agost

RUTA JOAN PAU II

Polònia

2 - 9 octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Lourdes

Coincidint amb
la trobada
internacional
de Metges Cristians

**7 - 9 maig
15 - 17 octubre**

Ars i Nevers

18 - 21 juny

ANY XACOBEU

**Santiago de
Compostel·la**

7 - 13 juny

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

El cardenal Hummes anima els preveres a donar suport públicament al Papa

Convida a participar en la cloenda de l'Any Sacerdotal al juny a Roma

Zenit
Ciutat del Vaticà

El cardenal Cláudio Hummes exhorta els preveres catòlics d'arreu del món a mobilitzar-se i viatjar a Roma per participar en la cloenda, al costat de Benet XVI, de l'Any Sacerdotal, que tindrà lloc del 9 a l'11 de juny del 2010. En un missatge per preparar la conclusió de l'Any Sacerdotal, el prefecte de la Congregació per al Clergat fa referència als atacs contra el Papa amb motiu de l'escàndol de la pedofília. «Les acusacions contra ell són evidentment injustes i s'ha demostrat que ningú no ha fet tant com Benet XVI per condemnar i combatre correctament aquests crims», afirma. «Per això, la presència massiva de preveres a la plaça amb el Papa serà un fort senyal del nostre rebuig decidit als atacs injustos dels quals és víctima. Així, doncs, veniu també per donar suport públicament al Sant Pare», afegeix. «Es tracta d'oferir al nostre estimadíssim papa Benet XVI la nostra solidaritat i el nostre suport, la nostra confiança i la nostra comunió incondicional davant dels atacs freqüents contra la seva persona en el moment actual en l'àmbit de les decisions sobre els ministres que han incorregut en delictes sexuals contra menors», precisa l'arquebisbe brasiler.

Les celebracions de cloenda de l'Any Sacerdotal també proporcionaran als preveres l'oportunitat de ser «confirmats» en la seva missió,

segons el cardenal. «No rebutgeu la forta i cordial invitació del Sant Pare —assenyala—. Veniu i Déu us beneirà.» «El Papa vol confirmar els preveres de l'Església. La vostra presència a la plaça de Sant Pere esdevindrà una forma manifesta i responsable dels preveres de presentar-se, disposats i sense intimidacions, per al servei a la humanitat que Jesucrist us ha lliurat.» «La vostra presència visible a la plaça serà una proclamació, davant del món actual, del vostre enviament al món, no per condemnar-lo sinó per salvar-lo —destaca—. En aquest context, també el gran nombre tindrà un significat especial.»

Finalment, indica que «la conclusió de l'Any Sacerdotal no serà un final, sinó més aviat un inici». «Nosaltres —el Poble de Déu i els pastors— volem donar gràcies al Senyor per aquest temps privilegiat de pregària i de reflexió sobre el sacerdoci», subratlla. «Al mateix temps, ens proposem mantenir-nos sempre més atents a tot el que l'Esperit Sant vol comunicar-nos», continua. I afegeix: «Mentrestant, tornarem a l'exercici de la nostra missió a l'Església, amb renovada alegria i amb el convenciment que Déu, Senyor de la història, és amb nosaltres en els moments de crisi i en els nous temps.»

Benet XVI: «Fer penitència és una gràcia»

ACI / Ciutat del Vaticà

Durant la celebració d'una eucaristia davant dels membres de la Pontifícia Comissió Bíblica, Benet XVI va destacar la importància de l'anunci de la vida eterna enmig d'un món que ataca l'Església i li recorda els «seus pecats». Davant dels pecats, és necessària la penitència, «reconèixer el que és una equivocació en la nostra vida; obrir-se al perdó, preparar-s'hi, deixar-se transformar». En la seva homilia va recordar que «en els temps moderns s'ha teoritzat l'alliberament de l'home, també de l'obediència a Déu: l'home seria lliure i autònom i res més.» I afegia: «Aquesta autonomia és una mentida. Una mentida ontològica, perquè l'home no existeix per ell mateix i per a ell mateix. És una mentida política i pràctica, perquè la col·laboració i compartir llibertats és necessari i si Déu no existeix, queda com a suprema instància només el consens de la majoria.»

Per als cristians, va dir el Papa, «obeir més Déu que els homes, suposa conèixer veritablement Déu i voler veritablement obeir, i que Déu no sigui pretext per a la pròpia voluntat, sinó que sigui realment Déu qui convida, en cas necessari, també al martiri». El Pontífex va assenyalar que cal «tenir el coratge, l'alegria, la gran esperança que la vida eterna existeix, que és la vida veritable i que d'aquesta vida veritable ve la llum que il·lumina també aquest món. En aquesta perspectiva, la penitència és una gràcia, una gràcia que nosaltres reconeguem el nostre pecat, que reconeguem que tenim necessitat de renovació, de canvi, de transformació». «Els cristians, també en els últims temps, hem evitat sovint la paraula penitència, que ens sembla massa dura. Ara, davant dels atacs del món que ens parla dels nostres pecats, descobrim que el fet de poder fer penitència és una gràcia i veiem com cal penitència.» «El dolor de la penitència, la purificació i la transformació, és una gràcia, perquè és renovació, és obra de la Misericòrdia divina.»

«L'Osservatore Romano» assegura que el Papa sortirà reforçat de la crisi

Zenit / Ciutat del Vaticà

L'actual tempesta mediàtica netejarà l'Església i reforçarà la figura de Benet XVI, considera el diari del Vaticà. Un article publicat per l'edició italiana de *L'Osservatore Romano* del 17 d'abril, escrit per Lucetta Scaraffia amb el títol *La llibertat del Papa*, afirma que en aquesta crisi queda clara la derrota de la política del silenci com a mitjà per defensar l'Església, una cosa per la qual ha lluitat Joseph Ratzinger. L'escriptora considera que el Papa «viu un moment de força (...) perquè les denúncies i les dures polèmiques donen la raó a la severitat que sempre va manifestar davant dels preveres culpables d'abusos sexuals contra menors, a la seva actitud intransigent davant dels mals que afligeixen l'Església i que ell mateix va denunciar abans d'esdevenir el Successor de Pere, amb paraules clares i públiques». «La tempesta netejarà els rangs de l'Església, trencarà connivències i ajudarà el Papa a construir aquesta comunitat d'"àngels", que desitjava fa uns quants dies, tot sabent certament que es tracta d'una esperança humanament impossible de realitzar, però conscient que cal proposar un model elevat d'aspiració per poder avançar i millorar», escriu Scaraffia. «La tempesta permetrà sobretot a Benet XVI avançar alliberat d'un fardell pesat de culpes i silencis per aquest camí que va indicar des del primer dia del seu pontificat: un camí difícil i costerut cap a una millora contínua, del clergat i dels fidels.» I acaba dient: «S'ha escrit que avui hi ha fidels que, després dels escàndols dels abusos sexuals, abandonen l'Església. Contràriament, aquest és el moment d'entrar-hi, d'apostar pel fet evident que Jesús no abandona i que els mals no prevaldran.»

Balanç dels cinc anys de pontificat de Ratzinger

Zenit / Ciutat del Vaticà

Aquests cinc anys de pontificat de Benet XVI, l'aniversari del qual es va celebrar el 19 d'abril, han servit per fer brillar la llum de Crist i no la pròpia, considera el portaveu vaticà. El pare Federico Lombardi, s.j., director de l'Oficina d'Informació del Vaticà, fa aquesta anàlisi en l'editorial del darrer número d'*Octava Dies*, setmanari del Centre Televisiu Vaticà. «El temps ha passat ràpidament i els esdeveniments han estat intensos en els cinc anys acabats de fer de pontificat —reconeix—. Per llegir-los correctament cal tornar amb el pensament a la Capella Sixtina, l'endemà de l'elecció, quan el nou Papa va recollir l'herència espiritual del seu gran predecessor i indicava les prioritats que haurien orientat el seu servei.»

En aquests objectius, destaca el seu servei a «la relació de l'home amb Déu, revelat per Jesucrist, trobat particularment en l'Eucaristia, en el culte de l'Església», així com «el compromís "sense cap estalvi d'energia" per reconstruir "la plena i visible unitat de tots els seguidors de Crist"». El Papa va formular en el seu primer dia

de pontificat el desig de respondre a les «peticions d'ajuda per part de la humanitat d'avui que, torbada per incerteses i temors, s'interroga sobre el seu futur». Així mateix, es va comprometre a favor del diàleg «obert i sincer» amb els seguidors d'altres religions o amb aquells que senzillament busquen respostes a les preguntes fonamentals de l'existència, «per a la recerca del veritable bé de l'home i de la societat».

«No hi ha dubte que aquestes han estat les prioritats del pontificat —constata el pare Lombardi—. Portades a terme amb coherència i coratge en un context moltes vegades ple de tensions i d'obstacles. Però Benet XVI deia que no volia brillar ell, sinó fer brillar la llum de Crist.» Així explica el portaveu els viatges que ja caracteritzen aquest pontificat, en particular, Auschwitz, Istanbul, Nova York, Sydney, París, Àfrica, Jerusalem, així com la seva presència a sinagogues i mesquites, i les encíclics sobre la caritat, sobre l'esperança, sobre l'ètica en el desenvolupament, en l'economia i en el respecte de l'ambient.

«Un balanç ric i ple, de servei a Déu i a la humanitat. Un camí a prosseguir amb rumb segur», acaba dient el pare Lombardi.

Madrid

Els bisbes espanyols, amb Benet XVI

El cardenal Rouco condemna amb duresa l'abús a menors

Rosa María Jané Chueca

Madrid

«Ens fan mal a l'ànima els greus pecats i delictes comesos per alguns germans en el sacerdoci i per alguns religiosos que han abusat de menors traint la confiança que l'Església i la societat havien posat en ells. També han actuat així alguns laics amb càrrecs eclesials. Certament, han de respondre dels seus actes davant de Déu i davant de la justícia humana.» Així es va expressar el president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el cardenal Antonio M. Rouco, en el discurs inaugural de la XCV Assemblea Plenària de la CEE el 19 d'abril. Amb contundència, el purpurat va condemnar sense pal·liatius els greus casos d'abusos a menors i va mostrar el suport incondicional dels bisbes al Papa.

El cardenal Rouco va deixar molt clar que, «com han fet altres episcopats, hem posat, i segons les necessitats, posarem amb més cura els mitjans adequats per prevenir i corregir casos d'aquesta mena, de manera que ningú no pugui pensar que sigui compatible el servei sacerdotal o la vida consagrada amb la comissió d'aquests crims. És intolerable faltar tan greument a la castedat, a la justícia i la caritat abusant d'una autoritat que hauria d'haver estat posada precisament al servei d'aquestes virtuts i del testimoni de l'amor de Déu».

En el cinquè aniversari del seu pontificat, Benet XVI va confessar que no se sentia sol enmig de les dificultats actuals que travessa l'Església i en els atacs a la seva persona. Precisament, una mostra d'aquest suport la va manifestar el president de la CEE en subratllar que

«els bisbes espanyols estem amb Benet XVI. També li dona suport la immensa majoria del poble fidel. S'ha intentat tacar-ne la figura per fer creure a la gent que els abusos han estat freqüents entre els sacerdots i religiosos, i sense que els bisbes o el Papa actuessin com calia». Segons el cardenal Rouco, «ja és massa que s'hagi abusat d'un sol nen. No pot ser. No pot ser l'omissió de les actuacions disciplinàries adequades o de l'atenció que mereixen els qui han patit aquests abusos. Però tampoc no podem admetre que acusacions insidioses siguin divulgades com a desqualificacions contra els sacerdots i els religiosos en general i, per extensió, contra el mateix Papa».

Per això, el purpurat va refermar que «estem amb Benet XVI, pel pontificat del qual donem gràcies a Déu. És gràcies precisament a ell que tenim orientacions lluminoses per a la renovació de la vida

de l'Església en fidelitat al Concili Vaticà II: n'hi ha prou de recordar les seves tres encíclics, el seu magisteri constant en audiències molt concorregudes i viatges apostòlics, la convocatòria de l'Any Paulí i de l'Any Sacerdotal, i diverses iniciatives encaminades a l'exercici en profunditat del diàleg pastoral amb el món de la cultura, amb els germans jueus, amb l'islam i amb altres confessions cristianes. També gràcies precisament a ell tenim disposicions encaminades a prevenir i corregir abusos en el camp esmentat i en altres àmbits de la vida de l'Església».

En un altre moment del seu discurs, el cardenal Antonio M. Rouco va assenyalar que el remei a aquests casos d'abusos cal buscar-lo «en mesures preventives, disciplinàries i penals, però sobretot, en el conreu de la santedat de vida, és a dir: en l'adhesió personal a Jesucrist,

pel lliurament complet de la pròpia vida a ell en l'amor; en la consegüent obediència lliure a la santa llei de Déu i al magisteri de l'Església i en la pràctica constant dels mitjans que fan possible aquesta adhesió i obediència, com són els sagraments i els recursos de l'ascètica i de la pietat cristiana». Per al president de la CEE, «la consagració a Déu en el celibat, lliurement assumit pel seu amor, és un mitjà excel·lent de santificació que ha de ser conreat amb les condicions i els mitjans assenyalats per l'Església, i encara més en un context en què és posada en qüestió no només per un estil de vida hedonista i relativista, força generalitzat, sinó també per una crítica teòrica, sense fonament, que s'oposa a l'experiència contrastada de l'Església. De tot això ens ha parlat el Papa amb especial humilitat, saviesa i claredat».

Al seu torn, el nunci vaticà a l'Estat espanyol, Mons. Renzo Fratini, va destacar que «en aquest dia tan assenyalat en què recordem, profundament agraïts a Déu, l'elecció al pontificat de Sa Santedat Benet XVI, desitjo expressar-li molt sentidament les profundes manifestacions de comunió, solidaritat i suport que recentment han fet arribar al Sant Pare. Juntament amb les seves amables cartes, n'han arribat també d'altres des de diversos monestirs assegurant les seves pregàries per la persona del Successor de Pere, agraïnt la tasca que du a terme el servei de l'Església, confirmant-la en la fe i consolidant els seus vincles de caritat en la veritat. L'Església, Cos de Crist, està perseguida avui (...), però nosaltres renovem la nostra fe i esperança en aquelles paraules: "Tingueu confiança: jo he vençut el món" (Jn 16,33)».

Valladolid

Beatificat el jesuïta P. Bernat de Hoyos

SIC / Valladolid

L'arquebisbe Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, va presidir el 18 d'abril a Valladolid davant d'unes 20.000 persones la beatificació del jesuïta P. Bernat de Hoyos, traspasat amb tan sols 24 anys al segle XVIII. La celebració es va convertir en el primer acte de Mons. Ricardo Blázquez com a arquebisbe de Valladolid després de la seva presa de possessió.

La missa va començar amb una ressenya de la biografia del pare Hoyos, que va néixer l'any 1711 al poble de Torrelobatón (Valladolid) i va sentir la vocació de lliurar-se a Déu en la Companyia de Jesús. «Sembla que els bon exemples dels novicis van influir en la seva decisió. Però no va ser fàcil», va incidir l'arquebisbe de Valladolid, Ricardo Blázquez, encarregat de narrar la vida del jesuïta.

El prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, Mons. Angelo Amato, va destacar en l'homilia el

significat de la beatificació del pare Hoyos, que, segons el seu parer, és un «testimoni preclar de la presència en l'Església de sacerdots sants». En aquest sentit, va recordar que tots els batejats són «cridats a la santedat», que «no ha de ser exclusiva dels sacerdots i dels consgrats». A més va convidar els joves cristians a «romandre fidels en els seus bons propòsits» i va subratllar que el pare Hoyos, com a religiós, va exhortar els seus germans a «viure una existència virtuosa, no més possible com a fruit de la gràcia que procedeix dels sagraments de la reconciliació i l'Eucaristia».

Mons. Amato, davant d'un altar de finals del segle XIX guardat especialment per a l'ocasió, també va destacar la capacitat del pare Hoyos d'«acollir en harmonia amb la mística ignasiana la devoció del Sagrat Cor de Jesús» i va incidir en què va ser el primer a considerar la «importància d'aquesta devoció», com un «instrument de santificació i d'apostolat eficaç». D'aquesta manera, el

representant del Papa en la beatificació va criticar el «sentimentalisme superficial» i, en canvi, va defensar «l'autèntica vivència de caritat». En concret, va destacar que el beat ofereix un «missatge extraordinari de bondat i caritat».

A més, Mons. Amato va afirmar que l'espiritualitat de Bernat Francesc de Hoyos va ser «font d'una quàdruple experiència» de «transfiguració», ja que va ser un «apòstol inflammat de caritat», d'«acceptació interior del sacrifici», de «pregària contínua i de diàleg d'amor», i de santificació, ja que «va buscar en el cor de Crist l'aliment per a la seva fe, l'ajuda per a la seva fidelitat sacerdotal, la creativitat per al seu apostolat i l'alegria de la seva vida de gràcia». Així mateix, va assenyalar que la beatificació és un «gran honor» mentre que va posar èmfasi en el fet que «la seva fama de santedat ha sobreviscut», al pas del temps i als «anys difícils» de la supressió de la companyia jesuïta.

Madrid

El món obrer catòlic reflexiona sobre la crisi actual

Comunicat del Primer de Maig de la JOC, DTC i GOAC

Redacció
Madrid

Els moviments especialitzats d'Acció Catòlica per a l'evangelització del món obrer: JOC (Joventut Obrera Cristiana), DTC (Dones Treballadores Cristianes) i GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica), en la celebració del Dia Internacional del Treball, han emès un comunicat amb el qual volen compartir les joies i les angoixes dels treballadors i treballadores, especialment dels qui pateixen l'atur o suporten unes condicions de feina que no fan possible una vida digna.

Segons aquests moviments, «les situacions de veritable empobriment i deshumanització que pateix avui el món obrer són conseqüència, en gran mesura, de l'especulació financera i de l'egoisme desmesurat de les persones que gestionen els mecanismes de les entitats financeres. Un egoisme impulsat pel sistema econòmic capitalista i que ha penetrat amb intensitat en la societat a través del consum, i ha provocat una greu crisi ètica, alimentària, ecològica... i humanitària».

El comunicat també ofereix una sèrie de dades: 4.166.613 persones en situació d'atur; el 40% dels joves no troba feina; les persones immigrants continuen fent les feines pitjor re-

munerades i formen part de la borsa de l'economia submergida. «Mentrestant, el Govern llança la proposta de jubilació més enllà dels 65 anys i algun dirigent empresarial proposa contractes sense drets sociolaborals per als joves. I no podem oblidar que segons el VI informe FOESSA del 2008, Espanya és un país on el 19% dels seus habitants viu per sota del llindar de la pobresa», denuncia.

Una de les reflexions que llança la JOC, DTC i GOAC és que aquesta crisi «podria tenir un aspecte positiu si fes

sorgir propostes que ens ajudessin a organitzar la societat al servei del bé comú, i a posar en el centre de l'activitat econòmica les persones i els drets dels empobrits. La situació actual hauria d'obrir-nos els ulls i el cor a la necessitat de canvis profunds en la nostra societat i en la forma d'entendre i organitzar l'economia, i fer prendre consciència que un

altre món és possible, i que el podem arreglar si tenim en compte la justícia, la igualtat i la fraternitat que ens hem de professar com a germans, fills i filles del mateix Déu».

El comunicat posa en relleu que «volem proposar que per a nosaltres, i per a un país que es vulgui organitzar humanament, "el primer capital que s'ha de salvar i valorar és l'home, la persona en la seva integritat" (Caritas in veritate, núm. 25). Per tant, cal ampliar la protecció social de les persones, sobretot d'aquelles

que tenen menors recursos, així com replantejar com repartir el treball de què disposem, i que viure dignament no depengui exclusivament del fet de tenir un treball assalariat».

Segons el món obrer catòlic, «hauríem de reflexionar seriosament sobre la necessitat de créixer en pràctiques de solidaritat en la nostra societat, i qüestionar les actituds personals i les disposicions legals cada vegada més restrictives i excloents pel que fa a l'acollida dels nostres germans i germanes immigrants. Hem de superar els plantejaments miops de veure la realitat només des dels propis interessos individuals, perquè totes les persones puguem aspirar a una vida digna, amb un treball decent i l'accés als recursos i serveis socials fonamentals. En aquest sentit, l'eix de la pròxima reforma laboral, per sobre de criteris econòmics, ha de ser la salvaguarda dels drets de les persones treballadores i de les seves famílies».

Finalment, la JOC, DTC i GOAC consideren que «el Primer de Maig és un dia de festa per reivindicar la centralitat del treball en la vida de les persones i reclamar als governs que posin en el centre de les seves preocupacions les joies i les angoixes de tota la societat, especialment dels empobrits del nostre país i dels treballadors i treballadores del món».

Fons Internacional de Solidaritat 2010

Redacció / Madrid

Un any més la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC) vol, a través del seu Fons de Solidaritat Internacional, fomentar una consciència solidària a escala internacional.

El món obrer pateix cada dia una més gran agressió econòmica, política i cultural, sobretot, en els països més empobrits. Les relacions de dependència, a partir de les quals s'estableix l'ordre internacional, on el domini i riquesa d'uns països recolza en la dependència creixent i pobresa dels altres: la injustícia social i econòmica que amb la globalització del capitalisme pur i dur, no fan sinó augmentar, generen l'empobriment de centenars de milions de persones. És important esdevenir sensibles davant d'aquesta situació i afavorir el desenvolupament de la justícia internacional.

La GOAC desenvolupa, des del 1991, aquesta iniciativa de solidaritat internacional amb la finalitat de donar a conèixer la situació en què es troben els treballadors i les treballadores dels països del Sud, i donar suport a projectes per a la seva promoció humana i formació de la consciència obrera i cristiana. El Fons dóna suport a projectes adreçats als treballadors i treballadores que poden formar-se, coordinar-se, reunir-se... i avançar en la seva promoció i alliberament, així com refermar la seva dignitat humana i esdevenir protagonistes en la transformació de la seva realitat.

També, a través d'aquest Fons de Solidaritat es pretén fomentar i canalitzar la consciència obrera solidària del món obrer espanyol amb la situació dels treballadors i treballadores del Sud.

Aquest curs es preveu finançar dotze projectes, amb un pressupost de 81.110 euros. El caràcter permanent del Fons permet que es puguin enviar aportacions durant tot l'any, així com donar respostes a nous projectes que es presentin. Per a més informació: tel. 917 014 080, fax 915 227 403, encuadramiento@hoac.es, www.hoac.es.

Opinió

La veu de la joventut

Saúl Pérez Martínez
President general de
la JOC

La taxa d'atur juvenil a Espanya supera el 30% i 5 de cada 10 joves assalariats tenen un contracte temporal. Les xifres parlen per elles mateixes, però rere les xifres hi ha vides concretes i situacions vitals de precarietat que haurien d'alarmar-nos sobre el sistema econòmic i social que estem construint. Vides que tenen noms i cognoms, com ara la de la Vane, que treballa en una botiga de menjar ràpid, a l'altre cantó de la ciutat, de 20h a 2h, i cobra 600 euros però només en cotitza la meitat. Una feina que ha d'acceptar per pagar-hi el lloguer al seu oncle, que fa un temps que és a l'atur i perquè ella i la seva mare puguin viure amb 450 euros al mes. O com ara la vida del Miquel, que treballa en un forn de pa de 4 a 8 del matí, sense cotitzar, per aportar 400 euros a casa. Igual que el Javi, que treballa unes hores al dia en un bar, sense contracte, per completar el salari que entra a casa, perquè amb el de la seva mare, que també treballa sense contracte, no n'hi ha prou per alimentar els tres fills.

I no és suficient atribuir la culpa de tots els mals a la crisi, sinó que en el fons de la qüestió trobem que aquesta societat vol caminar d'esquenes a la joventut, a la qual, des de fa temps hi ha tendència d'etiquetar-la com un tot, i s'assenyala que tenim una joventut desarrelada, indolent, mandrosa, acomodada a casa, trista, errant, hedonista i fins i tot violenta. Conviccions com l'anterior són rere la proposta d'incrementar en el nostre país

l'edat de jubilació dels 65 anys als 67 anys. No s'entén de cap altra forma que, davant d'un panorama com l'actual, l'aposta de futur passi per aquest tipus de solucions que obstaculitzen, encara més, l'accés juvenil a la primera feina, la qual cosa suposarà una precarització, encara més gran, de la ja minvada situació laboral en què ens trobem.

Per tant, podem afirmar que als joves se'ns ofereix un doble tracte: se'ns ofereix precarietat laboral, se'ns educa en la passivitat, vivim en una situació d'inseguretat davant del futur però se'ns critica la irresponsabilitat, la falta d'iniciativa, l'escassa participació, etc.

El Primer de Maig se'ns presenta aleshores com una data destacada per reivindicar la nostra dignitat com a persones treballadores; per visibilitzar que som present i no futur; per exterioritzar el fet que siguem classe treballadora i donar suport així a les conquestes laborals i socials que la història del món obrer ens ha deixat com a herència, i que ara pretenen ser flexibilitzades aprofitant un context de societat profundament injusta, econòmicament fracturada i moralment deteriorada. En definitiva, una ocasió per reclamar i actualitzar aquella màxima amb la qual Cardjin va deixar definida la missió evangelitzadora de la JOC: «Un jove treballador i una jove treballadora valen més que tot l'or del món, perquè són fills de Déu. El fet de no respectar el jove treballador o la jove treballadora és no respectar Déu mateix.»

Múrcia

Congrés Mundial Universitari sobre Joan Pau II

La UCAM ret homenatge a la seva obra i a la seva figura

Redacció
Múrcia

Del 14 al 18 d'abril la Universitat Catòlica Sant Antoni de Múrcia (UCAM) va acollir el Congrés Mundial Universitari *Joan Pau II Magne*, en homenatge a la figura i l'obra del Papa polonès.

Un dels primers ponents a intervenir va ser l'exportaveu vaticà, Joaquín Navarro-Valls, que va destacar la tasca diplomàtica del papa Wojtyła i la va definir com a veritable diplomàcia de la virtut: «La veu del Papa va travessar la cortina d'acer i va penetrar al cor de cada home.» Per la seva part, el president emèrit del Consell Pontifici per als Textos Legislatius, el cardenal Julián Herranz, va assenyalar que «el seu rècord més significatiu, base de tots els altres, han estat les incomputables hores

que va passar al llarg de la seva vida i del seu pontificat davant del Santíssim Sagrament, parlant amb el seu amor, amb Crist, de les coses de l'Església, i dels seus fills, les ànimes».

Un altre dels conferencians va ser el cardenal Antonio M. Rouco Varela, president de la Conferència Episcopal Espanyola, que va recordar les diverses visites de Joan Pau II a Espanya. Pel que fa al diàleg interreligiós, el cardenal Jean Louis Tauran, president del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós i de la Comissió per a les Relacions amb els musulmans, va indicar que el Papa polonès, ja des de la seva infància, va rebre de Déu el carisma de l'atenció a l'altre, sense importar la raça o la religió.

Al llarg de la trobada es va ressaltar la dimensió missionera i l'impuls a la nova evangelització de Joan Pau II. Va

Durant el congrés es va beneir una escultura de Joan Pau II.

Subscriu
un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ Amèrica i Àfrica: 230€
- ☐ Missioner
- ☐ Edició en català
- ☐ Àsia i Oceania: 308€
- ☐ Missionera
- ☐ Edició en castellà
- ☐ Adjunto xec nominatiu
- ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

ser el cardenal Jozef Tomko, president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics, qui llançava aquesta reflexió: «El ministeri del gran Papa gira al voltant dels seus viatges, mentre que el seu magisteri missioner troba l'expressió més completa en l'encíclica *Redemptoris missio*, a les quals s'afegeix la categoria cada vegada més evident de la nova evangelització.»

Un dels aspectes que es van posar en relleu en el congrés va ser la vinculació estreta de Joan Pau II amb el patiment, tema que va desenvolupar el cardenal Carlos Amigo, membre del Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut: «Tots els qui pateixen eren presents al cor del Papa. Joan Pau II els manifestava contínuament el seu afecte i els oferia una paraula d'esperança, de forma especial en el decurs dels seus viatges apostòlics, en els quals acostumava a mantenir gairebé sempre una trobada amb ells.»

Al llarg de diverses sessions es van

subratllar altres característiques de Joan Pau II i el seu pontificat com ara la seva tasca per la pau i els drets humans o la seva defensa de la vida, especialment la seva encíclica *Evangelium vitae*. Tal com va indicar el cardenal Antonio Cañizares, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, en la cloenda del congrés: «És el Papa dels drets fonamentals i inalienables de l'home, paladí i constructor de la pau, defensor com cap altre de la dignitat de la persona humana, lluitador infatigable en favor de la vida, impulsor i promotor d'una nova cultura de la solidaritat, de la vida i d'una nova civilització de l'amor, home del diàleg i de la trobada entre les religions, protector i pare dels pobres, defensor dels oprimits, home lliure com no n'hi ha, amant de la llibertat, evangelitzador i missioner infatigable, profeta de la família i, en definitiva, home de Déu apassionat per l'home i per la seva veritat.»

Intervenció del cardenal Martínez Sistach

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va participar en aquest congrés internacional analitzant la col·legialitat episcopal en el Magisteri de Joan Pau II. Va destacar la seva importància en el context del Concili Vaticà II, on va ser un dels temes estrella. El purpurat va ressaltar que «la comunió amb el Papa implica ser catòlic i restar així mateix en comunió amb la resta dels bisbes que integren el Col·legi Episcopal». El cardenal va subratllar la importància del Col·legi Episcopal en el pensament del Papa polonès: «Joan Pau II va haver d'afrontar la missió d'aplicar l'esperit del Concili Vaticà II sobre la col·legialitat episcopal. El Papa afirmava que un bisbe no ha de limitar-se de forma única a treballar per la diòcesi que li ha estat encomanada, sinó que ha de buscar el bé de tota l'Església universal.» Per a l'arquebisbe de Barcelona, la col·legialitat afectiva i efectiva constitueix una gran ajuda per al primat de Pere, i va posar en relleu la importància de les conferències episcopals, com a expressions particulars de la col·legialitat, de les visites *ad limina*, vinculades estretament a l'afecte episcopal i a l'activitat sinodal, a la qual Joan Pau II va concedir una importància cabdal.

EL PREVERE, EN XARXA DE GRANS RELACIONS (i 10)

Relacions amb els que no són dels nostres

Els graus de desafecció envers l'Església admeten moltes i diverses modalitats. Uns, avui en ascens, ignorem pràcticament no sols el Poble de Déu sinó el mateix Déu. Altres participem d'un sentiment general anticlerical, fomentat en gran part per no pocs mitjans de comunicació; però, de fet, han tingut molt poca relació directa amb l'Església. Hi ha qui se sent ressentit per qüestions concretes de la seva història personal en les quals algun representat de l'Església o no la va encertar o la va fallar. I per no allargar la llista direm que hi ha un sector de la societat que per sistema o necessitat psicològica tot ho troba malament, «vivim en un autèntic desastre a dins i a fora de la comunitat cristiana...».

El prevere, com a persona més significativa de l'Església, és un bon blanc per fer-hi punteria. La major part de les vegades, de forma indirecta, com una mirada de sospita, un comentari baix, certa brusquedat o una mena de pena de malaguanyat. Evidentment, i de forma general, a mesura que el coneixen hi ha canvi d'opinió. Fins i tot alguns cops hi ha

gent que pot dir: «Home, tu ets diferent, no sembles capellà.» I si es pensen que et fan un favor, més aviat és al contrari.

També els seminaristes molts cops es troben en situacions semblants amb alguns coneguts i amics. «Però, tu què fas en un seminari? No veus que no hi ha futur i tot això s'acaba? Vols dir que no et prenen el pèl?», etc. Si els que diuen això són de la colla, del poble o companys d'universitat pot haver-hi fins i tot certa simpatia, ganes divertides de provocar i més desconcert que manca de bona voluntat.

La nostra forma de reaccionar té importància. Si ens enfadem, malament... molts es confirmaran amb les seves teories. Si responem amb una mena de predicació apologètica... malament; altres pensaran que és propi de les sectes. Si ho encaixem amb cert humor i invitem a xerrar-ne en un espai distès i personal, possiblement els sobtarà positivament. Molts cops passa que la trobada esporàdica s'inicia amb pressa i fredor, i segons com la sabem reconduir, acaba cordial i s'obre a anar més a fons, fins i tot en els

«L'evangelització comença per una bona acollida, que marca com un interrogant que descol·loca, que no vol ser invasiva ni omplir el cap de conceptes»

temes essencials de la vida. La gent, tota, necessita ser escoltada, necessita desfogar-se, manifestar una mica el que viu des de dintre del seu cor. Hi ha molta soledat, moltes esquerdes personals i profundes ganes de compartir. Resulta que una persona havia anat al despatx parroquial per a un certificat i surt content i agraït pel bon tracte rebut. Ha trobat el que no s'acostuma a trobar a molts llocs, una persona amable, oberta i de bon humor. El que hi anava tenia una idea negativa dels capellans... i ves per on, el que ha trobat no hi encaixa.

L'evangelització, avui tan urgent, generalment comença per una bona acollida, que marca com un interrogant que descol·loca, que no vol ser invasiva ni omplir el cap de conceptes. L'Esperit mou per la simpatia, la naturalitat, l'expressió explícita de la fe ben amanida d'humilitat i joia no fingida. La relació del prevere amb els que no són de l'Església participa de la creu i de la resurrecció del nostre Mestre. Ell es dona a conèixer pels seus amics. I el prevere està cridat al cercle íntim d'aquesta meravellosa amistat.

Jesús Renau, s.i.
Pare espiritual del Seminari
Interdiocesà de Catalunya

Teologia Actual

La revista oberta als nous horitzons del pensament i de la vida, arrelada en la tradició cristiana i teixida en el saber fer del nostre poble.

Dóna-la a conèixer. Cal fer-ho!

SOL·LICITUD DE COL·LABORADOR

Benvolgut/uda

Si estimes la nostra cultura i desitges conèixer el pensament actual en l'Església i en la societat, t'oferim la publicació trimestral **TEOLOGIA ACTUAL**.

Noms i cognoms.....
Adreça..... CP.....
Població..... Província.....
Telèfon..... Adreça electrònica.....
Mòbil.....

Indica la forma de pagament que elegeixis (el cost anual és de 28 euros):

* Amb domiciliació bancària:

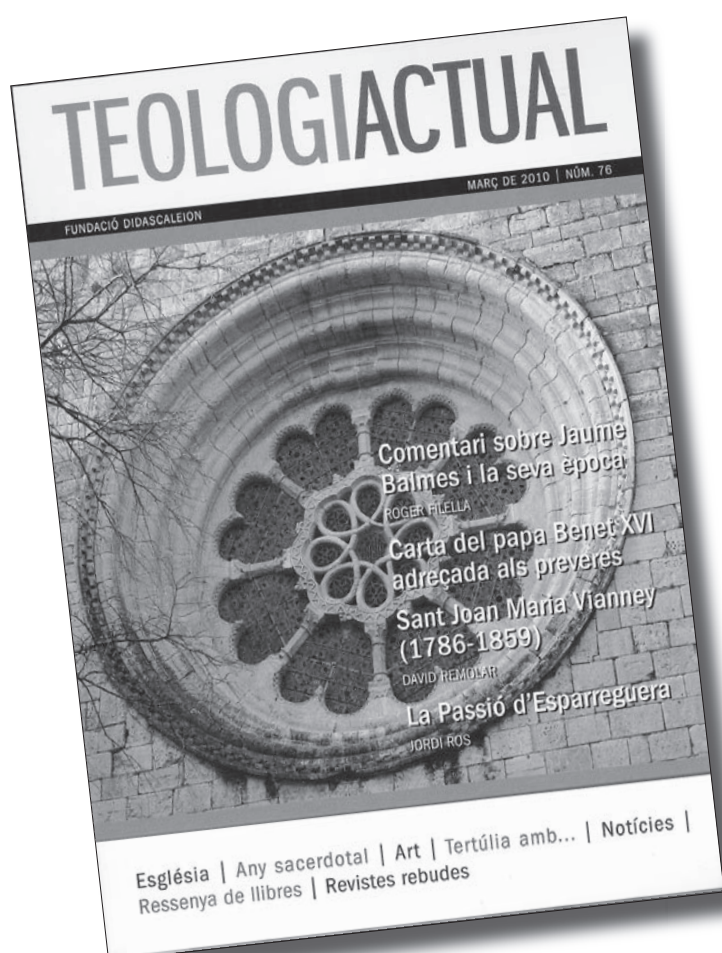
Noms i cognoms del titular.....
Nom del banc o caixa.....
Adreça de l'agència.....
Població.....

Entitat	Oficina	Control	Núm. compte

* Amb un xec a nom de la Fundació Didascaleion

(Per facilitar-te el certificat per a la desgravació fiscal, si t'interessa, cal que ens donis a conèixer les dades del teu NIF:.....)
(signatura)

Data:..... a..... de..... de.....

Punt de vista

Pepe Rodado
Delegat de Pastoral Obrera

El repte de l'atur

Fa un any i mig aproximadament que va esclatar la crisi financera als EUA (setembre 2008). A hores d'ara les conseqüències es deixen notar amb força a tot arreu del planeta i en molts àmbits de la vida de les persones.

A casa nostra, les repercussions en el món del treball són com una ferida oberta que no para de rajar. El mes de març passat hem acabat a Catalunya amb 604.038 aturats, que a la resta de l'Estat és de 4.166.613. Aquestes xifres no han deixat d'augmentar des de fa mesos, i, segons els experts, encara augmentaran.

Davant de les xifres de les estadístiques, fredes i impersonals, des de la Pastoral Obrera no ens cansem d'insistir que darrere de cadascuna d'elles hi ha una persona, una família, una història. Això és fa més evident quan tenim algú que ho viu en primera persona, perquè els tenim ben a prop o som nosaltres mateixos que ho patim. Aquesta situació es fa especialment aguda i dolorosa quan en una mateixa llar hi ha diferents membres en atur, amb tot el que això suposa per afrontar la vida amb autonomia i confiança. Segons les darreres dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA), corresponents al quart trimestre del 2009, hi havia a tot l'Estat espanyol un total d'1.220.000 llars on tots els membres actius estan a l'atur.

La mateixa patronal CEOE diu que durant els darrers dos anys han tancat a Espanya 720.000 empreses, la immensa majoria petites i mitjanes. La destrucció de llocs de treball afecta pràcticament tots els sectors de producció: serveis, construcció, indústria, agricultura. Per col·lectius, els joves i els immigrants són els més afectats.

Davant d'aquesta realitat, creiem que els cristians i cristianes no podem mirar cap a una altra banda, fent com si no la veiéssim (Lc 10,25-37). Cal veure el mal que provoca i preguntar-nos com hem arribat aquí. Cal acos-

tar-se i ocupar-se de les víctimes, però també dir una paraula que denunciï els mecanismes, les estructures i els principis teòrics que provoquen aquest patiment; un sistema que, cíclicament, sembla que necessiti aquests sacrificis per viure, per perpetuar-se.

Fa quasi 30 anys que el papa Joan Pau II va fer l'encíclica *Laborem exercens*, també en un context de crisi i d'un gravíssim problema d'atur al nostre país. En aquell lúcid document, avui molt arraconat, s'insisteix en un dels principis fonamentals de la Doctrina Social de l'Església: la jerarquia de valors, el sentit profund del treball mateix exigeixen que el capital estigui en funció del treball i no el treball en funció del capital (LE 23).

És urgent una reflexió aprofundida sobre aquest principi fonamental; sobre l'estructura social i política que cal per fer-lo possible, sobre el paper i la responsabilitat de tots els implicats; sobre el canvi de valors i de mentalitat que implica.

Avui molts parlen que cal fer diferents reformes. Alguns insisteixen d'una manera quasi obsessiva en una reforma laboral. Des de la Pastoral Obrera entenem que si només es fa aquesta reforma, sense modificar el sistema financer i les seves regles, si no es fa una aposta seriosa per uns valors diferents del «triomf i l'enriquiment màxim amb el mínim de temps i a qualsevol preu»... no anirem gaire lluny.

Creiem que cal mirar més lluny i més globalment. En una societat capaç de crear riquesa suficient per a tota la població, com és l'actual, el gran des-

afiament és la distribució justa. Repensar formes que responguin a aquest problema, un dels grans problemes d'avui i del futur, és una tasca on tots podem i haurem d'aportar, cadascú segons les seves possibilitats i segons la seva responsabilitat. L'Església en general, i els treballadors cristians en particular, no podem restar al marge d'aquest repte.

Paja

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Sol ixent

L'Agnès va quedar molt afectada per la mort de la Joana, la mare de la seva gran amiga Judit. L'Agnès, perquè era temps d'exàmens, no va poder visitar immediatament la seva amiga per consolar-la i per pregar davant del cos de la difunta. Tanmateix, li va prometre que l'endemà, una estona abans del sepeli, aniria al tanatori i, d'aquesta manera, podria estar a les exèquies.

L'Agnès, de bon matí, com que el tanatori era als afores de la ciutat, va pujar al tren per anar a les exèquies. L'Agnès és molt responsable i estava molt impressionada per l'esdeveniment luctuós. La llum del dia començava a traspuar. Arribada a l'estació del ferrocarril, hagué de caminar cosa d'un quart d'hora per arribar a la funerària. Les trobà en un estrambòtic polígon industrial. Marxà per entre magatzems, tallers i fàbriques... Finalment veié el rètol: «Tanatori.» Com que era molt d'hora, encara no havien obert la porta. Ella que volia

estar pregant una bona estona davant la difunta! De manera que es posà a resar al carrer.

Mentre pregava, sortí el sol. I l'Agnès es va adonar d'una doble realitat. A dins el tanatori, la mort. A orient, la claror del nou dia. La mort real i l'aparició del sol van adquirir com un significat connex. Quan em contava aquesta anècdota, amb el rostre il·luminat, em deia: «Em vaig adonar que, a dins de l'edifici, hi havia la mort. Però la sortida del sol em portà la certesa que, més enllà, hi ha la vida. La mort és fosc, però hi ha Jesús, la llum de la vida. Ell, totpoderós, ha assegurat la vida eterna als seus fidels.» Mentre deia això, se li escapà una llàgrima. «Llavors, afegí, vaig entendre el sentit de la pregària "Que la llum perpètua els il·lumini." Al meu cor, es realitzà una gran síntesi entre l'obscuritat i l'albada. Sempre guanya la resurrecció. Hi ha duel entre mort i vida. Sempre triomfa la vida plena, el Sol ixent.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Joseph Ratzinger

Redacto satisfet després de seguir per televisió la reunió de la joventut de Malta amb el Papa. La meva alegria prové d'observar-ne el rostre. Se'l veu alegre, satisfet i, a la joventut, també.

Segueixo amb interès totes les informacions sobre les acusacions de clergues que han abusat de menors. Se l'acusa a ell, i, encara que no en sigui responsable, els insults el deuen entristir. En la litúrgia prego pel papa Benet XVI, la dirigeixo a Déu Pare. Ara bé, «dins» del Pontífex hi ha un home, dotat de cervell, de cor i de sistema endocrí, que s'altera davant de les adversitats, i que pateix, i és per aquest cristià per a qui particularment prego cada dia, i aquesta temporada amb més intensitat. Si per a ell sóc, en aquesta etapa històrica, un anònim desconegut, la gràcia compartida, m'hi uneix estretament i un dia en l'eternitat, la proximitat espiritual serà també comunió personal.

Em preocupen molt les persones que han estat pervertides de petites. La meva pràctica sacerdotal m'ha fet conèixer la trista sort que pateixen gairebé tots els que ho han sofert. Provoca un trauma que potser roman latent bastant temps, però que un dia es manifesta en forma de neurosi que fa mal i que altera el comportament. Dit d'una altra manera: hom observa les reaccions, la manca de progrés espiritual, els patiments i els canvis d'humor, de la parla i l'oïda i, de seguida, intuïm que hi ha hagut una experiència horrorosa de la qual no s'atreveix a parlar-ne i de la qual, fins i tot, s'arriba a sentir culpable. En aquestes ocasions sé que és molt difícil però útil el diàleg, per això prego molt per aquella persona, per les seves necessitats espirituals i per si la conversa amb mi o amb algú altre li és profitosa, que s'atreveixi a tenir-la. I si és incapaç de parlar-ne que s'hi comuniqui per escrit. Confesso que en algun cas, la meua súplica ha durat més d'un any, també que en algun altre, la persona víctima, en adonar-se que n'intuïa la desgràcia, ha desaparegut.

Em refereixo a les noies violades pel seu pare, per un germà que amenaça de matar-la si ho explica, que en arribar a la pubertat, i continuar fent-ho, no poden amagar la perversió perquè s'han quedat embarassades. Al noiet que entaula simple companyia de joc d'escacs amb una dona més gran, tots dos s'avorreixen a l'estiu, i ella se l'emporta al llit, no precisament per dormir-hi. A qui es deixa enganyar per un monitor de colònies o instructor de gimnàstica... No continuo, crec que amb tot això ja n'hi ha prou per estar segurs que el delictes és molt més freqüent del que volem suposar. Els adults responsables pretenen ignorar-ho, la víctima viu presonera del record que l'ha traumatitzat. En prendre decisions, a qui no coneix antecedents, li sembla que són incongruents i l'incomoda encara més. I continua el dolor que potser l'acompanyarà fins a la mort. No nego que el culpable pot ser un clergue i que la manera d'actuar és molt greu, però disminuïm en nombre i, per lògica, també deu ser menor el perill. Per aquestes víctimes conegudes o no per mi, també prego. La tasca d'un psicòleg pot ser molt necessària, però no és suficient, a causa del complex de culpabilitat i la culpabilitat sense complex, que existeix sovint. Quina sort que té aquell que, des de la fe cristiana, sent una mà sacerdotal imposada, mentre sent: «Jo et perdono els pecats...»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Carta a una nounada

Estimada Noemí:

Ara, de moment, ni em pots llegir, ni em pots entendre. El teu cor és tan petit que els seus batecs només els percep la teva mare quan et treuen una estona de la incubadora i et posen a sobre del seu pit. I el teu cap encara no enregistra tot el que jo et vull dir. Ni els teus ulls poden veure encara la mirada tan tendra de la teva mare que no podia imaginar tanta joia fa dos anys, quan malviví pels carrers de Barcelona.

Potser algun dia ho entendràs i sabràs valorar el que tantes llàgrimes ha costat i tantes angoixes han precedit la joia de gaudir dels batecs del teu cor foscos amb els del cor de la mare.

Vols que t'ho expliqui? M'hauré de remuntar a uns quants anys enrere.

Tu encara no coneixes els perills que assetgen el jovent a les grans ciutats quan volen pagar el preu d'unes estones de plaer amb una inconsciència que no mira més enllà de l'instant que algú els ofereix. Això és el que li va passar a la teva mare. Era jove, molt bonica, assedegada, com tot ésser humà, d'estimar i ser estimada. Però, encara no sabia ben bé on es troba la font del veritable amor que sadolla la nostra set.

I va beure sense mesura pels plaers del moment. Cada vegada més set. Cada vegada més plaer, cada vegada més set... Fins que va caure, com tants altres joves, en el pou de l'addicció.

Quan jo la vaig trobar, la seva bellesa física estava tan amagada com la de la seva ànima. Però la vida i Déu, sobretot, han ensenyat a mirar d'una altra manera. I darrere d'aquell desastre humà, hi vaig veure un cor bo i una gran necessitat d'amor. La vaig estimar tant! I com que no hi ha amor sense patiment, vaig patir moltíssim per ella i pels seus companys de davallada... Aquelles estones a l'hospital, al costat del seu llit pensant que ens deixava...!

Han passat uns quants anys. Anys de lluita, de recaigudes i... d'esperança no perduda mai perquè fos aquella l'última vegada. Pensant que —malgrat que fossin setanta vegades set— jo esperaria.

Ahir al matí, quan pregava amb la meua comunitat i el teu nom sortia com cada dia, esperant el teu naixement, van picar a la porta. Des del porter automàtic una veïna del carrer ens va demanar pregàries: «Preguin, germanes, que la meua filla ha trencat aigües. Me'n vaig a l'hospital.»

Vaig sentir una emoció molt pregona. Estar enmig de la gent, al barri, és viure tot això; i la nostra pregària s'omple diàriament de noms i d'afers...

Però, estimada Noemí, la meua alegria va ser completa quan, cinc minuts després, una trucada de telèfon des de lluny, em fa sentir la veu de la teva mare feliç quan em deia: «La Noemí ja ha nascut. És tan bonica! Sóc tan feliç!»

Si algun dia, quan siguis gran i puguis entendre les dificultats de la vida, t'asabentes de tot el que la teva mare va passar en la seva joventut, n'has d'estar orgullosa, perquè va lluitar més del que tu et pots imaginar per arribar a aquest moment...

Zoom

Eduard Brufau

El desert del Sinaí, gràcies a unes pluges extraordinàries, s'ha omplert de flors coincidint amb la celebració de Pasqua. Aquesta terra bíblica privilegiada, testimoni del pas del poble d'Israel i del lliurament de les taules de la Llei a Moisès, ha vist aquesta rebrotada de la natura just durant la festivitat en què els cristians celebrem la resurrecció de Jesucrist, el pas de la mort a la vida.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Celibat i pederàstia

El remolí mediàtic sobre la pederàstia ha remogut les aigües profundes de l'Església. S'han tractat molts temes i tots a la vegada. N'hi ha que tenen poc a veure amb el fenomen analitzat, però s'han esmunyit en l'agenda d'actualitat per aquesta via, com és el cas d'establir una relació entre celibat i pederàstia. Si ho posem tot al mateix sac, podem cometre molts errors i injustícies.

La pedofília és una parafília, és a dir, un trastorn sexual la principal característica del qual «suposa activitats sexuals amb infants prepúbere (generalment de 13 anys d'edat o menys)» DSM-IV («Manual diagnòstic i estadístic dels trastorns mentals»). Aquest trastorn pertany a la condició humana i no és imputable a un grup determinat. Com afirma el DSM-IV, «els individus poden limitar les seves activitats als mateixos fills, als fillols o als familiars, o poden fer víctimes infants d'altres famílies». Solters o casats, sacerdots o pares de família... són susceptibles de ser pederastes. Concentrar-se sobre els cèlibes (i dins d'aquests sobre els sacerdots i religiosos) implica deixar fora de la llum dels focus la immensa majoria de les víctimes, que es produeixen en l'ambient familiar i, fins i tot, en la multiplicitat de llocs que sovintegen els infants. Les estadístiques, com s'ha recordat fa poc, són explícites en aquest sentit. Si el que importa, de debò, és el problema de la pederàstia i el respecte per la dignitat de les persones, les víctimes dels abusos han de ser vistes en totes les situacions. No és just concentrar-se en un sector, com si les víctimes dels altres sectors fossin de segona classe. Només un ingenu pot pensar que aquest fenomen és exclusiu de l'Església catòlica.

L'alternativa del celibat no és la pederàstia sinó la relació sexual adulta en el matrimoni. En el supòsit que s'eliminés el celibat no se suprimiria la pederàstia. Continuaria existint. Si es vol parlar en el si de l'Església sobre el celibat, cal recordar que hi ha situacions diferents: el celibat dels sacerdots i el celibat de la vida consagrada, sense oblidar el celibat dels cristians que, per motius diferents, no contrauen matrimoni. En els sacerdots, el celibat és un requisit que s'exigeix per rebre el sagrament de l'orde. No pertany a l'essència del sacerdoti sinó a la pràctica eclesial. En canvi, en la vida consagrada, el celibat pertany a la seva essència. Demanar que els capellans es casin no resol el problema de la pederàstia. Si el resolgués es posaria en qüestió els altres tipus de celibat, fins i tot el celibat laic, que també existeix, o el celibat en altres cultures i religions, com en el cas dels monjos budistes. Tots serien sospitosos de pederàstia. Si hem de parlar sobre el celibat dels capellans, aquest no és l'àmbit per fer-ho ni la pederàstia es pot convertir en el motiu impulsor. El trastorn parafilic que condueix a la pedofília és antropològicament anterior a les opcions existencials del celibat o del matrimoni. Les dimensions del fenomen són múltiples: psicològiques, morals, penals. Com hem de tractar els pedòfils per descobrir-ne la tendència i guarir-los? Com hem d'atendre les víctimes perquè les ferides rebudes siguin guarides i visquin la sexualitat i l'existència sense distorsions? Com podem garantir polítiques de prevenció? Què hem de fer quan tenim informació sobre un pedòfil? Són motius per a la reflexió.

**Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Sempre

amb TU

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Des del monestir

Tarannà pasqual

Significa «manera de procedir». L'obrar que deriva de la Pasqua, en consonància amb els al·leluies del missal, trobo que ja l'inspiren les lectures del mateix diumenge de Resurrecció, amb algunes frases que expressen bé un nou clima, una elevació de mires: «Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist... estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. La vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist... que és la vostra vida.» O bé aquestes altres: «Sigueu una pasta nova. Celebrem Pasqua cada dia... vivint amb sinceritat i veritat.»

També ajuda a reforçar l'ambient pasqual, entre nosaltres, quan coincideix que s'hi celebren els patrons de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat —en el pla religiós— i sant Jordi màrtir, amb la festa cívica del llibre i la rosa, la

dels enamorats; i encara una altra festa, la de l'1 de Maig, molt escaient per fer diversos aplecs. Tant de bo que durant els cinquanta dies del temps pasqual —de Pasqua florida a Pasqua granada— aconseguíssim crear i mantenir un cert estil, l'experiència d'una alegria espiritual, una esperançada tensió cap als fruits de la Pentecosta. Segurament no és fàcil, però tampoc impossible.

Aquest any he tingut un record veritablement pasqual, arran del traspàs de Mn. Joan Bellavista, l'11 de febrer a l'Ametlla del Vallès. El seu tarannà jovial, senzill i afectuós. Les seves classes

de litúrgia... Tinc el goig de poder confirmar de primera mà el que d'ell ha dit tan encertadament, en aquestes mateixes pàgines, el bisbe Pere Tena: que era sobretot «un mestre en l'explicació del misteri pasqual de Crist». Molt pasquals resulten, també, les paraules de l'Apocalipsi que va escollir per al recordatori: «Els qui surtin vencedors...», i «Amén. Veniu, Senyor Jesús».

Aquell meu antic professor aureolat de Pasqua després va venir més d'una vegada a l'hostatgeria del monestir. En una d'elles, de primavera o estiu, me'l vaig trobar acampat a l'ombra d'uns arbres dintre el seu Citroën 2CV, llegint i meditant amb les portes obertes. Em va dir que d'aquesta manera evocava les cabanes de la festa dels Tabernacles, com en un nou Èxode... Genial!

Jaume Gabarró

Monjo de Solius

La sal de la terra

Esclaves de la violència sexual

L'informe *Violència sexual i migració* elaborat per Metges Sense Fronteres (MSF) destapa el drama de dones de Nigèria, la República Democràtica del Congo i altres països de l'Àfrica subsahariana. Fugen de la misèria, dels matrimonis forçats, de la violència domèstica i dels conflictes armats. A l'arribar al Marroc queden atrapades en una rateta que els impedeix continuar buscant un racó de món segur. La Unió Europea ha extremat la vigilància a les fronteres, convertides en murs d'acer i guardians del paradís. El darrer any, com a mínim, una de cada tres dones ateses per MSF a Rabat i Casablanca ha patit un o múltiples episodis de violència sexual al seu país, durant el viatge i al Marroc. Moltes silencien el seu calvari per por de les màfies. El trajecte fronterer de Maghnia (Algèria) i Oujda

(Marroc) és perillós. A Oujda els immigrants són detinguts, expulsats i abandonats. Les dones i les nenes són atacades per delinqüents comuns, criminals de xarxes de tràfic de persones i forces de seguretat.

A. A. es va quedar sola quan la seva mare es va morir. Una amiga de la família la va portar a París, però a l'aeroport la van retornar al Marroc. Va anar a parar a la comissaria d'Oujda i al vespre la van expulsar a la frontera. Tenia 14 anys. 4 policies amb gossos se la van emportar amb un cotxe al desert. La van pegar i violar.

Alice fa 5 anys que és al Marroc. «El meu clitoris

no s'assembla al d'altres dones. Uns homes molt forts em van pegar i em van violar pel davant i pel darrere durant 5 dies. Desitjava estar morta. Cridava i plorava. Ningú no em va ajudar.» La brutalitat és constant i al Marroc centenars de dones subsaharianes malviuen violentades pel fuet de l'esclavitud sexual.

Precious també té una experiència traumàtica i un fill de 6 anys nascut de les violacions. Pidola pels carrers de Tànger per alimentar-lo i, com totes, somia sortir de l'infern i arribar amb el seu fill al nostre petit món a bord d'una pastera. Expulsar-les viola la Convenció de Ginebra de l'Estatut dels Refugiats. Els governs europeus i el Marroc són massa estrets de mires. Cal més mà dura amb les màfies i menys murs per a les persones.

Montserrat Esteve

Periodista

Mirada al món

Nigèria: terra ensangonada

Els fets sanguinaris, succeïts a Nigèria el març passat, han causat mort, terror i destrucció. L'huracà violent d'una matança anunciada de gent comuna. D'homes, de dones i d'infants. Tots ells ciutadans d'una mateixa nació i majoritàriament cristians. Les imatges esfereïdores han produït sorpresa, astorament i torbació. Sembla una repetició diabòlica i devastadora en la història ensangonada d'aquest país africà. Una ferida més, profunda, repel·lent i esquindora en les relacions entre la gent i el poble d'aquesta Àfrica gegantina. Ens han explicat que el conflicte devastador es deu a la pugna feroç i vinagrosa per controlar amb la força les terres i encordar-ne sense pietat els habitants. Per tant, la tesi deixava entendre que la religió tenia poc, o res, a veure amb els atacs inhumans, la crema de pobles i les envestides nocturnes.

Això no obstant, hi ha alguna cosa més en el fons de la «marmita nigeriana», encara en ebullició. La matriu del conflicte i de tant d'odi és de segell inconfusiblement religiós, tot i que a primera vista pugui semblar una contradicció sense sentit. La història de Nigèria mostra que el control ferri dels territoris del nord és una condició indispensable per difondre i imposar l'islam. Des de fa uns quants anys s'ha aprovat la xara en onze estats del nord, malgrat que l'esperit de la Constitució ho prohibeixi. No han cessat les escomeses i les hostilitats contra els cristians en els territoris considerats «domini de l'islam».

Aquesta és la realitat amarga i dolorosa del que ha passat. Per tant, l'alternativa per als cristians del nord és, o bé la conversió i subjecció al jou de l'islam, o bé l'expulsió massiva i sense pietat del territori un cop conquerit. En la darrera dècada aquesta tendència, recolzada pel vent revolucionari d'Al-Qaeda, s'ha anat manifestant i estenent de forma solapada en nombrosos països d'Àfrica: Burkina Faso, el Txad, Kenya, Mali, Níger, Somàlia, el Sudan, Tanzània, Uganda. El problema crucial de la convivència pacífica i lleial s'encén, sobretot quan, i és el cas de Nigèria, les víctimes mortals han sucumbit sota els matxets esmolats i la fúria cruel d'invasors embogits. Trigarà molts lustres, si és que passa mai, a apagar-se l'udol malvat dels qui clamen al cel en la guerra despietada contra els seus germans de carn i ossos.

Justo Lacunza Balda

 Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Cartes del lector

Mobilització massiva davant del Sant Sudari

S'han batut totes les expectatives: dos milions de persones d'arreu del món visitaran el Sant Sudari a Torí durant els propers dies. S'ha previst un recorregut turístic i espiritual amb confessors disponibles en tots els idiomes. Aquesta relíquia, «provocació a la intel·ligència», ha estat analitzada des de la ciència «sindonològica» a través de raigs X, fluorescents i escàners i de disciplines com la fisiologia o la polinologia. Als resultats —avalats per científics de prestigi, i que admeten la resolució de la prova del C14— s'hi afegeixen les imatges descobertes sobre les òrbites oculars de dues monedes de l'emperador Tiberi, el grup sanguini AB comú entre els hebreus, pol·len originari de Palestina...

Conclusions sobre un cos de proporcions especialment harmòniques, torturat cruelment i crucificat, en coincidència amb la narració evangèlica i que descarten una falsificació. Però la Síndone és també una resposta al sofriment humà que la nostra època dissimula sota màscares del culte a la salut i a l'aparença, desterrada ja la imatge i semblança que Déu va plasmar en cada home i que continuen vivint en aquest llenç, regal del que, sent Déu, es va voler fer un de nosaltres.

MARÍA FERRAZ
Barcelona

Tractament injust al Papa

L'advocat i periodista Javier Pereda Pereda té tota la raó quan escriu: «Que hi té que veure personalment el Papa amb la conducta gens exemplar d'uns quants desviats dins de l'Església? Que potser el Papa no ha condemnat, immediatament, els abusos i ha pres mesures disciplinàries importants per corregir aquestes aberracions tan greus, posant-les, fins i tot, en mans de la justícia? Per aquesta mateixa regla de tres, de prendre el tot per la part, què podríem dir dels casos de corrupció en col·lectius com polítics, jutges, periodistes, empresaris? Els inhabilitem a tots, pel mal que han comès uns quants? La responsabilitat ha de ser personal i aquesta acusació, jurídicament, és insostenible.»

Quan a la catedral de Dublín el bisbe va llegir la carta del Papa als catòlics d'Irlanda, un grup d'unes vint persones van protestar, com a prova de condemna insuficient dels fets. Sabíeu que aquestes persones s'havien posat d'acord al Facebook, abans de conèixer-se el contingut de la carta, per provocar digués el que digués? Sens dubte: hi ha una campanya contra el Papa perquè és un referent ètic de primer ordre, que condemna el relativisme moral, l'avortament, l'eutanàsia; però això fa que els catòlics l'estimem encara més.

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

L'elegant humilitat de Messi

M'agrada el futbol. Messi no és un déu, és un deu. No és un personatge de la *Play Station*. És un home que, als seus 22 anys, treballa en allò que més li agrada, que és jugar a futbol. I es dona amb esforç i amb plaer.

Té l'elegant humilitat de no fanfarronejar, de no parlar d'ell mateix i de donar gràcies al cel pels resultats en forma de gol, del do que li ha estat donat i que ell ha desenvolupat. Veure'l jugar i marcar és per quedar-se bocabadat. Però algú ens ha de recordar que al darrere hi ha molta feina, molta il·lusió, entrenaments, decepcions encaixades i superades per arribar a una maduresa en el joc i en la persona.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

Polònia està de dol

La mort tràgica del president polonès Lech Kaczynski i de la seva esposa, juntament amb 94 persones més d'altres esferes, tant religioses com polítiques i militars, ha desolat aquest país.

«Fa setanta anys, a Katyn, els soviètics van eliminar l'elit polonesa. Avui, l'elit polonesa ha mort quan anava a retre un homenatge als morts», va manifestar Lech Walesa.

Kaczynski era d'aquestes persones coherents amb les seves creences, dels que no deixa les conviccions a la porta del despatx. La mort es va produir la vigília de la celebració de la Divina Misericòrdia, festa instituïda per Joan Pau II l'any 2000. Recordem que també el Papa polonès va morir el dia abans d'aquesta festivitat.

«La misericòrdia és, en realitat, el nucli central del missatge evangèlic» va explicar Benet XVI. Misericòrdia «és el nom de Déu» i l'única «font de pau autèntica al món» que no neix de la virtut dels homes, sinó que Déu està disposat a perdonar. M'uneixo al dolor del poble polonès i demano al Senyor de la Misericòrdia que els aculli a tots al seu regne.

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

Imatge impressionant!

No és cert que avui no pensem gaire; és que vivim massa distrets. Ens envaeixen tants esdeveniments que el tema actual d'avui queda en l'oblit; demà sorgeixen altres avançaments de notícies que acumulen temes importants que no donen temps per madurar-los. Per això, la imatge de la Marta, la filla de Lech Kaczynski, davant dels fèretres dels seus pares, que la premsa i la televisió va plasmar fa uns dies, no hauria de quedar oblidada.

Una filla agenollada davant dels seus pares. Potser hi ha algú que somriurà davant d'aquesta estampa perquè va cridar l'atenció! Crec que deu haver quedat imprès també en moltes altres persones. És un acte de respecte i d'adoració cap a ells. Una jove que ha perdut tot el

que tenia, però amb una sensibilitat de reverenciar-los perquè tenen la seguretat (feliç ella) que els seus pares gaudeixen de Déu, van viure en la fe de Crist, seguint els ensenyaments de l'Església, segurament la que ella professa. I, davant de tant dolor, la seva figura és de lliurament i d'acceptació. És una bonica lliçó que ha donat la volta al món.

INÉS ROBLEDO AGUIRRE
Màlaga

Demanar perdó

Hi ha una dita que diu: «La llibertat no és poder dir tot el que vols, sinó que ningú no t'obligui a escoltar el que no vols sentir.» Des de fa anys l'Església, i el Papa en nom seu, demana perdó per molts errors i faltes comeses que no només es pot atribuir a ella sola. Ho fa perquè les persones que componen l'Església són humanes i com a individus poden cometre errors personalment.

Joan Pau II ja va demanar perdó als jueus per l'holocaust de la Segona Guerra Mundial, al qual es va adherir Benet XVI, i va ser mal interpretat. Ara demana perdó diverses vegades pels abusos sexuals a menors, que són casos concrets i que alguns mitjans de comunicació es dediquen a extrapolar, perquè és l'Església catòlica. Així podem arribar fins que l'advocat Jeff Anderson s'omple les arques i n'exploten els casos. Però no per això els catòlics ens acovardim.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Excomunió i avortament

Per què la pena d'excomunió? En què consisteix? Qui hi incorre? Conec el cas d'una noia jove que va avortar i que no sabia res sobre aquesta excomunió. Va quedar excomunicada?

N'extrec la resposta del treball que va preparar l'any 1991 el Comitè per a la Defensa de la Vida de la CEE, titulat *L'avortament. 100 qüestions i respostes sobre la defensa de la vida humana i l'actitud dels catòlics*. La raó de ser d'aquesta pena tan dura, l'excomunió, és protegir —també d'aquesta manera, no només amb la catequesi i la recta formació de la consciència— la vida del fill des del moment mateix de la concepció. Qui procura un avortament, si sap que l'Església el castiga d'aquesta manera rigorosa, queda excomunicat. El Codi de Dret Canònic estableix que qui procura un avortament, si aquest es produeix, incorre en excomunió *latae sententiae*; amb aquesta expressió es vol dir que qui hi incorre queda excomunicat automàticament, sense necessitat que cap autoritat de l'Església ho declari per al seu cas concret de manera expressa. Això significa que un catòlic queda privat de rebre els sacraments mentre no se li llevi la pena: no es pot confessar vàlidament, no pot combregar, no es pot casar per l'Església, etc. La intenció sola d'avortar, tot i que és pecaminosa, no comporta la pena canònica d'excomunió; perquè es produeixi la pena d'excomunió, l'avortament s'ha de consumir, és a dir, el fill ha de morir com a conseqüència de l'avortament. Si, per qualsevol circumstància, l'avortament no s'arriba a consumir, no es produirà l'excomunió, tot i que es donarà el pecat. Si es donen les condicions que configuren la pena d'excomunió, en aquest cas queden excomunicats, a més de la dona que avorta voluntàriament, tots els que hi han col·laborat perquè es produeixi l'avortament: els que el practiquen, els que hi ajuden de manera que sense aquesta ajuda no s'hauria produït l'avortament, etc. Finalment, en el cas que vostè em comenta de la jove que ignorava absolutament que l'avortament comportava la pena d'excomunió, no hi va incórrer. Aquest document esmentat diu que no queden excomunicats els que procuren un avortament si ignoren que es castiga amb l'excomunió; els que no tenen consciència que avortar voluntàriament és pecat mortal; els que han intervingut en un avortament forçats amb violència irresistible contra la seva voluntat o per una por greu; els menors d'edat... En general, els que han obrat sense plena advertència i ple consentiment. En aquests casos, el confessor els ha d'advertir de la seriositat del tema perquè no hi reincideixin. Per aixecar la pena d'excomunió qualsevol sacerdot informará la persona afectada.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

Treball per a tots

El mes de maig comença amb un dia dedicat al món del treball. És la festa del treball. En la història d'aquesta diada, hi ha un llarg camí de lluita, sofriment, esperança i èxit. L'Església, amb la seva doctrina social i amb els moviments obrers, ha col·laborat en la transformació social del món laboral.

Avui la crisi econòmica tenim arreu un problema molt greu que afecta moltes persones i moltes famílies arreu: l'atur. A Espanya ja ha superat els quatre milions. Manca molt treball en el món. L'atur és gravíssim. Joan Pau II hi ha fet referència en moltes ocasions i sempre amb paraules que expressen aquesta gravetat: «el fenomen creixent de l'atur», «la terrible plaga de l'atur», «l'atur que afligeix tantes famílies i tants joves», «la tragèdia de l'atur que mena molts homes i moltes dones a la desesperació o a engruixir les files dels marginats socials», etc. I en l'encíclica *Laborem exercens* el qualificava com «la clau contemporània de tota la qüestió social».

I no podem oblidar que el treball és un dret fonamental de la persona humana. Molts aturats que recorren a Càritas el que primer demanen és treball. És ben veritat que el treball dignifica l'home. Amb el treball, la persona aconsegueix el sosteniment bàsic i decorós per a ella i per a la seva família. Així mateix, amb el treball les persones participem d'alguna manera en l'obra creadora de Déu. Són ben conegudes aquelles paraules del Creador adreçades als nostres pares: «Creixeu, multipliqueu-vos i domineu la terra.» Aquest és el significat objectiu del treball. Cal considerar, també, el seu significat subjectiu. En aquest sentit convé tenir sempre present que el treball està en funció de l'home i no l'home en funció del treball.

A la llum de la dignitat del treball i del que representa per a les persones, apareix amb major relleu el drama de la persona que no té treball en la nostra societat. Aquest drama de l'atur comporta per a les persones sense feina man-

cances i inseguretats econòmiques que podem traduir en pobresa, i que en moltes ocasions arriba a la misèria i també a frustracions personals. Podem ben dir que l'atur és la plaga moderna que destrossa vides i famílies.

L'atur és certament un problema econòmic, polític i social. Però també és un problema d'ordre moral i espiritual perquè és símptoma d'un desordre moral profund. Si els principis morals no presideixen l'activitat econòmica i l'acció social i política, difícilment s'arribarà a la solució desitjada de la crisi econòmica i d'aquest problema tan central i que afecta tantes persones i famílies. És necessari trobar respostes a aquest drama de l'atur. Això demana una constant participació de les organitzacions obreres i patronals, de les institucions autonòmiques i estatals i de la societat sencera. Així mateix és necessària una veritable conversió espiritual, ja que l'egoisme dificulta qualsevol solució per remeiar aquests greus problemes de la crisi econòmica i de l'atur.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El pecat i el rescat

En les seves famoses *Cròniques de Nàrnia*, la novel·la de ficció de C. S. Lewis portada al cinema amb gran èxit, lectors i espectadors entren en el món fantàstic governat per una reina malvada a la qual acompanyen quatre nens. Un d'ells, l'Edmund, revela el parador dels seus germans amagats, pecat que havia d'implicar-li la mort, i Aslan, el lleó, s'ofereix a substituir-lo i mor en lloc seu després d'horribles turments. Finalment el lleó ressuscita i venç en la batalla final contra el mal. El simbolisme cristià hi és més que evident. Per Setmana Santa hem recordat com Jesús es lliura en rescat nostre, és clavat a la creu i després torna a la Vida com a primícia dels ressuscitats. Déu no es desenten de la sort del pecador. Precisament s'ha fet home en Jesucrist per redimir-nos. En el món actual hi ha una clara pèrdua del sentit del pecat i això comporta necessàriament una pèrdua de la funció de Crist com a redemptor. Si

no hi hagués pecat, quina necessitat hi hauria de redempció?

Després de repassar les diverses virtuts cristianes, el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica es deté en la consideració de la realitat del pecat. Alguns veuen el pecat com un simple error, com qui s'equivoca de carretera quan va de viatge, o com qui amb un mal gest trenca un gerro de casa seva per malaptesa. Però en ell hi ha alguna cosa de més profund, que fa que tots els pecats s'assemblin al primer, al d'Adam i Eva: no fer la voluntat de Déu. El pecat no és una distracció o un error de càlcul, sinó una acció moral en la qual, en cerca egoista d'un bé nostre, per exemple un possible plaer immediat, s'oblida, es posterga o fereix la relació amb Déu i amb els nostres germans.

Uns altres pensen que Déu és massa gran per ser ferit pels pecats d'uns éssers que, en la immensitat de l'Univers, són a penes no-res. Però Déu no veu

les coses així. Per a ell les persones no són com una formiga que es passeja sobre el llom d'un elefant, sinó que són objecte del seu amor. Per aquest motiu els pecats fereixen efectivament els qui els cometem, però també Déu, perquè va voler unir la seva sort a la nostra. Els qui tenen experiència de pares saben bé que quan un fill pateix, ells també pateixen.

El consol que tenim, en la nostra experiència de pecadors, és la misericòrdia divina. Déu mateix, a través del sagrament de la penitència, esborra les nostres faltes una vegada i una altra, fins a setanta vegades set, i ens retorna la gràcia i amb ella l'alegria veritable. Tal com passa en el si d'una família quan es restableix l'harmonia trencada abans per algun motiu, en la vida humana cap cosa no retorna tant la pau a l'esperit com la tornada a la llar, en aquest cas a l'amistat amb Déu.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Comentari de la Paraula

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 1)

MAIG

2. DIUMENGE
- V Diumenge de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 14,21b-27 / Salm 144 / Apocalipsi 21,1-5a / Joan 13,31-33a.34-35
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Atanasi, b. i doctor; Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.
3. DILLUNS
- Sant Felip i Sant Jaume (F), Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre I, p. i mr.; Santes, Antonina, vg. i mr.
4. DIMARTS
- Fèria, Blanc. Lectures: Fets 14,19-28 / Salm 144 / Joan 14,27-31a
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. i mr.; Florià, mr.; Gotard, b.; Pelegrí Lazi-osi, rel.; beat Josep Maria Rúbio, prev.

5. DIMECRES
- Fèria, Blanc. Lectures: Fets 15,1-6 / Salm 121 / Joan 15,1-8
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel de Sicília, prev.; Amador, prev. i mr.; Martí de Finojosa, b.; Santes, Irene, vg. i mr.
6. DIJOUS
- Fèria, Blanc. Lectures: Fets 15,7-21 / Salm 95 / Joan 15,9-11
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec Savio; Justí, prev.; beat Francesc de La-val, b.; Santes, Beneta, vg. i mr.
7. DIVENDRES
- Fèria, Blanc. Lectures: Fets 15,22-31 / Salm 56 / Joan 15,12-17
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sixt o Eovald, mr.; Benet II, p.; Santes, Gisela, rel.
8. DISSABTE
- Fèria, Blanc. Lectures: Fets 16,1-10 / Salm 99 / Joan 15,18-21
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eladi, b.; Bonifaci IV, p.; beat Jeremies de Valà-quia, rel.; beat Lluís Rabatà, prev.

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Una mostra d'amor inèdita

El brevíssim passatge de Joan que llegim avui (abreujat en el leccionari litúrgic, text entre claudàtors) conté un manament que va molt més enllà de la Llei jueva, dels deu manaments del Sinaí, o dels drets moderns de la persona. El context pròxim és la delació de la futura traïció d'un dels Dotze que féu Jesús al deixeble estimat (Jn 13,26). Quan Judes sortí del Cenacle es féu de «nit», i Jesús ho interpretà com el moment en què es manifestaria la seva glòria (13,31). Jesús recorda als Onze restants a qui qualifica afectuosament amb un diminutiu: «Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. [Em buscareu, i el que vaig dir als jueus: "On jo vaig, vosaltres no hi podeu venir" (cf. 7,34), ara us ho dic també a vosaltres].» Jesús qualifica el manament que els dóna en aquesta situació tan dura de «manament nou». El contingut és clar: «Tingueu-vos amor els uns als altres, igual com també jo us l'he tingut, per tal que també vosaltres us tingueu amor els uns als altres» (13,34, en cursiva, la variant del còdex Beza que determina aquesta puntuació). L'ordre que els imparteix és imperiosa: «Tingueu -vos amor els uns als altres» (la construcció grega equival a un imperatiu) i la motivació és nova de trinca, car Jesús amb la donació de la seva vida pels seus amics (cf. 15,12) ha donat un «nou» contingut a allò que fins ara s'expressava en forma de lleis: «igual com també jo us he tingut amor». Jesús ha posat el llistó molt alt, posant-se ell com a model d'estimació al pròxim. I ara una altra petita variant: «En això, efectivament, tothom coneixerà que sou deixebles meus, que us teniu amor entre vosaltres.» La prova que som deixebles de Jesús no és altra que l'estimació que es mostren amb fets reals els membres de la comunitat cristiana.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Pasqua

Lectura primera Ac 14,21b-27

Anunciaven a la comunitat tot el que Déu havia fet junt amb ells

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

Salm responsorial 144

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

R. Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.

Que us enalteixin les vostres criatures,

Glòria Monés

que us beneixin els fidels;
que proclamin la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor,
la magnificència gloriosa del seu Regne.
El vostre Regne s'estén a tots els segles,
el vostre imperi, a totes les generacions. R.

Lectura segona Ap 21,1-5a

Déu ens eixugarà dels ulls totes les llàgrimes

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

Al-leluia Jn 13,31-35

Us dono un manament nou, diu el Senyor:
Que us estimeu els uns als altres
tal com jo us he estimat.

Evangelí Jn 13,31-33a.34-35

Us dono un manament nou:
que us estimeu els uns als altres.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.»

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

La protecció en el cos i en l'esperit

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Jesús i els malalts

No cal pas cercar gaire en els evangelis per trobar l'acció de Crist envers els malalts. La curació dels leprosos, dels paralítics, dels sofrents de diverses malalties, es connecta sovint amb la fe del malalt. Jesús ha volgut que la sanació del cos fos un signe de la sanació de l'esperit; més encara, un signe de la resurrecció de la carn, més enllà de qualsevol malaltia, plors i llàgrimes, i de la mort mateixa. En aquest sentit, els miracles de Jesús envers els malalts o els morts són anuncis del seu misteri pasqual.

És coherent amb això la missió que Jesús va donar als deixebles en enviar-los, tant abans de la seva mort i resurrecció, com després. «Als malalts a qui imposareu les mans, es posaran bons.» Aquest és un signe messiànic.

Un ressò directe d'aquest manament de Jesús el tenim en el text de la carta de Jaume: «Si teniu algú malalt, crideu els preveres de l'Església perquè l'ungeixin amb oli en el nom del Senyor i preguin per ell. Aquella oració de la fe li serà saludable; el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi comès.» L'Església hi ha trobat sempre el testimoni del sagrament de la Unció dels malalts, dita també, durant molt de temps, l'Extrema unció.

L'oli dels malalts

Cada any, en la missa crismal, el bisbe beneeix solemnement l'oli que ha de servir per fer aquestes uncions als malalts durant l'any. Com el crisma i l'oli dels catecúmens, l'oli dels malalts és renovat cada any en el context de la celebració pasqual. L'oli dels malalts, a més, pot ser beneït a l'interior mateix de la pregària eucarística, abans de la doxologia. D'aquesta manera, no sols es manifesta la relació de tots els sagraments amb l'eucaristia, sinó que se subratlla el signe específic de la salvació del cos i de l'esperit, que també moltes vegades es demana com a fruit de l'eucaristia, especialment en les oracions després de la comunió.

La reforma dels llibres litúrgics feta per manament del Concili Vaticà II, ha incidit de diverses maneres en el ritual de la Unció dels malalts. Una d'elles és precisament la possibilitat d'una benedicció de l'oli en cas de veritable necessitat. L'oració que es diuen aquests casos comença així: «Senyor, Pare entranyable i Déu de tot consol, que volguéreu que el vostre Fill guarís els homes de les seves malalties; escolteu la pregària de la nostra fe: envieu des del cel el vostre Esperit Sant Defensor en aquest oli... perquè els qui en siguin ungits experimentin la vostra protecció en el cos i en l'esperit...» Amb breus paraules trobem la referència a l'obra de la Trinitat, a la fe de l'Església i a la gràcia del sagrament.

La Unció

Un canvi important que ens ve del Concili Vaticà II són les paraules que acompanyen la unció del front i de les mans del malalt que rep el sagrament. Elles expressen la fe de l'Església en l'acció divina que es realitza en la visibilitat de la unció; són explicatives dels efectes que s'esperen, i per tant són elles les que diuen el veritable sentit de la Unció. Les paraules són aquestes: «Que per aquesta santa Unció i per la seva gran misericòrdia, el Senyor t'ajudi amb la gràcia de l'Esperit Sant.» El malalt respon: «Amén.» «Perquè, alliberat dels pecats, et salvi i bondadosament alleugi les teves sofrenes.» El malalt respon: «Amén.» Com en altres casos, es tracta d'una fórmula «deprecativa», és a dir, d'una pregària. La protecció ve de la gràcia de l'Esperit Sant, i això es demana: és un do de Déu. És una protecció del cos i de l'esperit, és a dir, de tot l'home. És un «alleujament», un consol diví, amb efecte també de purificació dels pecats. La comparació més propera en el nivell de les experiències humanes seria el de la visita d'una persona íntima. Tots sabem com aquest fet representa per a qui rep una visita així en moments crítics un alleujament autèntic en la seva situació, i una confirmació en l'amistat amb el visitant. L'Esperit Sant Defensor, donat per Crist ressuscitat, és el gran «visitador» dels malalts.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beat Francesc de Montmorency Laval

- ✓ **Nascut a Montigny, Normandia, l'any 1623**
- ✓ **Primer bisbe del Quebec, protector de la població índia**
- ✓ **Gran evangelitzador que va organitzar eclesiàsticament la diòcesi**
- ✓ **Va morir l'any 1708**
- ✓ **Beatificat el 1980 per Joan Pau II**

Aquest beat francès pertanyia a una família aristocràtica molt religiosa i ben posicionada políticament. Va estudiar en diversos col·legis dels jesuïtes i amb 24 anys va ser ordenat sacerdot i més tard ardiaca d'Évreux. Va ser nomenat vicari apostòlic de Tonquín, al Vietnam actual, però no va arribar a exercir realment mai aquest càrrec i ni tan sols va poder viatjar a Indoxina per culpa de conflictes polítics. De tota manera Francesc de Montmorency Laval estava destinat a ser enviat a les colònies, perquè l'any 1658 el Papa el va nomenar vicari apostòlic, més tard bisbe, dels territoris francesos d'Amèrica del nord, amb capital a la ciutat de Quebec.

En arribar a terres americanes el beat es va trobar amb un territori immens, que anava des del Quebec actual fins al centre-oest dels Estats Units i del Canadà, poc poblat i amb una Església poc organitzada. Ell hi va dur a terme una gran tasca d'evangelització, va fundar un seminari, escoles i va fer construir la primera catedral. El primer bisbe del Quebec, també va destacar en la defensa de les comunitats índies. La població autòctona no només es trobava marginada, sinó que era víctima de l'alcoholisme, fomentat expressament per la metròpoli amb la importació de begudes d'alta graduació. El beat Francesc de Montmorency Laval va lluitar contra aquesta pràctica i fins i tot va excomunicar aquells que hi participaven.

Ja de gran per qüestions de salut es va retirar al seminari que ell mateix havia fet construir, on va passar els darrers anys de vida en ascesi i pregària.

EL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE PASTORAL DE JOVENTUT DE CATALUNYA I BALEARS

Coloms de la pau dav

Samuel Gutiérrez

Sis joves catalans, encapçalats per Mn. Toni Roman, delegat de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, han viscut aquesta Setmana Santa a Palestina una de les experiències més intenses de la seva vida. Gairebé es podria dir que han tocat amb les seves pròpies mans el cinquè Evangelí, aquell que escriuen avui amb el seu testimoni els cristians palestins a Terra Santa. Aquesta comunitat, avui en minoria, pateix des de fa anys a la terra de Jesús un autèntic drama ple de sofriment i dolor. Compartir amb ells la passió, mort i resurrecció de Jesús ha provocat en els joves pelegrins catalans tot un cúmul de sentiments i emocions que els ha portat a implicar-se encara més, i amb un coneixement de causa més gran, en el que ja ha estat batejat com a «Projecte Taybeh».

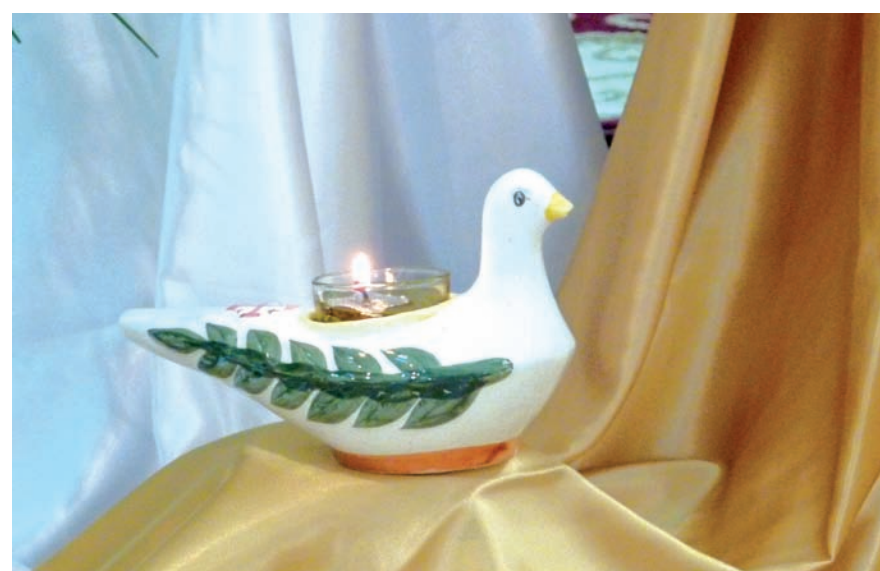
Tot va començar fa uns quants anys amb l'impuls per part del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Juvenil de Catalunya i Balears (SIJ) d'un pelegrinatge anual de joves a Terra Santa. En un d'aquells viatges el grup va visitar la fervent comunitat catòlica de Taybeh, un petit llogarret palestí situat al nord-est de Jerusalem i aïllat pel mur israelià. La seva situació econòmica i política és dra-

màtica, però ells no perden l'esperança. Va sorprendre molt el testimoni valent d'aquests cristians palestins, que no cessen en la seva activitat i vitalitat evangèlica malgrat veure's sotmesos a una gran opressió i patiment.

Aviat es van establir molt bones sinèrgies entre els joves catalans i els palestins i gairebé per inèrcia es va pensar en un agermanament capaç d'enriquir totes dues realitats. Es va anar formant un espai d'intercanvi mutu, de pregària i de vida, viscut des d'un profund sentiment de comunió. Atesa la precarietat amb què viuen els cristians palestins, des del SIJ es va proposar col·laborar amb aquestes comunitats a través de la venda de les llànties d'oli en forma de colom que produïen als seus tallers artesans. El projecte aviat es va anomenar «Coloms de la Pau», i es va integrar, a més, dins d'un altre projecte solidari amb accent català, el que impulsen els grups escoltes i les guies Sant Jordi sota el lema «La Llum de Betlem».

Agermanament solidari

Juntament amb la voluntat d'ajuda i de servei mutu, s'ha anat teixint entre els joves catalans i els palestins una estreta amistat, que és la que ha donat

peu aquesta Setmana Santa —del 31 de març al 5 d'abril— a passar plegats la gran festa dels cristians: la celebració de la passió, mort i resurrecció de Jesús. L'experiència ha colpit el cor dels joves catalans, que han tingut ocasió de reviuir els moments fonamentals de la fe cristiana caminant juntament amb uns germans que pateixen en la seva pròpia carn la injustícia i l'odi. «Ha estat —explica el jove Salvador Grané— una vivència única i molt enriquidora. No

tan sols hem pogut viure el tridu pasqual amb una comunitat àrab plena de fervor i proximitat, sinó que, a més, hem pogut compartir el dolor de la dramàtica situació que viuen en aquesta terra santa submergida en conflicte permanent.» L'acollida de les famílies de Taybeh va ser molt calorosa, plena d'afecte i gratuïtat. El grup de pelegrins catalans es va sentir com a casa. «En una terra envoltada de murs —afegeix Grané— els palestins ens han ofert el bo

La greu situació de Taybeh

Taybeh, el nom bíblic del qual és Efraïm (Jn 11,54), és un poble de Palestina situat a 30 km al nord-est de Jerusalem, dins dels anomenats territoris ocupats. Habiten en aquest petit llogarret palestí uns 1.300 habitants, tots ells cristians: alguns ortodoxos i la gran majoria catòlics. La situació econòmica i política de Taybeh, en formar part dels territoris ocupats, és molt difícil, ja que depèn de la política que té Israel amb l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), relació que s'ha vist agreujada actualment pel conflicte entre Israel i Hamàs, que controla el territori de Gaza. Tot aquest complex entramat sociopolític, afegit al bloqueig israelià a qualsevol iniciativa de l'ANP, fa que la supervivència econòmica dels àrabs cristians es trobi en greu perill. Tampoc no hi ajuda, en absolut, l'actitud complaent de la comunitat internacional, que es manté passiva davant d'una injustícia flagrant. En aquest context, la minoria cristiana de Palestina no tan sols pateix pel bloqueig israelià, sinó també per la incomprensió dels seus compatriotes musulmans. Viuen com a minoria en un territori habitat per una majoria musulmana que, davant de la passivitat internacional i la política israeliana, està sotmesa constantment a actituds extremistes d'odi i violència.

ARS POSA EN MARXA UN AMBICIÓS PROJECTE D'INTERCANVI AMB JOVES PALESTINS

Ant del drama palestí

i millor que tenien, malgrat viure en un clima bèl·lic i de desequilibri constant. És increïble com poden viure la seva fe, amb una vitalitat i una energia encomanadisses, en un ambient tan hostil!»

L'agermanament promogut des del SIJ entre Catalunya i Taybeh, sota el lema de «Projecte Taybeh», és ja tot un fet. L'intercanvi es consolidarà encara més aquest estiu amb el viatge d'una desena de joves palestins a Catalunya, des d'on compartiran amb un grup de joves locals un pelegrinatge, tot coincidint amb l'Any Xacobeu, a Santiago de Compostel·la. Serà de l'1 al 8 del proper mes d'agost. Per a la majoria de joves palestins aquest viatge podria ser la primera sortida més enllà de les fronteres que actualment els impedeixen viure en plena llibertat. Tindran ocasió de pelegrinar a Santiago, un lloc emblemàtic de la península i del cristianisme, i també de visitar Barcelona, i potser Montserrat.

Comunitats sofrents

Després de la forta experiència viscuda a Taybeh aquesta Setmana Santa, des del SIJ s'ha pres una forta consciència solidària i s'ha sentit la crida a unir-se cada cop més a aquestes comunitats

sofrents: «Els cristians palestins són conscients que són una minoria i que cada vegada són menys, però tenen molt clar que sense ells, els Llocs Sants serien pedres mortes. Ells són l'Església Mare i viuen diàriament la seva fe en comunió amb els altres cristians del món.» L'agermanament amb aquestes comunitats respon clarament a una exigència evangèlica, amb l'objectiu no només de compartir experiències i fomentar el diàleg, sinó també de sensibilitzar les comunitats d'Occident sobre les penúries que aquests germans d'Orient viuen. «La vivència de la Setmana Santa a Taybeh —indica Joan Escolà, un altre jove pelegrí— ens porta a denunciar una situació caduca que cal renovar amb una nova aliança realitzada entre persones i regida pels designis de l'amor. Ens porta també a ser conseqüents amb les nostres conviccions fins a la més crua de les conseqüències, a parar l'altra galta quan es tracta de violència alienant de la nostra humanitat. Ens porta al patiment solidari, però no gratuït, a fer de Déu la quotidianitat i a viure des de la fe, de vegades amb incomprensió, els miracles que tenen lloc a la nostra vida.» I afegeix aquest jove absolutament colpit per l'experiència: «Jesús va viure i va morir a Palestina, però el sepulcre encara resta buit i Ell viu entre nosaltres, omplint-nos d'un Esperit que s'encomana més enllà dels murs que el temor i l'odi ens han fet aixecar.»

A més de la campanya solidària «Coloms de la Pau», els membres del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) tenen previst fer altres activitats que permetin als joves palestins sufragar les despeses del seu viatge a Espanya. Estan convençuts que val la pena promoure aquesta iniciativa, ja que significarà l'entrada d'aire fresc i una renovació d'esperança per a uns cristians valents que viuen diàriament la seva fe en un ambient advers. «Apostem per un futur millor per a aquests joves —acaben dient des del SIJ—. Tant de bo que amb la nostra ajuda, amb la de tothom, puguin algun dia vèncer l'ocupació que avui els reté i fer encara més visible en les seves vides la Resurrecció de Jesús!»

Una paraula de fe, d'esperança i d'amor des del cor del patiment palestí

«L'esperança que es troba en nosaltres vol dir, en primer lloc, creure en Déu, seguidament aspirar no obstant això a un futur millor, i en tercer lloc a no fonamentar la nostra esperança sobre il·lusions, ja que sabem que la solució no és a prop. Esperar vol dir ser capaç de veure Déu enmig de les proves i de l'obrar amb el seu Esperit en nosaltres. A partir d'aquesta visió traïem força per perseverar, sobreviure en els nostres esforços de canviar la nostra realitat. Esperar vol dir no rendir-se davant del mal, sinó dir No a l'opressió i a la humiliació i a continuar resistint el mal. Veïem només destrucció en el present i en el futur; veïem la tirania del més fort i la seva voluntat d'imposar cada cop més la separació racista i de promulgar lleis que neguen la nostra dignitat i la nostra existència. Veïem molta perplexitat i divisió entre els palestins. I, això no obstant, si avui resistim i actuem amb totes les nostres forces, potser la ruïna que s'esbossa a l'horitzó no tindrà lloc.

Les dures circumstàncies que ha viscut i viu encara la nostra Església palestina l'han duta a purificar la seva fe i a conèixer més bé la seva vocació. Hem reflexionat sobre la nostra vocació i l'hem descoberta millor enmig del sofriment i de la prova. Avui portem en nosaltres la força de l'amor, no la de la venjança, portem la cultura de la vida, no aquella de la mort. Ella, la fe, és font d'esperança per a nosaltres, per a l'Església i per al món.

La Resurrecció és el fonament de la nostra esperança. Jesús ha ressuscitat, vencedor de la mort i del mal. Així podem, nosaltres també, i tots els habitants d'aquesta terra, vèncer el mal de la guerra gràcies a Ella. Pel que fa a nosaltres, romandrem una Església de testimonis, perseverant i operant sobre la terra de la Resurrecció.»

* Fragment de «Kairós: Palestina», un document de reflexió dels cristians de Terra Santa

Sant Feliu de Llobregat

«L'anhel religiós i l'anhel de transcendència continua molt viu en la gent»

Entrevista al pare abat de Montserrat amb motiu de la festivitat de la patrona de Catalunya

Carme Munté

La muntanya, el santuari, el monestir i la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, són per a molts catalans un far en la seva vida, un referent des del punt de vista de la fe, de la cultura i fins i tot de la defensa i la construcció del país. Això ha fet que la veu del pare abat de Montserrat sigui una de les veus més tingudes en compte dins de l'Església catalana. Coincidint amb la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, que enguany ha tingut un relleu especial gràcies a la presència del cardenal Tarcisio Bertone i al concert inaugural del nou orgue de Montserrat, el pare abat, Josep Maria Soler, ha concedit a *Catalunya Cristiana* una entrevista en profunditat.

Com viu el pare abat de Montserrat aquest any la festa de la Mare de Déu de Montserrat després de les activitats extraordinàries viscudes en els darrers dies?

Amb una intensitat especial. D'una banda, perquè diumenge 25 a la tarda va tenir lloc el concert inaugural del nou orgue de Montserrat. Va ser un acte molt bonic no únicament des del punt de vista musical, sinó també pel que va significar poder estrenar aquest nou orgue, que durant uns anys ha donat treball a moltes persones. D'altra banda, la vetlla de Santa Maria, presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, també va ser un fet extraordinari que ens va fer sentir Església de Catalunya viva en comunió amb el papa Benet XVI. Pensem que el cardenal Bertone és el seu primer col·laborador al servei de totes les Esglésies.

Les persones que visiten Montserrat —cadascuna amb la seva situació personal, familiar i col·lectiva— permeten fer una radiografia de la societat catalana d'avui?

Sí més no, d'una part molt important de la societat catalana d'avui. Aquí ve gent de moltes menes i de molts nivells, no solament catalans de soca-rel sinó també gent provinent d'altres indrets d'Espanya i de fora de l'Estat espanyol que han vingut a viure aquí a Catalunya. Això permet de conèixer força les inquietuds, les problemàtiques i el desig religiós de la gent que puja fins al santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

Quins trets caracteritzen la Catalunya d'aquest inici de segle XXI?

Primerament, continuo creient que la majoria de la gent té un desig religiós i una religiositat dins seu, potser expressada en la societat d'una manera més secularitzada, potser amb una pràctica religiosa que disminueix o que és una mica més ocasional, però la primera característica diria que és aquesta inquietud religiosa que avui dia continua tenint la gent. Un altre aspecte,

evidentment en aquest moment de la nostra història, és la preocupació per l'actual situació econòmica. Hi ha moltes persones que s'ho passen malament i aquest és un dels factors que palpem amb preocupació des de Montserrat.

Entre els qui visiten Montserrat trobem turistes estrangers, persones atretes per la bellesa paisatgística de la muntanya, pelegrins que cerquen un espai per viure la seva fe... Què és el que Montserrat vol oferir-los?

Poso l'accent en la paraula *vol*. És a dir, Montserrat en aquests moments vol transmetre'ls un missatge des de l'Evangeli i ajudar-los a conèixer o aprofundir la persona de Jesucrist que Maria presenta a tots els pelegrins. Això és el que volem. Donat que la gent que puja aquí és molt plural, als que no comparteixen la nostra fe o bé se'n senten més allunyats, volem oferir-los un espai de trobar-se amb ells mateixos i d'alguna manera d'interrogar-se ells mateixos i de viure una certa experiència que els porti cap a Déu. Un dels aspectes importants en aquest sentit és que la música que es fa a Montserrat —amb el cant de l'Escolania o bé amb la música del nou orgue— transmet un missatge que desperta una sèrie de ressons i de vivències al cor i a la intel·ligència de les persones. Voldríem, doncs, que a Montserrat les persones que no comparteixen la nostra fe fessin una experiència espiritual en el sentit més ampli de l'expressió.

La societat catalana abandona la religió? O potser més aviat el que canvien són les formes d'expressió de la fe?

La societat catalana està transformant-se en el sentit que la religió cristiana deixa de ser una religió oficial. Ens trobem davant d'un pluralisme religiós i d'una presència important d'altres religions com l'islam i d'altres confessions cristianes com les ortodoxes o les sorgides de la reforma protestant. Així

«Voldríem que a Montserrat les persones que no comparteixen la nostra fe fessin una experiència espiritual en el sentit més ampli de l'expressió»

mateix, la pràctica religiosa disminueix i veiem com hi ha més gent que se sent apartada de l'Església. Al mateix temps, però, també hi ha un nombre molt important de gent que vol viure la seva fidelitat a Jesucrist i que vol viure la vida eclesial amb el que suposa de celebració de l'Eucaristia, dels sagraments i d'aprofundiment de les Sagrades Escripures. Des de Montserrat palpem, doncs, que hi ha molta gent que està en aquesta línia de voler aprofundir la seva fe. En aquest sentit, podem dir que sí que han canviat les formes d'expressió de la fe i que, de fet, el mateix Concili Vaticà II ens va demanar de canviar els accents i de centrar-nos més en la litúrgia i en la Paraula de Déu, i no donar tanta primàcia a altres devocions. Les novenes o el rós del Rosari tenen el seu valor i la seva importància, però el Concili Vaticà II ens va demanar que el centre de l'expressió de la nostra fe fos la celebració de la litúrgia, dels sagraments, de l'Eucaristia, la Litúrgia de les Hores, l'aprofundiment de les Sagrades Escripures, etc.

Quins signes ens parlen de l'anhel de Transcendència de la gent?

N'hi ha molts. Alguns potser no són signes palpables, però sí que els intuïm en parlar amb les persones que visiten Montserrat, quan ens diuen que no troben res a la vida que les ompli plenament i les faci felices; quan ens parlen

de situacions de malaltia i de mort; o quan ens manifesten el seu desig de ser profundament estimades i d'estimar profundament, i de sentir que els amors humans, per molts intensos que siguin, no arriben mai a omplir del tot el cor humà. Tot això són desitjos de transcendència que a mi em fan pensar en una frase de sant Agustí quan afirma que Déu ens ha creat per a ell, perquè el busquem i anem cap a ell, i que el cor humà resta sempre inquiet mentre no el troba. D'altra banda, a Montserrat també podem palpar altres signes més tangibles com la gran quantitat de gent que ofereix un llantió a la Mare de Déu o que deixa una pregària escrita. Signes que permeten de veure com l'anhel religiós i l'anhel de transcendència continua molt viu en la gent.

En un moment de canvi en les formes d'expressar la fe, quin ha de ser el paper dels monestirs com Montserrat?

Dins de la diversitat i riquesa eclesials, els monestirs tenim un paper particular. D'una banda, oferim un espai de silenci, de trobament i la possibilitat de parlar amb un monjo o una monja, d'obrir-li el cor i de demanar-li que ens ajudi a clarificar, a posar ordre, a trobar esperança o que ens ajudi a trobar el bàlsam per guarir les nostres ferides. D'altra banda, un altre aspecte important és ser una escola de pregària i ser també, com deia Joan Pau II, una escola de comunió. Al monestir hi vivim gent de diverses edats i de diverses sensibilitats, amb opinions de vegades també diverses, però que alhora intentem viure estimant-nos, ajudant-nos, vivint la fraternitat cristiana. En aquest sentit, el monestir és una escola de fraternitat.

La crisi de vocacions no s'ha fet sentir tan fortament en la comunitat benedictina de Montserrat com en altres ordes i congregacions religioses. Per què?

És un misteri que jo mateix tampoc no m'explico. Acostumo a dir que és un do de Déu i que la Mare de Déu es preocupa que la seva casa continuï tenint una comunitat que aculli els pelegrins i els visitants. De fet, Montserrat té molts elements que poden atreure. És una comunitat monàstica que dóna importància a la pregària però que també és acollidora. És una comunitat que fa una reflexió intel·lectual i que té una projecció cultural. Hi ha molts elements, per tant, que poden fer atraient la vocació de monjo de Montserrat, tenint present que la motivació fonamental ha de ser la recerca de Déu revelat en Jesucrist.

Montserrat també és un observatori privilegiat sobre la situació social i política de Catalunya. Quin és el paper, en aquest cas, de l'abat de Montserrat?

Jo diria que aquest paper és diferent en la societat democràtica actual del que podia haver estat en altres temps. De fet, precisament perquè Montserrat és un observatori privilegiat de la situ-

ació social i política de Catalunya, el paper del pare abat i del conjunt de la comunitat ha de ser el de ser servidors de l'Església i de la gent que forma part de la societat catalana. Són molts els qui pugen a Montserrat per exposar les seves inquietuds i els seus desitjos. De vegades, doncs, la comunitat per boca del seu abat, pot dir una paraula fruit d'haver portat a la pregària tot el que escoltem de la gent i sempre, en tot cas, amb esperit de servei i no de voler ser una força o una institució que faci pressió.

Considera vostè que hi ha necessitat de lideratge en l'Església catalana?

La mateixa estructura de l'Església demana que hi hagi un lideratge, és a dir, que hi hagi algú que presideixi i que marqui les pautes a seguir des de l'amor i la caritat. Això tant és necessari en l'Església universal, en la figura del Bisbe de Roma, com també en l'Església catalana. Per això tenim la Conferència Episcopal Tarraconense, amb el seu president, i tenim dues províncies eclesiàstiques amb els arquebisbes metropolitans, que són els que marquen i han de continuar marcant el lideratge de l'Església de Catalunya.

Preocupació per l'Estatut

Entrem en altres temes d'actualitat. Com veu el que passa amb l'Estatut català i el Tribunal Constitucional?

Ho veig amb preocupació perquè és un Estatut que ha estat votat al Parlament de Catalunya i a les Corts generals de Madrid, que ha estat aprovat en

referèndum pel poble català i que ha estat sancionat per la signatura del rei. Que després de tants anys encara no sapiguem fins on pot anar endavant i fins on no, ho veig certament amb preocupació. Crec que partint de l'esperit de la Transició democràtica, l'Estatut pot ser vist com a constitucional.

Un Estatut retallat establirà un mal precedent en les relacions entre Espanya i Catalunya?

Podria crear tensions, i aquesta és una afirmació que en els darrers dies s'ha repetit molt. Crec que això no ajudaria ningú.

L'Església catalana ha de tenir

una veu pròpia en aquest procés i en altres temes d'interès polític i social?

L'Església catalana té com a missió testimoniar l'Evangeli i el testimoni de l'Evangeli també té unes concrecions en l'àmbit d'actituds cíviques i d'actituds ètiques a partir de la Doctrina Social de l'Església, que ens ensenya a estar arrelats en la nostra realitat. En aquest sentit, l'Església catalana, i em refereixo a tots els membres de l'Església, no solament als pastors, han de fer sentir la seva veu, la veu que prové de la llum de l'Evangeli, de la llum de la reflexió secular de l'Església sobre la persona humana i sobre les diverses possibilitats d'organització d'una societat.

El preocupa l'actual desafecció política unida al desencant per l'increment alarmant de l'atur? Aquest desencís latent pot tenir conseqüències per al futur?

Em preocupa fonamentalment per dues raons: d'una banda, la desafecció política no és bona en una societat democràtica, perquè pot tenir conseqüències que gairebé imperceptiblement vagin sent negatives; de l'altra, la situació de l'atur és molt preocupant perquè també pot portar una sèrie de tensions a escala social. Entre tots ho hauríem d'evitar.

Com veu les relacions, en l'àmbit de l'Estat espanyol i també de Catalunya, entre l'Església i l'Estat? Es valora l'aportació de l'Església catòlica a la construcció del país?

Es poden posar accents diferents prenent aquesta distinció entre Catalunya i l'Estat espanyol. És a dir, pel que fa a Catalunya potser es valora més l'aporta-

ció de l'Església catòlica a la construcció del país, el que ha fet en el passat i el que continua fent en el present. En l'àmbit de l'Estat espanyol, diria que en certs sectors potser costa més de valorar aquesta aportació positiva i que, en canvi, es té més tendència a subratllar-ne i a magnificar-ne els aspectes negatius. Malgrat tot, també en l'àmbit espanyol, la gent més conscient o la gent que té un nivell cultural més alt s'adona de l'aportació que l'Església catòlica ha fet en la construcció del país i en la Transició democràtica, i del que fa en la construcció de la societat actual, sobretot a partir d'àmbits com l'educació, l'atenció als marginats, a les bosses de pobresa...

Veu la propera visita del papa Benet XVI a Barcelona com una oportunitat de revitalitzar l'Església, com una manera d'afavorir la comunió i d'encoratjar els fidels de Catalunya?

Sí, hem d'estar agraïts i joiosos per aquesta visita del Papa a Barcelona, pel que suposa de consagració del temple de la Sagrada Família i perquè la seva paraula contribuirà a revitalitzar l'Església que pelegrina a casa nostra. Certament que la seva presència és també una manera d'afavorir la comunió amb ell i amb el seu ministeri com a Successor de Pere i també serà un encoratjament per als fidels de Catalunya poder sentir la seva paraula i veure el seu testimoniatge. D'altra banda, també hi ha una altra dimensió que em sembla que val la pena de subratllar, i és que aquesta visita farà a més que la ciutat de Barcelona, la realitat de Catalunya i el missatge que vol donar el temple de la Sagrada Família sigui conegut arreu del món.

VIATJA AMB EL EL MES

Club[★]amics DE JUNY

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DE L'1 AL 8 DE JUNY

RUTA DE L'ÈXODE

MAR ROIG - PETRA JERUSALEM

DEL 21 AL 28 DE JUNY

Ser cristià en el context socioeconòmic del 2010

XII Jornades d'Apostolat Seglar

Carmen García Pita
Barcelona

El 10 d'abril passat al Seminari Conciliar de Barcelona van tenir lloc les XII Jornades d'Apostolat Seglar de la diòcesi de Barcelona. A l'acte van assistir Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, el Dr. Josep M. Esquirol, professor de Filosofia de la Universitat de Barcelona, representants de Moviments d'Acció Catòlica i altres assistents.

Les jornades van néixer amb la voluntat ferma de fer una crida als seglars d'avui per prendre consciència dels problemes del moment en el qual vivim. Que sàpiguen formar-se, organitzar-se i viure en la solidaritat, donant testimoni de l'evangeli. A la primera part, després de la presentació i unes pregàries, es van impartir dues conferències en les quals es va fer una anàlisi de la societat actual i la importància del paper del laic.

La vetlla de la solidaritat

El Dr. Esquirol va començar la seva conferència recalcant que en el tema de la solidaritat, l'important no és elaborar teories sinó mostrar l'actitud. Tot seguit va destacar la importància de la reflexió: «Només es produeix quan ja s'ha fet l'acció, és un reforç de l'acció en el sentit que l'observa, en pren consciència, i repeteix allò essencial, per tant reforça l'acció.»

«La vetlla és estar atent, fer guàrdia —va prosseguir el professor—, el nucli de la condició humana és desprotecció i finitud. No tenim cobertura, estem al descobert. Tot passa. També significa indigència. No posseïm. Estem nus.»

El filòsof va continuar dient que la cultura d'Occident, amb la desaparició

Agustí Codinach

Un bon grup de laics es van aplegar a la jornada.

dels grans corrents de pensament, ha evolucionat cap a la precarietat: «El nihilisme és un procés d'afebliment, d'anar cap enllac, amb això es perden les estructures de poder: filosòfic, cultural, etc. En aquests moments el més essencial es posa en relleu: la solidaritat.» I va afegir: «Si la condició humana és d'intempèrie, això significa que la vida no és només l'expansió del mateix jo, la recerca de la felicitat pròpia. Això és desorientador, perquè la vida també és un moviment de reguardia, de solidaritat, fraternitat en la precarietat.» El Dr. Esquirol va prosseguir indicant que tots som responsables dels altres.

Un cor que hi veu. El programa del cristià

Mons. Taltavull va començar la seva exposició remarcant el sentit de la paraula de Jesús: «Tal com jo...» «Aquestes paraules —va assenyalar— indiquen el tipus de relació que Jesús té amb el Pare i la relació que vol entre nosaltres. Hi estem implicats. En som correspon-

sables pel baptisme. El manament de l'amor és el fonament de la missió. L'amor és el que permet veure-hi. És la clau que obre la porta del misteri de l'Església.»

El bisbe va abordar el tema principal de les jornades tot afirmant que «la nova evangelització la faran els laics, o no es farà». I va afegir: «L'apostolat seglar és l'Església evangelitzadora: l'Església en missió apostòlica en acció, l'Església de l'amor. Només es pot evangelitzar a partir d'una fe amorosa i humil.» Va destacar que «l'Esperit és l'ànima de la missió. La missió prové de l'Esperit. Des del moment en el qual ens bategem, tenim l'Esperit. L'Esperit s'ha de demanar amb la pregària. Perquè el cor viu de l'Esperit i veu segons Ell.»

Va continuar referint-se als laics a l'Església d'avui: «Es demana una transformació de la persona, de les estructures socials segons l'evangeli. Acceptar la responsabilitat de la nova evangelització. Ficar-se en la realitat. No callar. Un laic dins de la societat hauria de provocar interrogants, tants que la gent el descobreixi.» I va recor-

dar les paraules de Gandhi sobre l'obra del P. Damià amb els leprosos: «Val la pena cercar la font d'on brolla tanta generositat.»

Tot seguit va fer una anàlisi sobre com fer realitat tot això en el context socioeconòmic actual i va recomanar que «cal ser al costat dels qui pateixen. Reconèixer els altres com a persones amb dignitat. Veure el que hi ha de positiu en els altres per acollir-los i valorar-los com un do de Déu. Portar les càrregues els uns dels altres.» Va instar els cristians laics a ser els nous samaritans: «La importància del bon samarità és la d'un cor que veu que hi ha necessitat d'amor i actua en conseqüència. L'amor humà s'alimenta de l'amor diví. Davant d'aquesta situació de crisi econòmica no podem separar la fe dels àmbits de la vida, que les nostres obres acreditin la fe que professem.»

Mons. Taltavull va recordar que Jesús feia reflexionar els seus deixebles amb preguntes: «En el miracle de la multiplicació dels pans i els peixos els diu: quants pans teniu? Això hauria de fer-nos pensar en els béns materials i espirituals que tenim per compartir amb els altres. De vegades no hi ha voluntat de donar. Partir per compartir. Això és la solució a tants problemes en la societat actual.» «No es pot viure el cristianisme d'una manera individual sinó en comunitat, acompanyats els uns dels altres. L'Església és comunió», va concloure el bisbe.

Tot seguit, després d'un treball de grups i un dinar, la jornada es va reprendre amb una taula rodona on els ponents dels diferents moviments i participants van exposar les seves experiències en diferents maneres d'assolir una actuació més bona en la distribució de béns i mitjans de producció, per viure en el món d'avui segons l'evangeli.

50 anys d'educació cristiana al barri del Congrés

Aurora Gómez-Ramos / Barcelona

Amb motiu dels 50 anys de l'escola Arrels i del col·legi La Salle Congrés, el 9 d'abril passat es va celebrar una eucaristia solemne d'acció de gràcies a la parròquia de Sant Pius X del Congrés, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pel bisbe emèrit de Girona, Mons. Carles Soler i Perdigó, el rector Mn. Francesc Lledó i diferents sacerdots. Feia goig contemplar l'església que malgrat tenir gran capacitat, estava totalment plena. Autoritats cíviques del barri, inspectors d'educació, professors, antics professors, alumnes, antics alumnes i famílies, tots van acudir a aquesta gran celebració. Va ser una eucaristia molt preparada. Els cants del cor van ajudar a interioritzar-la i a viure-la amb profunditat i alegria.

El cardenal, a l'homilia, va donar les gràcies a tota la comunitat educativa per la tasca feta durant aquests 50 anys i va convidar tots els assistents a viure el manament de l'amor: «El vincle de l'amor ha d'estar present a l'escola, a les famílies i a la societat.»

A la processó d'ofrenes es van presentar diferents símbols: el cartell del barri, la llum, la sal, l'estudi representant la cultura i la ciència, i el pa i el vi com a símbols de comunió. En finalitzar l'eucaristia van prendre la paraula la directora de la Institució Teresiana a Catalunya i el provincial dels germans de La Salle.

Els dos col·legis estan molt arrelats a la història del barri.

Tots dos van agrair aquest esdeveniment i van tornar a donar les gràcies per tot el que s'ha fet i viscut durant aquests 50 anys: «Aquest somni no hauria estat possible sense aquest diàleg fe-cultura i sense la col·laboració de totes les entitats: parròquies, comunitat educativa, professors, alumnes i famílies...»

Tot seguit es va celebrar un concert cantat pel Quartet Vocal a Cappella fent servir com a instrument la pròpia veu. Està format per quatre joves exalumnes d'aquests

centres i formats a l'Escolania de Montserrat. Van presentar una selecció d'espirituals negres i algunes cançons romàntiques. Van enamorar tothom amb les seves veus i la seva harmonia. L'acte va acabar amb un refrigeri als dos col·legis i un brindis amb cava.

El matí del dissabte dia 10 es va organitzar una jornada de portes obertes als dos centres. El temps va regalar un matí de llum i de sol. A poc a poc un deversall de gent començava a entrar en els diferents col·legis per veure les activitats que hi tenien preparades els alumnes i els treballs que havien fet durant el curs. Tot estava decorat acuradament gràcies a l'esforç de tota la comunitat educativa que ha sabut donar gratuïtament el seu temps per a aquest esdeveniment. Cal destacar la presència dels membres de la corporació de l'ajuntament

del districte de Sant Andreu. Aquest ajuntament es va encarregar d'amenitzar la plaça del Congrés amb les instal·lacions de megafonia, amb els gegants i amb una sèrie d'activitats pròpies per als nens. També hi eren InterRed Catalunya, una ONG de la Institució Teresiana, el projecte d'immigració Convivim i Acit Jove. Tots van contribuir al fet que el matí resultés curt i ben distret. Va ser un matí de festa, de convivència pacífica i d'alegria.

Vic

Exercicis Espirituals en la cultura contemporània

La Cova de Manresa acull el Congrés Europeu d'Espiritualitat Ignasiana

Samuel Gutiérrez

Manresa

En el marc incomparable de La Cova de Manresa, on es creu que el seu fundador, sant Ignasi de Loiola, va rebre de la Mare de Déu la inspiració dels Exercicis Espirituals, va tenir lloc del 6 a l'11 d'abril una nova edició del Congrés Europeu d'Espiritualitat Ignasiana. Sota el lema «Espiritualitat ignasiana i cultures europees contemporànies», més de seixanta jesuïtes i col·laboradors laics de la Companyia de Jesús —entre ells una desena de dones— provinents d'arreu d'Europa, es van aplegar a la capital del Bages per compartir experiències i aprofundir en l'*aggiornamento* avui dels Exercicis Espirituals. «Un dels objectius d'aquesta trobada —explica un dels organitzadors, Pascual Cebollada, professor d'Espiritualitat a la Universitat de Comillas— és oferir instruments per a la feina en comú de tota la Companyia de Jesús a Europa i així fer possible la creació d'una xarxa de contactes i sinergies que afavoreixin al màxim de persones possible l'experiència de Déu.»

El congrés es va iniciar amb una ponència-marc del P. Michael Paul Gallagher, professor de la Universitat Gregoriana, que va analitzar la complexitat avui del continent europeu i el paper que pot tenir l'espiritualitat sobre les diferents cultures existents. Un altre tema d'interès, que ha marcat l'acció apostòlica de la Companyia en les darreres dècades, és el de les anomenades noves «fronteres». Oberts sempre a reptes nous, els jesuïtes han treballat sovint als marges de la soci-

Els congressistes van tenir ocasió de visitar els llocs emblemàtics de la Manresa ignasiana.

etat, ja siguin geogràfics o culturals, amb refugiats i immigrants o en el diàleg amb les ciències i el món modern. Una d'aquestes noves fronteres és el món de les noves tecnologies de la comunicació, on la Companyia de Jesús també compta amb diferents iniciatives molt satisfactòries en l'àmbit de l'espiritualitat, tant pel que fa a l'acompanyament *on line* com als Exercicis Espirituals a través d'internet o fins i tot del telèfon mòbil.

Carisma ben actual

La vigència, quatre segles després, de les intuïcions que van dur sant Ignasi a fundar la Companyia de Jesús

«Els Exercicis són la nostra arma principal, perquè a partir d'ells aportem elements per discernir els signes dels temps»

s'ha posat en relleu al llarg de la trobada perquè responen a un concepte de Déu i de l'home arrelat de ple en la modernitat. «Sant Ignasi descobreix que Déu és al nostre interior, que viu al nostre centre personal i que és allà on podem trobar-lo —afirma Cebollada—. Per això el carisma ignasià té la vocació permanent d'adaptar-se als nous temps sense perdre gens la seva identitat.» I afegeix el professor de la Pontifícia de Comillas: «Els Exercicis Espirituals són la nostra arma principal, perquè a partir d'ells podem aportar elements per discernir els signes dels temps, adaptar-nos-hi i continuar treballant perquè Déu pugui fer-se present avui a l'Església i en el món. La paraula clau de la nostra proposta és experiència, és a dir, que ens sentim cridats a ajudar les persones a tenir un contacte amb Déu i viure una experiència fundant.»

Per primer cop des de l'any 2001, data en què es va celebrar a Roma la primera edició d'aquestes trobades, el Congrés Europeu d'Espiritualitat Ignasiana ha tingut lloc a l'emblemàtica Cova de Sant Ignasi de Manresa, un escenari que pel seu gran significat ha suposat per a tots els participants un valor afegit important. Els congressistes, a més, han pogut visitar com a pelegrins alguns dels racons ignasians més representatius, en els quals han pogut revivir de manera singular la força sobrenatural de les intuïcions ignasianes. El fundador dels jesuïtes va arribar a Manresa el 1522 i fa ver una estada d'onze mesos. Aquí va viure una intensa experiència de Déu que seria després l'origen dels seus famosos Exercicis Espirituals.

VILJEM LOVSE, s.j.
Director de la Casa d'Exercicis dels Jesuïtes a Ljubljana

«Aquest Congrés m'ha aportat noves idees a l'hora de fer els Exercicis Espirituals, sobretot pensant en els més joves, en els divorciats, en la gent més allunyada... Fins ara em basava fonamental-

ment en l'experiència personal i aquí he descobert que és bo que la gent també sigui capaç de compartir. Alhora és molt important tenir clar que la transmissió del missatge depèn de la relació que tinguis amb la gent. Si la relació és oberta i basada en l'amor de Déu, el missatge passa més fàcilment. També he redescobert el paper decisiu de la nostra imaginació, molt influïda avui per factors socioculturals que et poden arribar a fer molt de mal. Per això penso que el carisma ignasià que deriva dels Exercicis ha de ser una ajuda perquè l'altre pugui descobrir la imatge que Crist té de Déu, de l'home, de les relacions, del sentit de la vida, de la felicitat... Aquest és el punt central dels Exercicis. Hem d'ajudar la gent perquè s'imagini com Déu ens imagina.»

ALZIRA FERNANDES
Professora al Col·legi de Jesuïtes a Guimaraes

«Fa més de deu anys que formo part de l'equip d'Exercicis en un centre d'espiritualitat de la Companyia de Jesús a Portugal. El carisma ignasià està molt present a la meua vida des de l'adolescència i això m'ha portat a implicar-me més i més amb la seva espiritualitat, sobretot a través dels Exercicis. És bonic veure com la Companyia ha obert la possibilitat als laics de treballar conjuntament amb els religiosos, perquè és evident que la proposta ignasiana va més enllà de la mateixa Companyia. És com una perla que pot ser compartida amb els laics que caminen en una mateixa direcció. Crec que hi ha tota una dimensió afectiva i de creativitat molt important que les dones podem aportar a l'espiritualitat ignasiana. De vegades els jesuïtes se situen en un pla molt intel·lectual. Per això jo crec que nosaltres podem aportar una complementarietat a la sensibilitat masculina en tota la riquesa dels Exercicis i els textos de la Sagrada Escripura.»

CONALL O'CUINN, s.j.
Promotor de Vocacions de la Companyia de Jesús a Àfrica

«He estat durant molts anys formador de jesuïtes a l'Àfrica i com a conseqüència d'això una de les meves missions principals era la d'introduir els joves en el món de l'espiritualitat ignasiana i ajudar a integrar tot això dins de la cultura africana. Tot i que això pugui semblar una cosa molt complicada, no ho és tant, perquè la cultura

africana compta amb una obertura gairebé innata cap a la divinitat. L'existència de Déu no es posa en dubte i això aplanarà en cert sentit el camí. Una altra cosa serà el tipus de Déu en el qual ells creuen. És un Déu personal que els estima o un Déu que necessita ser pacificat, al qual se li han de fer sacrificis i ofrenes perquè deixi de fer "coses dolentes"? El gran repte que tenim com a jesuïtes és introduir-los, a través de la història bíblica, en un Déu que és Amor. Aquest és el Déu que també presenta sant Ignasi i del qual som cridats a fer experiència als Exercicis Espirituals. Aquesta tasca és la més complicada, perquè a Àfrica es barregen moltes creences diferents, inclosa la bruixeria, l'espiritisme i altres formes d'esoterisme. Per això els presentem el cristianisme com una opció de vida alliberadora, en la qual el poder de l'Amor i de Jesús és superior a tots els esperits dolents.»

Multitudinària ordenació diaconal

Joan Prat Jorba i Francesc Xavier Bisbal, el nostre corresponsal a Vic, nous diaques al servei de l'Església

Josep Maria Mas
Igualada

Tot s'anava desenvolupant segons el solemne ritual que l'Església catòlica té reservat per als moments tan importants com és el de conferir el sacrament de l'orde que en constitueix uns membres de la comunitat cristiana com a servidors. Era diumenge passat, dia 18, al captard, a la basílica de Santa Maria d'Igualada. Difícilment trobaríem una altra ocasió amb tants i tants participants en la gran festa que s'hi celebrà: els bancs i cadires supletòries per tots els racons plens, gent a dalt el cor i fins i tot als triforis, molts, drets. Una pantalla gegant a la capella del Santíssim i del Sant Crist d'Igualada, car per motius tècnics no es pogué instal·lar a l'exterior del temple com era previst. Aquest fet va fer que molta gent no arribés a poder entrar a la basílica.

De cop i volta, al bell mig de la celebració, la multitud irromp amb un espontani i inesperat fort i llarg aplaudiment després d'una exclamació admirativa dels presents: els dos ja nous diaques, Francesc Xavier Bisbal i Talló i Joan Prat i Jorba, s'havien abraçat com prescriu el ritual després d'haver fet el mateix amb ells el bisbe Romà Casanova i Casanova, que els havia imposat les mans. Aquest gest simbòlic tan expressiu de la transmissió de la força de l'Esperit Sant arrenca des de la tradició apostòlica i ha perdurat fidelment, llarg perenne que és garantia d'autenticitat de les ordenacions. El ritual no prescriu pas aquesta aclamació popular que no s'havia donat mai en aquest moment. Habitualment, almenys en els darrers temps de sequera vocacional al ministeri ordenat, l'ordenat és un de sol qui, després de rebre aquesta abraçada de fraternitat de part del bisbe al qual queda lligat en l'exercici ministerial, el fa amb els altres diaques presents a la celebració. Però aquesta vegada, en ser dos, començaren per ells mútuament davant del bisbe, al bell mig del presbiteri, i és clar, tots els presents, amb tants forts lligams de sang, d'amistat, de fe, d'estudis, de tasques apostòliques, davant d'aquella abraçada, van respondre amb aquesta simpàtica reacció.

L'ordenació fou dins la solemne Eucaristia en la qual van concelebrar amb el bisbe que la va presidir, el vicari general, el secretari general, el vicari episcopal per a l'acció pastoral i el clergat, el rector del Seminari diocesà (que fou qui va demanar l'ordenació i va donar fe del feliç resultat de les consultes prèvies fetes sobre la idoneïtat dels candidats, tal com està manat), el de l'Interdiocesà, els rectors de les parròquies de Santa Maria i de la Sagrada Família d'Igualada, i altres preveres del bisbat de Vic i d'altres diòcesis catalanes, més d'una cinquantena. També hi havia uns quants diaques i una bona colla d'acòlits, alguns d'ells seminaristes o religiosos.

Els cants, participats pels presents a través d'un fullet amb el guió de la cerimònia editat expressament per a l'ocasió, amb la imatge de la Puríssima del retaule major de la basílica a la portada, foren solemnitzats per la Schola Cantorum, dirigida molt competentment per David Andújar, amb l'acompanyament a l'orgue per Lluís Victori, titular de la basílica.

Després de la comunió va haver-hi la intervenció d'un quartet de corda amb la participació de la germana del Xavier, la Núria. Les lectures foren proclamades pel reconegut locutor Joan Armengol, familiar del Xavier; per Marta Jorba, tieta d'en Joan, i pel diaca Pere Roig. El senyor bisbe, que no podia pas amagar la seva immensa satisfacció, féu una càlida homília, farcida de bona doctrina. «Déu us ha cridat —deia— per amor, a ser servidors també per amor. Sentíem a l'Evangeli d'avui que Sant Pere és cridat a seguir Jesús Ressuscitat després de la triple professió d'amor que el convida a fer el mateix Jesús, compensant així la triple negació que d'ell havia fet durant la Passió. Aquesta actitud de servei, pròpia del diaca, i ja definida per aquest mateix mot, no l'heu de perdre mai, ni quan, si Déu vol, sigueu ordenats preveres, ja que aleshores sereu

«També hem de denunciar la clara campanya mediàtica de desprestigi contra l'Església, i especialment contra el Sant Pare»

Joan Prat, Romà Casanova i Xavier Bisbal, finalitzada l'ordenació diaconal.

servidors també exercint el ministeri sacerdotal en comunió amb el bisbe.»

Després de l'homília, els candidats a l'ordenació, preguntats pel bisbe, van fer les corresponents promeses de servei a l'Església amb humilitat i amor; de guardar, predicar i viure l'Evangeli i la Tradició de l'Església; de mantenir i augmentar l'esperit d'oració de l'Església; d'imitació de la vida de Crist al qual han de servir a l'altar; de viure el celibat durant tota la vida com a signe de la seva consagració a Crist, al servei de Déu i dels homes; i d'obediència al bisbe diocesà. Havent manifestat la seva disponibilitat per al compliment de tots aquests compromisos, els que havien de ser ordenats, prostrats a terra, reben la solemne i llarga pregària de la comunitat reunida, invocant l'ajut

de Déu i dels sants.

El ritu principal i central és la imposició de mans en silenci i l'oració consagratòria invocant l'Esperit Sant que el segueix, per part del bisbe. Tot seguit són revestits amb les vestidures pròpies dels diaques: amb l'estola creuada damunt el pit i la dalmàtica i reben les abraçades fraternals. Seguint la litúrgia eucarística, ja exerceixen el seu ministeri servint a l'altar i distribuint l'Eucaristia. La col·lecta de la festa, que es dedicà als damnificats d'Haití, va superar els 1.500 euros.

Abans d'acabar hi ha el costum que els nou ordenats diguin unes paraules, que en el cas del Joan i el Xavier van ser veritables explanacions del seu cor emocionat, content i agraït per tan gran do, a Déu, al senyor bisbe i a tantes i tantes persones que els havien ajudat en el seu camí, remarcant el paper fonamental que hi han tingut els pares, amb el caliu de fe cristiana que els han transmès al si de la família ja des del naixement, i tants preveres que han anat trobant pel camí. Concretament en aquest cas, el Xavier va fer una encesa defensa, amb la mà sobre el cor, dels mossens: «Execrables crims que no podem obviar —deia referint-se a les condemnables accions de pederàstia eclesiàstica que tant de rebombori han portat aquests darrers dies—, però també hem de denunciar la clara campanya mediàtica de desprestigi contra l'Església, i especialment contra el Sant Pare, aprofitant l'ocasió; atacs que oblidem la vida sacrificada de l'estament en general que lluita i treballa de forma exemplar, com he pogut conèixer i comprovar personalment, en alguns casos fins al final de la vida, fent serveis als 70, 80 o més anys.»

El silenci que acompanyava aquestes paraules era tallant. La valentia del nou diaca fou corresposta per un altre aplaudiment unànim, més fort i més llarg que el primer. Si hem de jutjar per l'acompanyament que aquests joves tingueren diumenge passat, amb una veritable multitud d'infants, adolescents, joves, grans i vells, poc efecte deu haver fet aquesta campanya de descrèdit. La majoria deu saber distingir bé el gra de la palla.

Tothom fou invitat a un pisolabis al Col·legi de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, doblement joioses per l'ordenació i les ja tan properes celebracions de la beatificació del seu fundador, Fra Josep d'Igualada (el pare Josep Tous i Soler), el cap de setmana següent.

Lleida

«Espanya és el país europeu que menys coneix la Bíblia»

Mn. Daniel Turmo, coordinador de l'exposició «Bíblia i Cultura»

Jordi Curcó

La catedral de Lleida ha acollit fins al 13 d'abril l'exposició *Bíblia i Cultura*, organitzada pel bisbat de Lleida i la Societat Bíblica. L'exposició, que té caràcter itinerant, s'ha pogut contemplar també a la Sala d'Exposicions Rogeli Aragonès de l'Organització Veïnal de Pardinyes, barri populós de la ciutat de Lleida, on ha estat fins al dia de Sant Jordi. Ara, fins al 9 de maig es podrà visitar a l'Acadèmia Mariana. El secretari general del bisbat i alhora membre del Capítol Catedral, Mn. Daniel Turmo, n'ha estat el coordinador. Ell és un bon coneixedor de les Sagrades Escripures, que divulga en nombrosos cursets bíblics organitzats en diverses parròquies i comunitats lleidatanes.

Per què es fa aquesta exposició bíblica itinerant i quin n'és l'objectiu?

Respon a un interès del bisbe de la diòcesi per donar a conèixer cada cop més i millor la Paraula de Déu al Poble de Déu que té encomanat. L'exposició vol crear un caliu escripturístic en el cor mateix de la vida eclesial; el mateix inici a la catedral podria ajudar-nos a entendre quina finalitat la mou: que la Bíblia sigui quelcom central i substantiu en la vida i compromís dels homes i dones creients en Jesucrist que formen l'Església de Déu a Lleida.

Com s'estructura l'exposició?

Hi ha tres grans blocs temàtics: què és la Bíblia i com ens arriba, en quines llengües ha estat escrita originalment i en quines ha estat traduïda i, finalment, la influència de la Bíblia en la cultura moderna. Juntament amb els plafons explicatius, hi ha una sèrie de vitrines en les quals romanen exposades diferents traduccions, dos monitors de televisió que projecten CD relacionats amb la Història Sagrada, un *scriptorium* medieval i una reproducció facsímil de la Bíblia de Lleida (segle XII). Un grup de voluntaris acull tots els qui s'hi atansen. Hi ha també la possibilitat d'adquirir gratuïtament

Mn. Daniel Turmo, coordinador de l'exposició.

Foto de família amb l'equip de voluntaris que fan de guies de l'exposició.

alguns materials oferts per la Societat Bíblica.

Estem necessitats els cristians de conèixer més la Paraula de Déu?

Absolutament. Si Déu s'ha revelat

a l'ésser humà a través d'uns llibres sagrats, se li deu l'obsequi de la fe, l'obediència religiosa. La Paraula és l'aliment de la fe. La Paraula ens permet d'entrar en diàleg amorós amb el

Pare del cel. Per ella la nostra relació amical amb Jesucrist es referma i s'enforteix. La Paraula ens dona les arres de l'Esperit. La Paraula crea i guia la comunitat. La Paraula és la nostra vida. Gràcies a ella tenim els sacraments. Sant Gregori el Gran deia que ell buscava contínuament el rostre de Déu en les Escripures. El Concili Vaticà II (*Dei Verbum* i *Sacrosanctum concilium*) va suposar un gir bíblic copernicà per a l'Església catòlica. Quaranta anys després l'Esperit que la guia ens està dient que continuem sense por per aquest camí (*Novo millennio ineunte*, Sinode del 2008, etc.)

Què és la *lectio divina*?

La *lectio* és una manera venerable i espiritual d'atansar-se als textos de l'Escriptura per pregar amb Déu a través d'ells. Orígenes diu que és anar a pouar a les Escripures, com Rebeca va a buscar aigua al pou que hi ha a la sortida de Nahor (Gn 24,11ss). La lectura orant de la Bíblia era ja practicada pels Pares de l'Església i a l'edat mitjana la tradició monacal va contribuir a la seva configuració metodològica. Dit molt breument: ens atensem a un text sagrat amb actitud d'obeir Déu; el llegim (*lectio*); ens hi endinsem (*meditatio*); l'assaborim (*contemplatio*); establim un diàleg amb Jesucrist i amb el Pare (*oratio*) i arribem a algun propòsit de vida cristiana que l'Esperit ens hagi suscitat (*actio*). Això es pot fer tant personalment com en grup. El papa Benet XVI espera de la represa de la *lectio divina* per part del Poble de Déu una nova primavera de vida espiritual en l'Església.

Quina valoració personal feu d'aquesta exposició?

Aquesta exposició ens pot ajudar a visualitzar i repensar el paper absolutament central de les Sagrades Escripures en la vida de la nostra diòcesi. Espanya és el país europeu que menys coneix la Bíblia, segons revela un estudi estadístic realitzat arran de la convocatòria del Sinode del 2008. Tard o d'hora haurem de canviar aquesta lamentable situació. Sempre que la Paraula ha estat presa seriosament la vida de les comunitats cristianes s'ha rejuenit i hi ha hagut un ressorgiment. Demanem a l'Esperit de Déu, autor i intèrpret de les Escripures, que això sigui ben aviat una realitat viscuda a casa nostra. «Vénen dies que enviaré fam al país: no fam de pa ni set d'aigua, sinó fam d'escoltar la meua paraula. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà» (Am 8, 11).

El bisbe Piris presideix per primera vegada la festa de la Divina Misericòrdia

J. C. / Lleida

Novament i com ja és costum en el segon diumenge de Pasqua, la catedral de Lleida va omplir-se de fidels per tal de celebrar al vespre la festa de la Divina Misericòrdia, proclamada pel papa Joan Pau II, organitzada per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia.

En un lateral del presbiteri es va col·locar el quadre de la Divina Misericòrdia, pintat per les carmelites descalces de Lleida i venerat durant l'any en una capella lateral del primer temple diocesà. Als seus peus es va dipositar un quadre més petit i la relíquia de santa

Faustina Kowalska, religiosa polonesa que va rebre les revelacions de la Divina Misericòrdia. Les celebracions religioses de la festa s'iniciaren amb l'exposició del Santíssim, davant del qual es va resar el Rosari de la Divina Misericòrdia i es va fer l'acte de consagració.

Tot seguit es va iniciar la santa missa presidida per primera vegada pel bisbe Joan Piris, concelebrant amb ell el Capítol Catedral i altres sacerdots diocesans que van voler unir-se a la celebració.

El bisbe de Lleida va referir-se al diumenge de la Divina Misericòrdia dins del temps pasqual, com la festa que ens presenta l'amor misericordiós i etern

de Déu. Mons. Piris va dir també que una Església sense misericòrdia seria inhumana i que, certament, no seria l'Església de Jesucrist: «Hem de donar esperança i fer present l'encàrrec del Senyor repetint allò que Ell va fer: veure, apropar-se, compadir-se... i curar. Només podem evangelitzar estimant i aquesta caritat feta misericòrdia és un llenguatge que tots entenen.» Per al bisbe Piris, ser misericordiós és el que millor reproduceix el tarannà de Jesús, que no ha vingut a jutjar i condemnar sinó a salvar. Les seves paraules i la seva conducta estan farcides de misericòrdia, va dir, alhora que va convidar els

fidels a encarnar aquesta misericòrdia del Crist en la vida de cada dia.

La devoció i la festa de la Divina Misericòrdia tenen els seus orígens a Plock, a Polònia, on santa Faustina va rebre les revelacions i on hi ha el santuari de la Divina Misericòrdia, concretament a Lagiewniki, a Cracòvia. Per aquest motiu en les pregàries es va tenir present el dolor del poble polonès pel greu accident d'avió en el qual va perdre la vida el seu president i 90 persones més. Es va pregar per les víctimes, les famílies i per Polònia, en una diada tan assenyalada també per ells, com és la festa de la Divina Misericòrdia.

Francesc Terés

Josep Oriol Pujol i Humet
Director General de la Fundació
Pere Tarrés

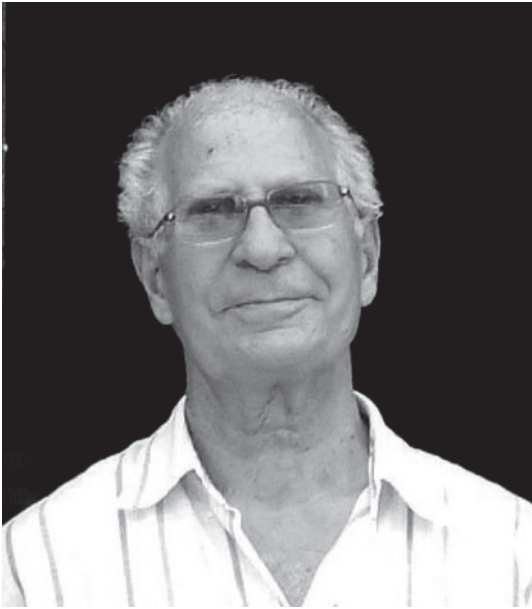
Dissabte 10 d'abril, dotze del migdia. Mentre passejàvem tot conversant per un indret amb colors de primavera arriba un missatge al mòbil: «Terés ja és al cel.» Ho esperàvem des de feia temps i l'esperança del text no induïa a la tristesa. Francesc Terés, el mestre, l'amic, el president del Servei de Colònies de Vacances de Lleida, el promotor de tants projectes educatius i pare de cinc fills sempre al costat de l'Hortènsia, la seva esposa, ens havia deixat. L'home prudent que enraonava en el moment oportú en les assemblees de Coordinació Catalana, el «pal de paller» durant força anys del moviment de colònies a Ponent, el Sr. Terés de les anècdotes, després de patir amb enteresa i serenor una llarga malaltia, vetllarà per a aquests projectes a prop de Déu.

Dos llibres escrits per ell mateix resumeixen les seves dues passions més

enllà de la família i de la fe. El primer, *El Grup Isard. Un moviment de mestres rurals a Lleida 1958-1964*, el vaig llegir en dos vespres seguits, un llibre amè. Explica el difícil paper del mestre rural, mancat de tot però amb una gran vocació en els anys difícils de la dictadura. Francesc Terés, en aquelles circumstàncies difícils, a peu, va ser capaç d'impulsar un moviment de mestres que van alfabetitzar amb rigor i estima els pobles del Pirineu. El moviment Isard va editar fins i tot una revista que permetia l'intercanvi d'experiències i el contacte entre els professionals aïllats en aquelles contrades. Aquest és només un exemple de la seva trajectòria com a mestre, gràcies a la qual va rebre l'any 1999 la Medalla Francesc Macià de la Generalitat de Catalunya al mèrit al treball. El recordem satisfet en arribar la jubilació després d'uns darrers anys dedicats intensament a l'ensenyament de l'anglès. Recordava experiències com els viatges d'alumnes a la Gran Bretanya. Els seus darrers trimestres en

l'exercici professional els dedicà a la Delegació Territorial per promoure l'aprenentatge amb qualitat de l'idioma.

L'altra obra, *Colònies Montsant i Verge Blanca*, relata l'experiència al capdavant d'aquestes dues cases, senyeres del Servei Colònies de Vacances de Lleida. És en aquest aspecte de la seva vida que el vam conèixer i vam tenir el goig de compartir moltes hores de reunió i força projectes per als monitors. La convicció de la bondat de les colònies de vacances el va portar a entregar-se, a promoure-les des del 1958, en tornar del servei militar. S'identificà amb el projecte i s'hi implicà amb diferents preveres i amb força amics amb els quals al llarg d'aquest anys no han deixat d'estar mai al servei dels infants i dels joves monitors. Francesc Terés, el Sr. Terés, explicava amb il·lusió les iniciatives que tenia entre mans sempre al servei dels altres. La seva capacitat, entrega i entusiasme el portaren a superar tot tipus d'entrebancs. La seva perspectiva i serenitat posaren pau quan els més joves ens engrescàvem amb debats de tota mena. La seva memòria, la seva obra, la seva forma de fer i, per damunt de tot, la seva fe continuaran orientant el món de les colònies i centres d'esplai cristians.

«La seva capacitat, entrega i entusiasme el portaren a superar tot tipus d'entrebancs»

Germana Maria Rosa Martínez Sanllehy

Gna. M. José Postigo

La Gna. M. Rosa Martínez ens va deixar la matinada del 29 de març. Després de la seva dura experiència infantil durant la guerra civil a Espanya, arribada l'edat de les decisions, va optar per consagrar-se al Senyor en la congregació de les Dominiques de la Presentació, on certament ha viscut feliç la seva entrega.

Com a Germana Dominica de la Presentació es va preveure que seria una germana consagrada a l'ensenyament. Així va respondre en els primers anys de professió religiosa, però empesa pel seu carisma personal més tard compaginava la setmana escolar amb els diumenges en barris perifèrics de Barcelona, els habitants dels quals, aleshores, no tenien ni un sostre fix on viure.

Sens dubte que el contacte amb aquesta realitat la va enriquir profundament, per no dir «convertir» definitivament vers el món marginat, tret que mai no va abandonar. Va ser així com va viure els seus curts però densos anys a Algèria. Allí no va poder acostar-se als més pobres, per qüestió de prudència i circumstàncies polítiques, però va invertir les seves energies en l'afecte envers aquells als quals es va poder acostar sense condicions. N'és una prova el record i l'afecte que aquella gent del poble li mantenen al llarg de decennis. La mateixa fidelitat que ella ha viscut envers ells al seu cor.

El seu treball, apreciat i eficaç al

bisbat de Barcelona, va ser igualment compaginat amb la seva joiosa entrega al Barri de Pomar a Badalona, barri que va acompanyar des dels seus inicis com a parròquia, que va estimar i pel qual va pregar, encara absent de Catalunya i fins a la seva mort.

Els darrers anys de malaltia els ha viscut amb tarannà ferm i serè que tant hem admirat les que l'hem acompanyat en aquest període, amb una total confiança en el Senyor de la Vida, donant un profund testimoni de fe.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any

Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi

per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana

durant un any (52 números)

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any

☐ Dos pagaments semestral de 58,50€

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:

CatalunyaCristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

El consiliari diu...

Temps pasqual. El Bon Pastor

Miquel Bada, pvre.
Consiliari interdiocesà de
Vida Creixent

Celebrant i vivint la cinquantena pasqual ens trobem amb la figura entranyable del Bon Pastor.

Voldria, en el marc de la joia pasqual, comentar alguns aspectes i conseqüències, a partir del fragment de l'evangeli de sant Joan, que llegim el quart diumenge de Pasqua, del cicle C.

«Les meves ovelles reconeixen la meua veu»... «i elles em segueixen»: conèixer el pastor, buscar-lo, trobar-lo, seguir-lo. Em penso que és un primer objectiu d'aquest temps litúrgic: reconèixer la seva veu i, sobretot, seguir-lo. Els seus criteris, les seves actituds, les hem d'assimilar, les hem de viure, així ressuscitem amb Crist; així serem dones i homes

amb una vida nova. «Jo els dono la vida eterna.» Queda prou clara la dimensió missionera del Bon Pastor; ell ha mort i ha ressuscitat per donar-nos vida eterna, que ja comença en aquest món, que l'hem de viure en profunditat i l'hem de comunicar i testimoniar als altres. Encara que siguem grans d'edat, hi ha moltes ocasions, per viure segons els criteris de Déu i escampar el veritable sentit de la vida eterna, com a participació de la vida de Déu. Conseqüències pràctiques de cara a tots nosaltres, a partir d'aquestes línies evangèliques: reconèixer la veu del Senyor, el Bon Pastor, seguir-lo i ser conscients que ja ara participem de la vida eterna que ell ens dona. És a dir, valorar la Paraula de Déu, llegir-la, escoltar-la, fer-la programa de la nostra vida i animar els nostres germans de comunitat a centrar-nos cada vegada més en la veu del Pastor. Segon pas, seguir-lo, viure com Ell va viure «pas-

sant pel món fent el bé a tothom». Quantes ocasions tenim, i més si les busquem, per ajudar els altres, per animar-nos mútuament a ser comunitats que ens centrem i volem seguir els camins marcats pel Bon Pastor. Cal manifestar i viure l'agraïment profund pel gran do del Bon Pastor: «Jo els dono la vida eterna.» Amb aquesta convicció, i encara que puguem estar limitats per l'edat, sempre ens podem sentir cridats a lluitar per la vida humana i per millorar la dignitat de les persones. Alguns talents ens ha donat Déu per posar-los al servei dels altres! I d'aquí el gran compromís que hem d'acceptar, com a conseqüència de la Pasqua, no només som ovelles, també participem de la missió de ser pastors pels altres, impulsats per la fidelitat a Jesucrist i a la seva Església. Si no, què vol dir activitats pastorals, consell pastoral...? Hem de tenir cura del ramat, com Crist ens ho demostra i per imitar-lo.

Bisbat de Girona

XX Trobada diocesana de Vida Creixent a l'Escala

Joan B. Esteve

Moment de la celebració.

El 14 d'abril passat va tenir lloc la trobada anual itinerant del moviment Vida Creixent aquest any a la vila altempordanesa de l'Escala. La parròquia de Sant Pere fou l'amfitriona i coordinadora dels actes que van comptar amb el suport de l'Ajuntament escalenc per facilitar la mobilitat i aparcament d'autocars i particulars assistents a la trobada.

A dos quarts de dotze del migdia, el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo i Artigas, va presidir la celebració de l'Eucaristia, concelebrada amb el bisbe emèrit Carles Soler; més d'una vintena de preveres diocesans, del consiliari de Barcelona, les illes i Andorra i assistits per tres diaques i més de 600 persones. La direcció dels cants va anar a càrrec de Mn. Jordi Callejón. A l'inici de la celebració, el rector de la parròquia de Sant Pere, Mn. Martí Colomer, va donar la benvinguda als assistents. En l'homilia el nostre bisbe Francesc va apuntar, entre d'altres, la crisi de valors que viu la societat actual, la importància de la tercera edat com a transmissora

de la fe i el cristianisme entre els fills i els néts. També es va fer ressò dels suggeriments que en la recent visita pastoral a l'arxiprestat de Banyoles, durant la Quaresma, de les inquietuds dels membres de Vida Creixent referent al grau de dificultat d'alguns capítols del temari d'enguany, dedicat a «Maria, mirall de vida cristiana».

En lloc preferent hi havia les autoritats civils locals, presidides per l'alcalde, Estanislau Puig i la regidora de cooperació, Núria Martí, acompanyats del coordinador diocesà, Pere Canalet i altres membres de la coordinadora diocesana. Finalitzada l'Eucaristia tingué lloc l'assemblea anual, amb diferents intervencions, com la del coordinador diocesà i de l'interdiocesà, l'alcalde de la vila marinera, la coordinadora del grup nou que ha nascut a Cassà de la Selva, de resultes de la trobada de l'any passat, per finalitzar amb la intervenció del consiliari diocesà, Mn. Ramon Oller. Un dinar de germanor posà el punt final a la jornada diocesana del moviment de Vida Creixent.

Adora i confia

Teilhard de Chardin

No t'inquietis per les dificultats de la vida, pels seus alts i baixos, per les seves decepcions, pel seu esdevenir més o menys ombrívol. Estima el que Déu vol de tu.

Ofereix-li, enmig de les inquietuds i dificultats, el sacrifici de la teua ànima senzilla que, malgrat tot, accepta els dissenys de la seva Providència.

Poc importa que et sentis frustrat, si Déu et considera plenament realitzat al seu gust. Deixa't perdre confiadament en aquest Déu que et vol per a Ell mateix, i que arribarà fins a tu, encara que no el vegis mai. Pensa que estàs a les seves mans, tant més fortament agafat com més decaïgut i trist et trobis.

Viu feliç, t'ho demano, viu en pau. Que res ni ningú no sigui capaç de prendre't la pau; ni la fatiga psíquica, ni les teves faltes morals. Fes que sempre brolli i conservis sobre el teu rostre un somriure serè, reflex del que el Senyor t'adreça continuament.

En el fons de la teua ànima col·loca, abans que res, com font d'energia i criteri de veritat, tot allò que t'omple de la pau de Déu.

Recorda que tot el que et reprimeix i inquieta és fals. T'ho asseguro en nom de les lleis de la vida, les físiques i les morals. Déu és més gran que tot això, i sempre s'acompleixen les seves promeses.

Per això, quan et sentis trist i afeixugat, adora i confia.

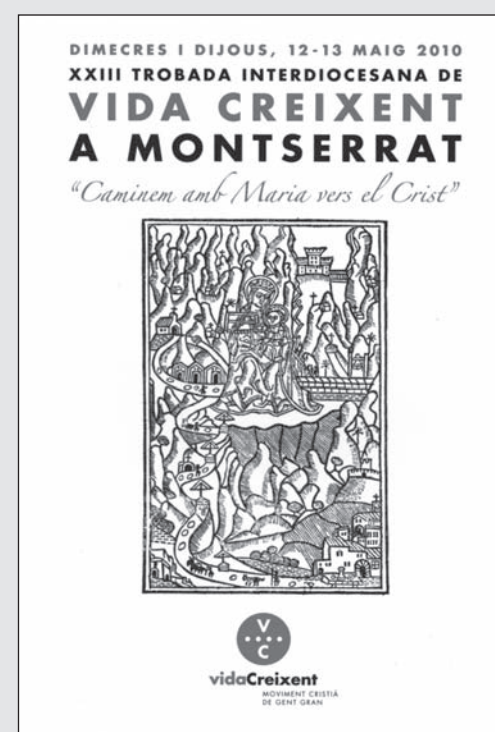
PROGRAMA

- 10.00 h Arribada a Montserrat i visites facultatives*.
- 12.25 h A la basílica, acollida per la comunitat benedictina, pregària i Comunió eclesial. Cant de la Salve i Virolai.
- 13.45 h Dinar de germanor.
- 16.45 h Eucaristia:
Dia 12: presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.
Dia 13: presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol i Balcells.
- 18.00 h Comiat de la jornada.

* Per a les persones amb problemes de mobilitat, hi haurà un «trenet» articular que realitzarà el recorregut des del pàrquing dels autocars fins a prop de la basílica.

Informació i inscripcions, dirigiu-vos als coordinadors de:

Barcelona	934 122 120	Solsona	973 531 019
Girona	972 861 073	Tarragona	977 328 147
Lleida	973 272 184	Tortosa	629 110 958
Mallorca	971 463 565	Urgell/And	00 376 82 52
Menorca	971 361 611	Vic	938 513 526

AGENDA

MAIG: Dijous 6: reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IX: *Maria prega amb els apòstols.*

Projecte musical solidari

Redacció / Lleida

La Coral Maristes Montserrat i l'Orquestra de Cambra Aula 7 de Barcelona van recollir 900 euros en el concert organitzat el dissabte 20 de març a l'església de Sant Llorenç de Lleida. Els diners es destinaran a reconstruir els països afectats aquests darrers mesos per terratrèmols. El Centre Llatinoamericà de

Lleida col·labora directament amb municipis de Xile i Càritas treballa des del primer moment amb les víctimes d'Haití. Abans del concert representants de totes dues institucions van explicar la seva tasca i van agrair el projecte musical solidari. El públic va omplir l'emblemàtica església romànica de Lleida i va gaudir de les dues joves formacions musicals.

L'ecotó, alternativa sostenible al paper d'alumini

L'Associació Estel Tàpia, una entitat que treballa per la reinserció sociolaboral de persones en situació d'exclusió, l'ha inventat i patentat

Miquel Àngel Codina
Barcelona

L'Associació Estel Tàpia és una entitat socioprodutiva, nascuda el 1984 al barri del Raval de Barcelona, que treballa amb persones adultes, majors de 45 anys, que es troben en situació d'exclusió social a causa de la drogodependència, l'alcoholisme, la prostitució, la indigència o la malaltia mental.

«Ens proposem —explica Rocío Elvira Quezada, directora de l'Associació Estel Tàpia— mantenir un equilibri constant entre l'eix social i l'eix productiu a través de l'adquisició d'hàbits de treball, la potenciació de la formació a partir d'un pla instructiu i l'acompanyament personalitzat en el procés de reinserció sociolaboral. Als tallers treballem molt la motricitat, la responsabilitat, la confiança, etc.»

Els treballs i serveis que s'ofereixen des d'Estel Tàpia són diversos: preparació de kits per a màrqueting, manipulació (papereria, ferreteria, empaquetat...), rentada de caixes i peces industrials, gestió de correspondència (etiquetatge, ensobrada...), elaboració d'etiquetes per a mailing, repartiment de correspondència, elaboració de materials per a tallers de manualitats, etc. Per al desenvolupament de la seva tasca, compta amb professionals, personal de suport, voluntaris i també amb una xarxa social solidària.

Producte estrella

Actualment el producte estrella de l'Associació Estel Tàpia és l'ecotó, un tovalló de roba (cotó i polièster) que conté una bossa interior de polietilè

incorporada (apta per a l'ús alimentari, d'acord a la normativa europea). Aquesta iniciativa sorgeix com a alternativa sostenible a la utilització de paper d'alumini —material contaminant i no biodegradable— com a envàs per als esmorzars i altres aliments com ara fruita, galetes, etc. L'ecotó ha estat inventat i patentat per l'entitat i fet pels usuaris de l'Associació Estel Tàpia.

«A més de la seva vessant ecològica, és un producte solidari, ja que ajuda

L'ecotó té una vessant ecològica i solidària.

directament al procés de reinserció social de les persones que, per circumstàncies diverses, es troben en situació d'exclusió. D'una forma més indirecta i a llarg termini, ens ajuda a nosaltres i als qui ens envolten, perquè evita que el nostre entorn natural es vegi inundat de material agressiu per al medi ambient», afirma Quezada.

L'ecotó és reutilitzable, es plega molt fàcilment i quan està buit queda reduït a un espai mínim. Es confecciona en dues mides: 37 x 37 centímetres i 28 x 28 centímetres. Es pot netejar passant un drap humit per dins de la bossa. També es pot rentar a la rentadora en fred.

Per a més informació: Associació Estel Tàpia, c/de l'Om, 7-9 - 08001 Barcelona, tel. 934 428 498, a/e: esteltapia.telefonica.net, www.esteltapia.blogspot.com, www.ecoto2010.wordpress.com.

Club[★]amics Us recordem que la rifa 2010 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2010:

1r premi: un cotxe Renault Twingo (o un de la mateixa gama).

2n premi: dues places per a un Pelegrinatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2010).

3r premi: una subscripció gratuïta al setmanari durant un any per al guanyador i una altra per a una persona que ell triï.

Premi especial: 500€ entre tots aquells que hagin adquirit un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

- Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 10 hores del dia del sorteig.
- No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 10 hores del dia del sorteig.
- El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.
- No entraran en el sorteig els números no venuts abans de les 10 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.
- El sorteig se celebrarà davant notari el dia 21 de juny, a les 16 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.
- Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.
- L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari *Catalunya Cristiana* i es comunicaran a tots els venedors.

Coses de la vida

El miracle, la guarició més completa

Cecilia Aranés
Mallol

Hola, amics! Del 6 al 9 de maig, sota el patrocini del Consell Pontifici de la Pastoral de la Salut, la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC) celebrarà un congrés-pelegrinatge de metges catòlics a Lourdes titulat *La nostra fe de metges*. L'objectiu és aprofundir en quatre temes fonamentals: Déu creador, Jesucrist que pateix i que guareix, l'Esperit de vida i l'Església, cos de Crist. Al jurament d'Hipòcrates, al qual estan vinculats tots els metges, cal afegir l'interès de les associacions mèdiques catòliques pel que fa a l'amor a la vida des del moment de la concepció de l'ésser humà fins al seu final. Els metges haurien de seguir l'exemple del beat Dr. Pere Tarrés, el qual afirmava: «En el llit del dolor, el malalt és la figura de Jesucrist sofrent.» La fe del pacient davant del Jesús guaridor i la fe del metge davant de Déu formen un binomi excepcional, la conseqüència de la qual pot arribar al miracle, que és la guarició més completa. S'eradicaria així la malaltia, tant del cos com de l'ànima. Preciament, Lourdes n'és un bon testimoni.

Nova biografia del beat Francesc Castelló

Va ser un dels darrers treballs dels historiadors Romà Sol i Carme Torres

Jordi Curcó
Lleida

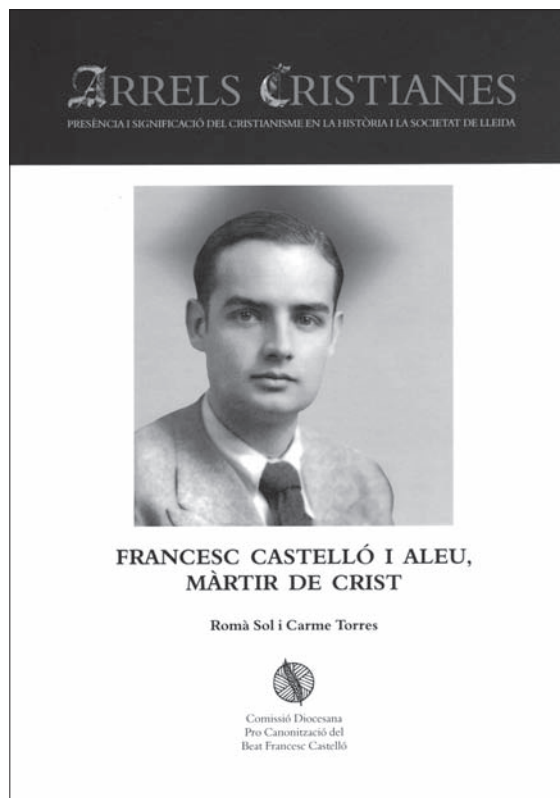
Amb ocasió del IX aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, la Comissió Promotora de la seva canonització ha donat a conèixer l'edició d'una nova biografia d'aquest beat lleidatà.

Es tracta de l'edició, a mena de separata, del treball titulat *Francesc Castelló i Aleu, màrtir de Crist*, una de les darreres aportacions a la història de Lleida que els historiadors lleidatans Romà Sol i Carme Torres, recentment traspassats, van preparar per al quart i darrer volum d'*Arrels cristianes. Presència i significació del cristianisme en la història i la societat de Lleida*. Una iniciativa editorial del bisbat de Lleida, que ja és tota una realitat de la mà de Pagès Editors.

Un miler d'exemplars

La Comissió Pro Canonització del beat Francesc Castelló ha editat un miler d'exemplars d'aquest treball per tal de donar a conèixer més i millor la vida i el testimoni d'aquest jove químic, que va morir màrtir a Lleida el 29 de setembre del 1936. Alhora, l'edició vol ser també un homenatge al matrimoni d'historiadors Romà Sol i Carme Torres, que van ser membres d'aquesta Comissió des dels seus inicis i que ja n'havien impulsat la beatificació.

La nova biografia del beat inclou diverses fotografies de l'àlbum de la família Castelló Aleu, així com la reproducció de les tres famoses i impressionants cartes que el beat va escriure moments abans de morir.

Quatre biografies

Amb la que acaba de sortir publicada, són quatre les biografies escrites fins avui del beat Francesc Castelló. El seu primer biògraf va ser el cronista oficial de la ciutat de Lleida, l'historiador Josep Lladonosa, quan l'any 1952 va publicar *Un alma transparente*. El 1989 el monjo de Montserrat Romuald Díaz va fer la que seria la biografia oficial del jove màrtir, titulada *Francesc de P. Castelló i Aleu, servent de Déu fins la mort*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat i traduïda també al castellà. D'aquesta biografia es publicaria una segona edició el 2001, amb ocasió de la seva beatificació. El mateix any, Jacinto Peraire, de la mà de BAC i dins de la seva col·lecció Biografies, va treure l'obra *Cantando hacia la muerte*, amb el subtítol: *Heroico testimonio martirial del joven Francisco Castelló Aleu*.

Totes aquestes biografies es troben actualment exhaurides. Per aquest motiu la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc Castelló ha fet aquesta nova edició, alhora que es planteja reeditar, amb l'actualització i adaptacions necessàries, la biografia que va dur a terme el ja traspassat P. Romuald Díaz, que va ser vicepostulador de la causa de beatificació.

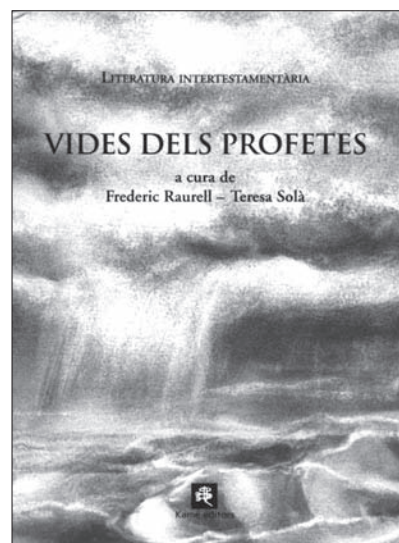
La Comissió té previst enviar l'obra ara editada a tots els membres de l'Associació d'Amics de Francesc Castelló de Lleida, d'altres comarques de Catalunya i de la resta de l'Estat. Així mateix, l'ofereix a tothom que ho demani a l'adreça següent: c/ del Bisbe, 1 - 25002 Lleida, o bé al telèfon 973 268 628. Tots ells rebran aquesta nova biografia del jove màrtir i beat Francesc Castelló i Aleu.

Estudi dels profetes bíblics

Pere Illa / Barcelona

Vides dels profetes —coneguda a Occident com a *Vitae prophetarum*— és una obra apòcrifa, pertanyent a la literatura intertestamentària, que recull tradicions i notícies «biogràfiques» referents a vint-i-tres profetes de l'Antic Testament. Les breus referències biogràfiques pretenen completar les que es troben en els textos profètics i en els llibres històrics de la Bíblia. Des d'un punt de vista històric, *Vides dels profetes* no simplement complementa les dades de l'Antic Testament, sinó que ens lliura una preciosa informació sobre la religiositat jueva del període final del segon temple, especialment el culte dels màrtirs i la veneració de les tombes dels profetes, malgrat no ser una literatura de viatges ni peregrinacions.

En els orígens d'aquesta obra apòcrifa s'han de suposar diferents estadis de transmissió oral anterior o a l'entorn del segle I dC. L'edició d'aquesta bella obra es deu als professors Frederic Raurell, autor de la introducció, text revisat i versió del grec, i a Teresa Solà, que n'ha curat les abundants i doctes notes, el conspecte de sigles i l'índex temàtic. El lector es troba amb una eina preciosa per completar críticament i espiritualment l'estudi dels profetes bíblics.

Frederic Raurell i Teresa Solà (editors), *Vides dels profetes*.
Kame Editors,
Col·lecció Literatura Intertestamentària,
2010, 130 pàg.

Campanars

Conesa

La Conca de Barberà té una bona colla d'esglésies amb campanars notables, alguns de molt alts i tots molt interessants. El de Conesa, per exemple, d'un gòtic auster, del 1399, té planta quadrada (4,50 x 4,50 m), murs de carreus ben escairats, allargassats i ben alineats de mides més aviat petites. Mostra una motllura a mitja alçada i una altra, minsa cornisa, sota terrat. Aquest està coronat per robustos merlets rectangulars. La cel·la queda oberta per estrets finestrals d'arc apuntat, un a cada cara. Una escala de cargol de pedra picada arrapada als murs permet arribar fins a la cel·la després de pujar 125 graons. La seva alçada fa 32,50 metres. Els habitants de la població sempre havien dit que arribava a les 18 canes, mesura dels temps antics.

Conesa és un poble de la Conca de Barberà, proper a la Segarra, que conserva molt bé el seu antic ambient medieval, amb cases notables de la seva gent important. Una d'elles va donar un fill seu, Jeroni Cantijoc, al monestir de Santes Creus i, en ser-ne abat, hi féu aixecar un campanar, el de les Hores, a imitació, precisament, del de Conesa.

L'església parroquial de Santa Maria també és gòtica, aixecada des del 1355 al llarg de dotze anys. No va ser acabada segons els plànols, com li va passar a la de Montblanc, i els dos trams actuals havien de ser-ne uns quants més. Les mesures del temple actual donen a la seva única nau 20 metres i mig de llargada, gairebé deu d'amplada i 12 i mig d'alçada. Queda coberta per voltes de creueria amb nervis que descansen en mènsules que representen rostres. La seva capçalera és recta i els seus murs, de carreus de pedra marronosa, tenen robustos contraforts. Entre ells s'hi van aixecar

capelles en època del Renaixement. La portada lateral nord ostenta belles arquivoltes i una imatge gòtica en relleu de la Mare de Déu amb el Nen al braç esquerre flanquejada per dos àngels sobre peanyes que figuren rostres humans. El seu interior és lluminós gràcies a les grans finestres gòtiques que s'obren en els murs entre contrafort i contrafort. Ajuda als fidels a aixecar el cap envers els horitzons lluminosos de la fe i de la gran esperança cristiana.

Delfi Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

Singular recorregut per les tradicions i curiositats de la catedral de Barcelona

La Pia Almoina acull una exposició basada en el llibre «La catedral de Barcelona. Història i històries» de Mn. Josep M. Martí i Bonet

Miquel Àngel Codina

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El divendres 16 d'abril va tenir lloc a la Pia Almoina, seu del Museu Diocesà de Barcelona, la presentació del llibre *La catedral de Barcelona. Història i històries*, de Mn. Josep M. Martí i Bonet, així com la inauguració de l'exposició del mateix títol. Un centenar d'obres il·lustren aquesta mostra, que és un recorregut exhaustiu per totes les curiositats, costums, tradicions, llegendes, anècdotes... que s'han anat succeint al llarg dels segles a la catedral de Barcelona. L'exposició es pot visitar fins al proper 30 de maig.

A l'acte de presentació hi van intervenir Mn. Josep M. Martí i Bonet, autor del llibre i director del Museu Diocesà de Barcelona; Mn. Joan Guiteras, canonge degà de la catedral de Barcelona; Mn. Jaume Aymar, director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel; Ignasi Miranda, periodista de Ràdio Estel, i Josep M. Cadena, periodista i crític d'art.

Entre d'altres peces, a la mostra es poden contemplar les claus de la ciutat de Barcelona, custodiades per la imatge de la Puríssima de la catedral; la Carassa, un bust que obria la boca des d'on llançava llaminadures per a la canalla; la Mare de Déu de la Mà a la Cara, una escultura primitiva de la Mare de Déu de la Mercè; una auca policromada de la processó del Corpus del 1793; la taula de santa Apol·lònia, patrona dels dentistes; una col·lecció de figuretes de plom del Corpus; el quadre *Sant Josep Oriol realitzant el miracle del rave*, de Josep Flaugier, o una capa magna episcopal amb cua de set metres. «Són autèntiques joies de la nostra catedral», va afirmar Mn. Martí i Bonet.

Un comunicador nat

«D'una banda, és una guia de la catedral de Barcelona, però és molt més que una guia. És un llibre d'història, escrit amb fina ironia, que s'apropa directament a les persones», va assenyalar Josep M. Cadena. Pel que fa a

l'autor, va comentar que «Mn. Martí i Bonet és un bon cristià, en el qual s'acompleixen les tres virtuts teològals, i un comunicador nat». També va donar a conèixer que els beneficis de la venda del llibre aniran destinats íntegrament a la restauració del cimbori de la catedral, «la casa de tots».

Mn. Jaume Aymar va explicar records d'infantesa, com quan «anava a la catedral amb l'avi a veure la Tomassa, una campana molt grossa» o «l'impacte extraordinari que em va produir la visió de la Carassa». Va agrair a Mn. Martí i Bonet aquest llibre, nascut arran de les seves intervencions

a Ràdio Estel. De fet, el subtítol és *Des de la catedral de Barcelona. Cinc minuts a Ràdio Estel*. I va afegir: «Avui dia en què s'està recuperant la història de la quotidianitat, aquest volum és una aportació ben significativa. Tant de bo sigui el primer de tota una col·lecció.»

El periodista Ignasi Miranda, director i presentador d'*El primer cafè de Ràdio Estel*, va reconèixer que ha tingut «el privilegi de ser el primer "lector" d'aquest llibre, com tots els oients de Ràdio Estel, que hem pogut escoltar les històries que ara es recullen en aquesta obra». «Amb l'experiència

Una màscara «dolça»

La Carassa de la catedral de Barcelona és una màscara d'uns 60 centímetres d'alçada per 40 centímetres d'amplada que representa el cap d'un sarraí que obria la boca i movia els ulls mitjançant un senzill mecanisme que s'accionava amb un cordill. Situada sota l'orgue, de la seva boca sortien caramels per als infants. «Diuen que el seu origen faria referència als caps [decapitats] dels cabdills moros de les ciutats reconquerides pels cristians», explica en el llibre Mn. Josep M. Martí i Bonet. La sensibilitat interreligiosa actual va fer que la Carassa fos «retirada de la curiositat i contemplació dels visitants de la nostra catedral». L'autor també informa que «l'organista utilitzava la Carassa per mostrar i indicar quan tocava la nota més baixa dels pedals de l'orgue, i ho feia fent obrir la boca de la Carassa gràcies al cordill que tenia lligat al seu peu. Tot un espectacle!»

dels anys —va assegurar Miranda—, Mn. Josep M. Martí i Bonet és una font d'ajuda a la nostra cultura i, per tant, a la nostra identitat com a poble i com a comunitat cristiana; la seva saviesa arriba fins als racons més petits del temps i de l'espai.»

«Una obra ben documentada, d'estil planer i simpàtic.» Així va definir el llibre Mn. Joan Guiteras. Va voler destacar que «el text va acompanyat d'unes magnífiques il·lustracions, les quals ens presenten aspectes de la catedral de Barcelona des d'una perspectiva inèdita» i va desitjar que el volum «tingui molt d'èxit». Mn. Guiteras va confessar que «fa vint anys que estic a la catedral i cada dia hi descobreixo alguna cosa nova».

Un cop acabat l'acte, tots els assistents es van desplaçar a la catedral, on es va procedir a la inauguració de la primera fase de l'enllumenat de l'interior (ja s'ha renovat el 70% de la instal·lació elèctrica) i de la restauració dels vitralls de la façana. En una segona fase s'il·luminaran les capelles i l'interior del cor. «Cal realçar al màxim les meravelles que hi ha a la catedral», va constatar Mn. Martí i Bonet.

Sant'Egidio presenta un nou llibre sobre Mons. Oscar Romero

Redacció / Barcelona

El 16 d'abril passat, en el marc de les celebracions del 30è aniversari de la mort de Mons. Oscar Romero, la Comunitat de Sant'Egidio va presentar a Barcelona un dels últims llibres sobre la figura d'aquest emblemàtic bisbe salvadorenc: *Monseñor Romero. Vida, pasión y muerte en El Salvador*, de Roberto Morozzo. La presentació de l'obra va comptar amb la presència destacada de Mons. Jesús Delgado, secretari de Romero entre 1977 i 1980 i vicepostulador de la seva causa de canonització. Juntament amb les interessants i innovadores aportacions de Mons. Delgado, van intervenir també a l'acte Antoni Segura, catedràtic d'Història Contemporània de la UB, i Mn. Armand Puig, degà de la FTC, així com Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Catalunya.

Presentació d'un material didàctic del Museu Bíblic Tarraconense

Aquesta eina pedagògica va adreçada a infants d'entre 7 i 12 anys

Mons. Jaume Pujol va presidir l'acte.

Joan Boronat
Tarragona

Recentment va tenir lloc a la sala d'actes del Museu Bíblic Tarraconense la presentació del *Dossier didàctic del Museu Bíblic* per a infants entre 7 i 12 anys. L'acte va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. L'acompanyaven, entre altres autoritats, Mn. Joan Magí, president de l'Associació Bíblica de Catalunya

i director del Secretariat de Pastoral Bíblica de l'arquebisbat de Tarragona, i Andreu Muñoz, director del Museu Bíblic Tarraconense.

La presentació del material va anar a càrrec de la mestra i biblista Maria Esperança Amill, que va explicar la finalitat que té aquest dossier d'activitats, una eina bàsica de pedagogia activa que permetrà als infants i joves que visitin el museu conèixer el món de la Bíblia i la Història Sagrada.

«Ja s'està preparant una segona part del dossier destinada als alumnes d'ESO»

Una de les pàgines d'aquest dossier.

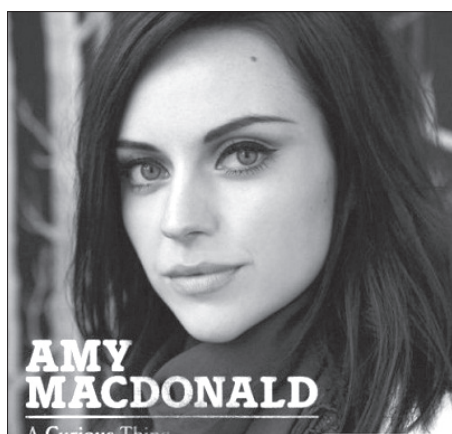
Un singular fil conductor

Tot seguit, Elisabet Cerro, il·lustradora del dossier, va explicar com havia estat el procés de creació de les il·lustracions. Totes elles es basen en un mateix fil conductor, el Ray, un personatge que representa un fragment de paper de l'evangelí segons sant Joan (el cèlebre paper *Rylands*) i que guia el públic al llarg de la visita. Pablo Muñoz, autor dels textos, va anar desglossant

les diverses activitats del dossier, tot relacionant-les amb les sales del museu. Muñoz va apuntar també que aquest material és una primera part destinada bàsicament al món dels alumnes de primària i que ja se n'està preparant una segona destinada als alumnes d'ESO. L'acte, obert a tothom, va reunir un públic nombrós, especialment de l'àmbit acadèmic i catequètic, el qual va demostrar un clar interès per conèixer de prop aquest acurat dossier didàctic.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Amy MacDonald, *A curious thing*.** Mercury Music Group.

Evolució notable

La cantautora escocesa Amy MacDonald va debutar en el món de la música amb l'àlbum *This is the life* (2007). L'èxit va ser immediat. De jove desconeguda que cantava i componia va passar a convertir-se en una estrella internacional. Ara acaba de publicar el segon disc, *A curious thing*, que marca una evolució notable en la seva trajectòria, on destaca bàsicament el seu ritme característic i la seva veu potent. «És gran, agosarat, dramàtic i íntim, tendre i comovedor», s'anuncia en la promoció.

★ **Els Pabordets i Grup Carraixet, *La denteta de llet*.** Andana Records.

Per als més petits

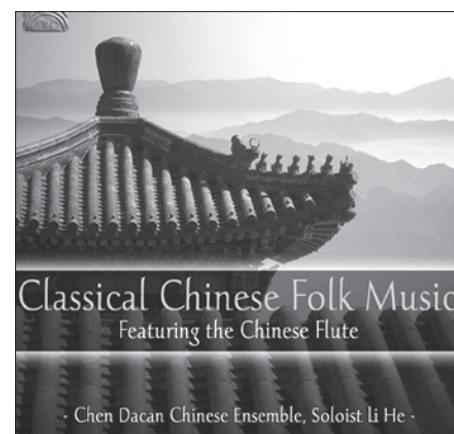
El Grup Carraixet va néixer a València el 1971 amb l'objectiu de recollir música popular autòctona i incorporar-hi nous ritmes de creació pròpia. Des de fa uns quants anys, els membres del grup tenien una gran il·lusió: compartir l'amor a la música amb els seus néts. I ara l'han feta realitat amb Els Pabordets, grup de cançó popular infantil format per l'Eva, l'Adam, la Joana, el Queco i la Carme (els néts dels membres del Grup Carraixet), i d'aquest àlbum, que enceta una col·lecció de discos adreçada als més petits de la casa.

★ **Melody Gardot, *My one and only thrill*.** Universal Music.

La força del jazz

El 28 d'abril s'ha posat a la venda el nou treball discogràfic de la cantautora Melody Gardot, una de les millors exponents del jazz del segle XXI. Consta d'onze temes i una versió orquestral de la cançó *If the stars were mine*. En les seves lletres es pot entreveure aquella melangia que caracteritza els seus discos. Cal recordar que Gardot va patir un greu accident de trànsit als 19 anys. Amoïnats per les seqüeles del traumatisme cranial, els metges van animar-la a compondre. Aquest va ser l'inici de la seva carrera.

★ **Chinese Ensemble, *Classical Chinese Folk Music*.** ARC Music.

Sons orientals

Chen Dacan es va graduar el 1964 al Conservatori de Música de Xangai. El 1990 se'n va anar a viure a Anglaterra, on va fundar el grup Chinese Ensemble. Aquest àlbum posseeix una variada instrumentació, com ara el *yangqin* (saltiri), el *ruan* (llaüt) i el *huqin* (violí), els quals teixeixen una amalgama de sons que permeten a les flautes *bawu* i *dizi* del solista Li He crear imatges inquietants de l'antiga Xina. Nou temes integren aquest disc, que delectarà tots els admiradors de la música oriental.

Llibres

Gaudir de la vida

En aquest volum s'apleguen gairebé tots els contes, de bellesa enlluernadora i precisió exemplar, de l'escriptora Angelina Lamelas. Són contes en els quals batega el gaudi irresistible de la vida. El prologuista, Medardo Fraile, afirma que «el seu cor —de dona sensible, mai sensiblera— dóna vida al llibre». Al llarg de la seva trajectòria professional, Lamelas ha obtingut diferents premis literaris: el Clarín, l'Alfonso Martínez-Mena, la Hucha de Oro, etc.

Angelina Lamelas, *Cuentos de la vida casi entera*. Ediciones Palabra, Col·lecció Cuentos Dedicados, 2009, 288 pàg.

Apòstol dels apòstols

La figura de Maria Magdalena i, amb ella, la figura de la dona en la història de la salvació adquireixen en aquesta obra de Manuela Pedra Pitar, llicenciada en Ciències Eclesiàstiques i en Teologia, una dimensió teològica esplendorosa, que obre camins nous de reflexió i anàlisi. Segons l'autora, aquestes pàgines no tenen punt final, perquè tot allò nou que apunta haurà de ser recorregut en el futur, formant part d'aquella «revelació inesgotable». lació inesgotable».

Manuela Pedra Pitar, *Rabbuní. La revelación inagotable*. Editorial Edimurtra, 2010, 214 pàg.

Devoció popular

Passejant per Manlleu podem veure a la façana de molts edificis, especialment del centre històric, petites capelles amb la imatge d'un sant o d'una marededéu. El llibre recull i descriu la significació històrica i social d'aquestes capelles, mostres d'autèntica devoció popular, així com de les capelletes domèstiques, que segueixen una ruta específica de casa en casa en el context d'una parròquia. S'inclou un DVD amb un audiovisual fet per Xef Vila.

Joan Arimany i Juventeny, *Devoció, festa i veïnat*. Eumo Editorial, Col·lecció La Turbina, 2009, 144 pàg.

Unitat educativa

Les finalitats en educació fan referència als sentits que aquesta posseeix: polítics, socials, econòmics, històrics, pedagògics, etc. Constitueixen un referent que hauria d'aportar unitat a les diferents accions educatives que es despleguin en els contextos de l'ensenyament. Per això, recuperar el debat sobre aquesta temàtica suposa explicar aquests sentits, contrasentits i fer-los públics, i obliga el docent a analitzar com fer-los presents en el marc del desenvolupament curricular.

Héctor Monarca, *Los fines en educación*. Ediciones Narcea, Col·lecció Educadores XXI, 2009, 96 pàg.

Mirada innovadora

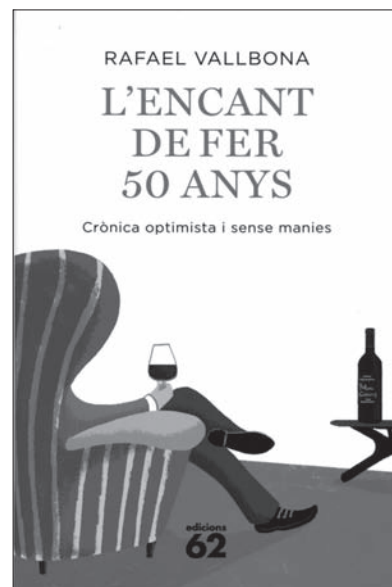
Visiones de Asia, de l'escriptor i periodista Vasili Golovánov, recull dos relats que, com una crònica, revelen amb una mirada innovadora la història més singular del continent. En el primer, els protagonistes viatgen a un enclavament muntanyenc siberià per preparar l'estada d'un grup de jubilats nord-americans que desitgen rebre classes de xamanisme. En el segon, l'autor presenta la difícil conciliació entre els sentits d'Àsia i la lògica europea.

Vasili Golovánov, *Visiones de Asia*. Editorial Minúscula, Col·lecció Paisajes Narrados, 2010, 156 pàg.

El zènit de la vida

En aquesta crònica desenfadada i realista, l'escriptor i periodista Rafael Vallbona du a terme un retrat sentimental de l'únic moment, segons ell, en el qual la vida té el sentit exacte que li correspon: els cinquanta anys. «Una persona de cinquanta anys no és un vell, però ha d'entendre que ha arribat al zènit de la vida i que, a partir d'aquest moment, haurà d'anar-se retirant, lentament però gradualment, dels centres de decisió i opinió», escriu l'autor.

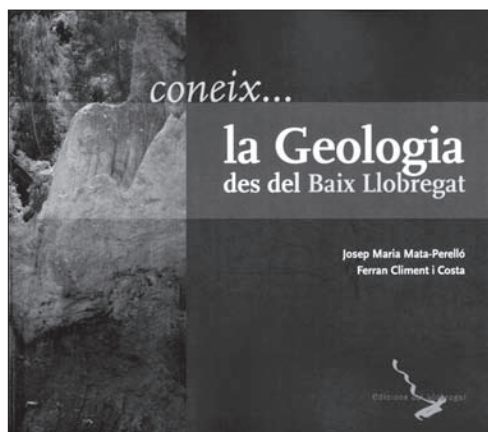
Rafael Vallbona, *L'encant de fer 50 anys*. Edicions 62, Col·lecció No Ficció, 2010, 190 pàg.

Instrument útil

El tema de la geologia conforma el segon llibre d'aquesta col·lecció. Es consolida així un projecte on tenen cabuda tots aquells temes relacionats amb la comarca del Baix Llobregat, amb un objectiu fonamental: facilitar material al professorat i a l'alumnat que els ajudi a treballar el coneixement i la comprensió de l'entorn més proper. No obstant això, també és un instrument molt útil per a qui vulgui conèixer a fons aquesta comarca.

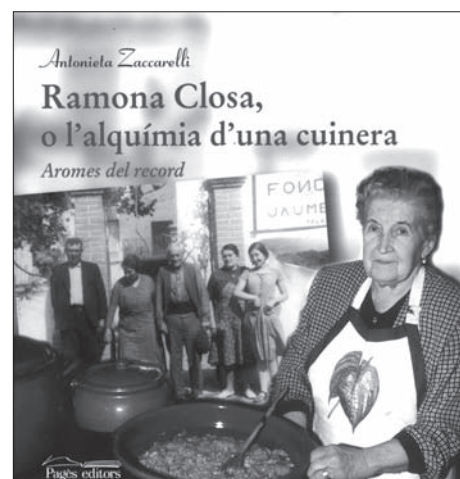
Josep M. Mata-Perelló i Ferran Climent, *La geologia des del Baix Llobregat*. Edicions del Llobregat, 2010, 52 pàg.

Aromes del record

Tot i que conté nombroses receptes, no es tracta només d'un llibre de cuina. És un recull dels records de Ramona Closa, cuinera que va formar part de la tercera generació de l'Hostal Jaumet, fundat el 1890 a Torà (la Segarra). Antonieta Zaccarelli, establerta fa trenta anys a Cellers, poble del municipi de Torà, interessada en l'estudi antropològic sobre la forma de vida tradicional, ha posat per escrit aquests records ancestrals.

Antonieta Zaccarelli, *Ramona Closa o l'alquímia d'una cuinera*. Pagès Editors, 2010, 182 pàg.

Crítica literària

Guia amb sentiments

Una mena de subtítol ens diu que hi trobarem curiositats, costums, arrels històriques, pedres vives, art i història, processons, gremis i confraries, exposicions, reflexions des de la catedral, refranys i dites... i, en aquests punts suspensius, hi entra tot un bagatge de coneixement del «tema» posat a l'abast amb un llenguatge simpàtic i planer, que és el propi al qual ens té acostumats l'autor en la ja multitud de llibres i escrits que han sortit de la seva ploma.

Aquest llibre, que pel seu format ens fa pensar en una guia de la catedral, és més que això, o, si ho voleu, és una guia amb sentiments, amb vida i amb complicitat de l'autor amb el lector tot fent-lo conèixer i estimar cada racó i cada moment històric que han anat bastint l'arquitectura i la funció de temple i, ahora, casa de tots.

Amb dotze apartats ben definits, ens fa coneixedors del que veiem i ens sentim transportats a la seva història o anècdotes que, per cert, n'hi ha de ben sucoses i, fins i tot, de divertides, com és ara la desaparició, encara no resolta, de la tapa de la comuna que hi ha al terrat, o alguna gàrgola al·lusiva a l'avarícia d'algun protector envers els

J. M. MARTÍ i BONET

La catedral de Barcelona

Editor: Catedral i Museu Diocesà de Barcelona
(editat en català i castellà)

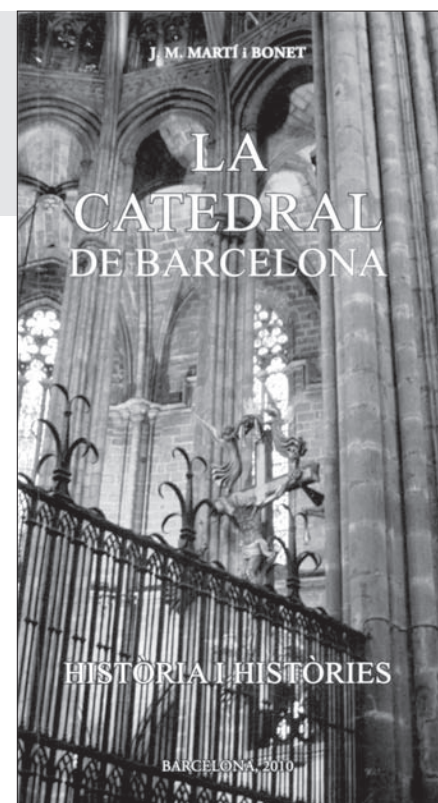
treballadors, o els gats, que també hi tenen una història avui increïble i que a la pedra els trobareu empaitant un ratolí, o la fotografia, un per un, dels medallons quasi desconeguts del cadirat on hi trobem oficis, personatges i, fins i tot, símbols metamorfòsics, o les populars tretze oques, que són tretze com els anys de santa Eulàlia.

L'autor, com a delegat del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat, és tot ell una font d'informació assolida amb un munt d'anys de dedicació i amor a la nostra seu i havent «viscut» més hores que un rellotge als arxius del bisbat on el trobareu sempre. Per això tenim un llibre tan ben documentat i amb una síntesi que no li pren profunditat, o sigui, que amb brevetat ens il·lustra fets històrics bàsics que moltes vegades afecten la vida ciutadana més enllà del temple. Moltes fotografies i gràfics clars ens permeten seguir els itineraris

sense perdre ni un pam del que hi ha des del pòrtic fins a dalt el cimbori, des de la cripta i els 141 sants, santes i advocacions marianes, fins al claustre, amb tota la seva influència popular com és l'ou com balla o el gran pesebre, que són part important de les tradicions barcelonines i d'influència a tot Catalunya.

Com podeu entendre, a causa del currículum de l'autor, tota la informació de temes històrics és fidedigna i ben contrastada i l'enriquiment d'anècdotes, que són històries, fan més fàcil i entenedor el llibre, avalat per la seriositat del treball ben fet i meticulós, amb una sensibilitat i sentit de l'humor que cal agrair.

Cal afegir que els beneficis del llibre, per desig i decisió de l'autor, aniran destinats íntegrament a la reconstrucció i conservació de la catedral. ¡Gràcies, mossèn!

Pere Fàbregues Morlà
Llibreter

Crítica teatral

La platja gran de les glòries

NIT DE REIS, de W. Shakespeare.

INTÈRPRETS: Sílvia Bel, Pep Planas, Lluís Soler, Pep Anton Muñoz, Quimet Pla, Carles Martínez, entre d'altres.

DIRECTOR: Josep M. Mestres.

TNC, Barcelona. Fins al 30 de maig.

Conte contat, ja s'ha acabat. I, a més, en aquest cas, són tots feliços i mengen anissos. Quan una obra teatral arrossega els espectadors des de la primera frase —«Si amb música es nodreix l'amor, toqueu!»—, diu el duc Orsino en un solo d'escenari—, i no els deixa anar fins a dues hores i mitja més tard —hi ha un entreacte de vint minuts—, amb les tonades encomanadisses de l'última cançó que interpreta el bufó Feste (Pep Anton Muñoz) en un altre solo d'escenari, vol dir que la partida està guanyada.

Nit de reis té dos blocs socials: la classe alta, refinada, de paraula educada, representada pel vers; i la classe popular, desenfrenada, sense nissaga, de paraula grollera, representada per la prosa. Els dos blocs, però, glateixen pel mateix: el de l'amor que els corseca i que volen aconseguir al preu que sigui.

Tot passa en terres d'Il·líria, un indret que pot semblar inventat per Shakespeare, però que en realitat és un topònim romà de l'Adriàtica oriental: la Croàcia, Sèrbia, Bòsnia i Montenegro

actuals. A Il·líria, doncs, un indret on tothom sembla que visqui apartat del món, arriba, per un naufragi, la jove Viola (Sílvia Bel), germana bessona de Sebastià (Albert Ausellé), a qui dona per ofegat.

Viola s'enamora del duc d'Orsino i es disfressa de soldat amb el nom de Cesàrio per entrar al seu servei. Però hi ha també la comtessa Olívia (Anna Ycobalzeta), que rebutja el duc Orsino i amb qui Viola farà d'intermediari de la relació impossible provocant un doble enamorament involuntari. Entremig, el majordom d'Olívia, Malvòlio (Lluís Soler) serà víctima d'una broma pesada que el porta a la paranoia i que el fa semblar, en els moments més grotescos, un Quixot sense cavalleria, però amb les mateixes al·lucinacions.

És difícil escollir entres les escenes més romàntiques i líriques i les escenes més grotesques de la comèdia. De fet, el seu contrast és el que fa que l'obra s'il·lumini, que la música, un treball de recerca de Lluís Vidal, aportí un clima d'opereta dins de la comèdia, en veu de Pep Anton Muñoz, que interpreta les peces de *Nit de reis* que Shakespeare ja va destinar a l'actor que va fer de bufó Feste.

Molt destacable Sílvia Bel, com a Viola o Cesàrio, amb diàlegs o monòlegs resolts esplèndidament. I les de Pep Planas, com a Orsino duc d'Il·líria. Les de Lluís Soler (Malvòlio) amb moments còmico-dramàtics que pocs actors superarien com ell amb el subratllat esperpèntic. Les de Pep Anton Muñoz (el bufó), l'únic que encerta en la clau de la lucidesa des de la seva pretesa bogeria. L'atenció també al trio clownesc format per Quimet Pla (oncle d'Olívia), Carles Martínez (Senyor Galtalleu) i Xavier Boada (cavaller d'Olívia) que, també amb Malvòlio i Feste, protagonitzen escenes de disbauxa convertides en escenes de pista on Quimet Pla hi deixa anar fins i tot una tombarella augusta sobre la sorra que no té preu. El que més compta de *Nit de reis* no és tant el fil de la història sinó com cadascun dels personatges el desgrana. L'espectacle passarà a l'antologia dels muntatges del TNC com una de les direccions de Josep M. Mestres més rodones i gratificants.

© David Ruano

Pep Anton Muñoz i Lluís Soler (el bufó i el majordom).

Andreu Sotorra

Escriptor, periodista
col·laborador de Ràdio Estel

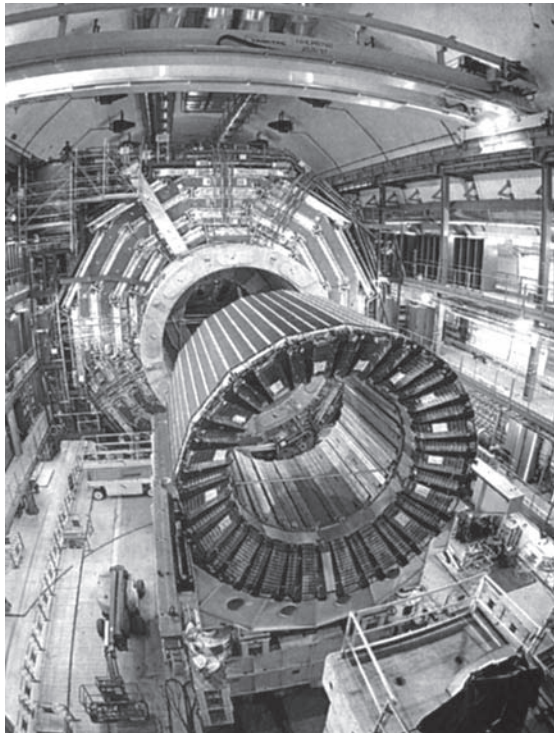
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Ja s'ha posat en marxa l'accelerador LHC del CERN

S'havia de fer El setembre del 2008, però fins ara no s'ha aconseguit. Es tracta de la posada en funcionament del gran accelerador LHC (Large Hadron Collider, gran col·lisionador d'hadrons) que el CERN (Centre Europeu de Recerques Nuclears) ha construït a Ginebra. Aquesta enorme màquina té 27 quilòmetres de recorregut sota terra i ha de servir per estudiar a escala «tera» la intimitat de la matèria. Es diu a escala «tera» perquè les energies que hi produeix són de l'ordre de 7 teraelectronvolts (TeV), i el prefix *tera* vol dir «un bilió» (10^{12}). Per fer-nos-en càrrec: l'energia que aplica a les partícules (protons) equival a la d'uns 900 automòbils corrent a 100 km/h. Però s'espera poder arribar als 14 TeV. Tot això s'aconsegueix gràcies als 7.000 grans imants, refredats a una temperatura de només 2°K (-271°C) amb heli líquid, que guien els protons fins a xocar a gran velocitat, inferior a la de la llum tan sols en una milionèsima.

Durant les primeres hores de funcionament ja han aconseguit quadruplicar l'energia de l'accelerador que fins ara era el més potent del món, el Tevatró americà de Chicago. I els sis mil científics del CERN han pogut començar a treballar en els quatre «reveladors» que s'hi han posat per veure el resultat

El gran accelerador LHC del CERN.

de les col·lisions de partícules. Aquests reveladors són unes grans pantalles posades per registrar els resultats dels xocs, que, per grans que siguin han hagut de posar-se amb una precisió de no fallar més enllà de 5 centèsimes de mil·límetre.

Es pot dir que l'LHC és el microscopi més potent de la història. Ha de fer possible escrutar la física de les distàncies més petites i de les energies més grans mai aconseguides. Els físics hi tenen molta confiança. Podran comprovar si el «model estàndard» teòric que tenim de la matèria es correspon amb la realitat. El primer objectiu és veure si existeix el bosó de Higgs, que pressuposa la teoria. Però això serà només el primer pas de les recerques que pretenen aclarir molts altres conceptes físics, com el perquè de la diferència entre força electromagnètica i força nuclear feble, la possible unitat entre certes partícules elementals, l'existència de partícules corresponents a la «matèria fosca» de l'univers, l'actuació en general de les forces físiques i... altres qüestions que seria llarg d'explicar. Nosaltres no hi podem dir altra cosa que: bona sort! Que les seves investigacions tinguin èxit i compensin l'enorme cost de l'energia elèctrica que fan servir i el sou de tants tècnics que hi treballen!

La intimitat de la matèria

45. La violació de la paritat

El títol d'aquest capítol pot semblar extravagant. Però és tal com s'ha anomenat el fenomen, previst el 1956 per aquells dos xinesos, nacionalitzats americans, i observat després per la doctora Chien Shung Wu, tal com dèiem al 39. Expressa una manera sorprenent de comportar-se la matèria. Crec que mereix que ho expliquem amb més detall. Té conseqüències importants, fins i tot per a la cosmologia.

Per donar resposta a una incongruència observada

La noció de *paritat* és senzilla: la simetria que existeix entre la mà dreta i l'esquerra, o també: la relació que hi ha entre un objecte i la seva imatge en un mirall, que també s'anomena *simetria especular* (especular ve del llatí *speculum*, que vol dir «mirall»). Si ara ens imaginéssim tots els objectes físics transmutats en els seus simètrics especulars sembla que podríem pensar que tot restaria igual en la naturalesa i les lleis físiques haurien de mantenir-se les mateixes. Així ho creien tots els físics fins a l'any 1956. Anomenem aquesta propietat *conservació de la paritat* i la representaren per P. Això volia dir que la naturalesa no distingeix entre dreta i esquerra, i ho consideraren inqüestionable, per sentit comú. Equivalia a dir: Les lleis físiques són invariants en una simetria especular.

Però, com vam dir al cap. 39, els físics Tsung Dao Lee i Chen Ning Yang tot estudiant el comportament de com es desintegren les partícules K es trobaren amb una sorpresa: en la interacció dèbil semblava que no es conservava la paritat. Això ho digueren a base

de consideracions teòriques. Calia, per estar-ne segurs, recórrer a l'observació. I l'observació es va fer per l'equip de Chien Shung Wu. La idea que aplicaren va ser posar cobalt-60 —que és radioactiu i emet radiació beta tot convertint-se en Ni-60— sota un fort camp magnètic i a una temperatura pròxima al zero absolut (aquest requisit es devia al fet que a temperatura més alta els àtoms de cobalt ja s'agiten per l'energia tèrmica i oscil·len en diverses direccions). Així, doncs, podien verificar les direccions en què eren emeses les partícules beta (electrons) a causa del camp magnètic a què se sotmetien. Resultat: la gran majoria brollaven en la direcció oposada a la dels moments del camp magnètic. Això mostrava que els neutrinos, corresponents als electrons en la interacció dèbil eren levogirs, o sia, tots giraven cap a l'esquerra en el seu moviment cap endavant. La publicació de l'experiment causà sensació entre els físics. N'hi havia que n'havien pronosticat el fracàs, com Pauli, que no creia en la interpretació que havien donat Lee i Yang i escrivint a Weisskopf li deia: «No crec que Déu sigui un dèbil esquerrà, i estic disposat a apostar-hi molts diners que l'experiment donarà per resultat una distribució angular simètrica dels electrons». Però hagué de rendir-se després davant l'evidència observacional. No sabem si donà els diners que volia apostar.

L'experiment mostrava que en les interaccions dèbils no es conserva la paritat, o sigui que la imatge especular del fenomen és naturalment impossible i que la natura distingeix entre dreta i esquerra.

Això donava a conèixer una altra de

les diferències de la matèria subatòmica respecte de la macroscòpica. En les lleis de la mecànica i de l'electrodinàmica és ben clar que hi ha conservació de P. Cal dir, però, que en els éssers vius també hi ha una dissonància respecte d'aquesta conservació. Totes les proteïnes de forma helicoidal fetes per matèria viva són levogires (o sinistors, com també es diu), mentre que en les fabricades artificialment al laboratori se'n veuen tantes de levogires com de dextrogires. Per què serà això? I pel que fa a la simetria del cos humà la gran majoria tenim el cor inclinat cap a l'esquerra; poquíssims són, però n'hi ha, que el tenen cap a la dreta. No és també això una violació de la paritat?

Conseqüències de la violació de la paritat

La primera ja la sabem: que la força dèbil és molt especial, és la que ens diu que els neutrinos que hi intervenen són tots levogirs, cosa que fa que no sapiguem si n'hi ha o no de dextrogirs. Per ara no tenim mitjans d'esbrinar-ho. Però ja tenim les equacions que descriuen l'estructura correcta de les interaccions dèbils. I cal dir, a més, que hi ha altres consideracions que es deriven de tot això: ens trobem que hi ha una estructura asimètrica en l'univers.

La violació de la paritat va suggerir que la *conjugació partícula-antipartícula* (propietat C) tampoc no era vàlida. Amb aquesta locució els físics volien expressar que si ara substituïssim totes les partícules de l'univers per les seves antipartícules tot romandria igual i no es notaria cap canvi sensible

en la marxa del cosmos. Això ara ja no es podrà dir. Hi ha també violació de la conjugació partícula-antipartícula. Els físics Lev D. Landau i Abdus Salam van voler arreglar la cosa dient que potser el conjunt de les dues propietats CP es mantindria invariant suposant que tots els antineutrinos fossin dextrogirs.

Però el 1964 es féu manifest, per obra de l'equip de Christensen, tot estudiant el procés de desintegració de les partícules amb «estranyesa», que hi ha també de vegades violació de CP. Aquell suggeriment de Salam i Landau no té validesa. També l'experiment que feren J. W. Cronin i V. L. Fitch amb el gran accelerador de 33 GeV de Brookhaven reafirmà la no-conservació de CP en la interacció dèbil (cosa que els valgué el premi Nobel de Física del 1980). Això voldrà dir també que en el moment del Big bang, quan començaren a formar-se les partícules no hi hagué simetria total entre matèria i antimatèria. I el físic rus Andrei Sakharov proposà que en el primer instant posterior al Big bang els xocs entre matèria i antimatèria causaren una enorme explosió d'energia en forma de fotons, restant un petit romanent de matèria a raó d'un nucleó per mil milions de fotons, que és el que ara s'observa, i això hauria estat suficient per fer que actualment tot l'univers estigui fet de la matèria que coneixem.

El coneixement de les intimitats de la matèria ens porta a aclarir aspectes del comportament de tot el cosmos. No és estrany que avui dia els físics nuclears també es dediquin moltes vegades a la cosmologia.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

EN EL LÍMITE DEL AMOR ***

Director: John Maybury.
Guionista: Sharman McDonald.
Intèrprets: Matthew Rhys, Sienna Miller, Keira Knightley.
Gènere: drama romàntic.
Regne Unit, 2008, color. 110 minuts. / Públic: adults.

Durant la Segona Guerra Mundial, el poeta gal·lès Dylan Thomas manté una relació peculiar i ambigua amb dues dones: Caitlin, la seva esposa, i Vera, una amiga i amor de joventut. Contra tot pronòstic, totes dues es fan amigues. La guerra i els afectes creuats establiran un complicat cabdell entre tots tres, que també acabarà implicant William, el marit de Vera. L'adaptació del llibre *Dylan Thomas: A farm, two mansions and a bungalow* és de Sharman Macdonald, mare de Keira Knightley, que ha concebut la pel·lícula com un pols de relacions humanes d'amistat, amor, odi i gelosia, barrejada amb els vaivens emocionals dels artistes. Encara que també s'hi introdueix el tema de la cruesa del conflicte bèl·lic, l'intent no acaba de funcionar, tot i els esforços visuals (imatges d'arxiu incloses) del director John Maybury (*The jacket*).

En aquesta dualitat, que de manera aparent presenta la pel·lícula, entre realitat i idealitat, entre soldats i artistes, la batalla la guanyen els menys egoistes. En aquest sentit, també és aparent la felicitat que a Dylan y Caitlin els aporta la seva lúdica amoralitat. La realitat s'encarrega de donar a llum aquests esdeveniments. Així i tot, el film tampoc no és un seguit de virtuts cinematogràfiques, encara que compta amb un bon repartiment que enriqueix el guió.

Humor: 0; acció: 1; violència: 1; sexe: 2; llenguatge col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

HONEYMOONS ***

Director: Goran Paskaljevic.
Guionistes: Goran Paskaljevic i Genc Permeti.
Intèrprets: Nebojsa Milovanovic, Jelena Trkulja, Jozef Shiroka, Mirela Naska.
Gènere: drama.
Albània-Sèrbia, color, 2009. 95 minuts. / Públic: joves.

Amb l'esperança d'una vida millor, dues joves parelles abandonen els seus respectius països. Melinda i Nik abandonen Albània per arribar amb vaixell a Itàlia, on esperen foragitar els fantasmes del seu passat recent. Vera i Marko deixen Sèrbia per tren en direcció a Àustria, travessant Hongria. Marko, violoncel·lista de gran talent, té l'oportunitat d'entrar a l'Orquestra Filharmònica de Viena. Però els problemes comencen quan arriben a la frontera, tot i tenir els papers en regla.

Paskaljevic (*Somni d'una nit d'hivern*) és un director serbi que arrossega en la seva filmografia la cruesa dels conflictes que s'han viscut al seu país. Els odis heretats de generacions anteriors en confrontació amb les diferents maneres de viure la pàtria que tenen algunes de les noves generacions és un dels temes principals del film.

El guió presenta dues històries en paral·lel amb molts punts en comú. Potser a l'espectador menys acostumat

a un cinema no estrictament comercial, el ritme li semblarà una mica pausat i el tipus d'interpretacions una mica diferents de les dels actors més occidentalitzats, però cada escena posseeix expressivitat i contingut.

La idea de la terra promesa, ara en forma de l'Europa unida, aflora com una mena de talismà pel qual tot s'abandona, fins i tot els vincles familiars. Aquest aspecte, afegit al dels prejudicis i odis entre cultures tan properes, pot convertir *Honeymoons* en un bon instrument per reflexionar sobre la persona i la seva identitat cultural.

Humor: 0; acció: 1; violència: 0,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

PARANORMAL ACTIVITY ***

Director i guionista: Oren Peli.
Intèrprets: Katie Featherston, Micah Sloot, Mark Fredrichs, Ashley Palmer, Amber Armstrong.
Gènere: terror.
Estats Units, color, 2007. 86 minuts. / Públic: joves.

Una parella jove viu una estranya experiència a casa seva: una casa unifamiliar en un barri perifèric residencial. Katie i Micah senten sorolls estranys i moviments de coses a la nit. Micah, un corredor de borsa obsessionat per l'electrònica audiovisual, quan es compra una càmera, decideix passar per l'objectiu tot el que succeeixi. També quan dormen. Katie, que pensa que aquests fenòmens paranormals l'han acompanyada des que era petita, no veu amb bons ulls l'efecte que la càmera té en el visitant

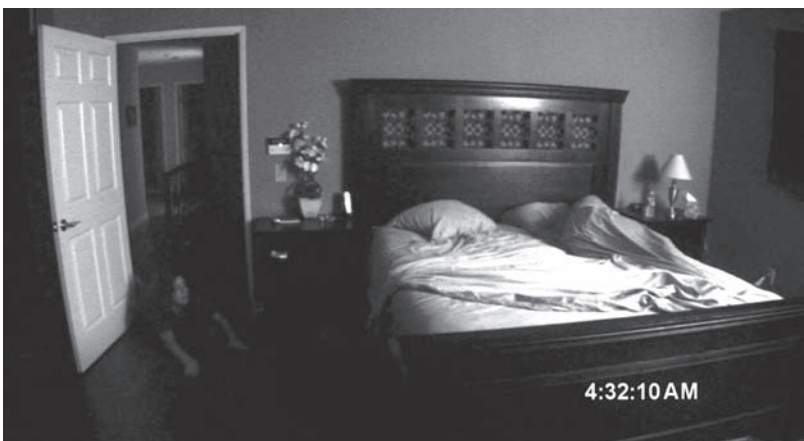
nocturn.

La pel·lícula es presenta, a l'estil d'*El projecte de la bruixa de Blair*, com un producte trobat i en fase d'investigació per les forces de l'ordre. Així i tot, aquesta estratègia publicitària i de cert reclam morbós (entrar en la intimitat del dolor i terror aliè suposadament real) continua funcionant.

Rodada en vídeo digital d'alta definició, el film desprèn naturalitat en les interpretacions de la parella protagonista. I encara que l'originalitat que es predica es queda en menys de la meitat quan un la veu, la veritat és que els 86 minuts tenen ritme i bons emplaçaments de càmera. Això no obstant, no deixa de ser un joc sense gairebé res per oferir en l'argument o el desenvolupament narratiu.

Humor: 0; acció: 1; violència: 0,5; sexe: 0,5; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: idiomes (anglès i castellà); subtítols (castellà).

El món de la televisió

JUSTO A TIEMPO ***

De dilluns a divendres - 19.00 h. - Cuatro / Públic: joves.

Iñaki López presenta aquest concurs amb naturalitat i sense estridències, una cosa molt gratificant en els temps que corren. Tot i això, els diferents col·laboradors són massa rígids i els falta espontaneïtat. Alguns dels reptes que proposa *Justo a tiempo* són calcular el pas dels segons, aconseguir identificar objectes en escassos minuts o comptar diners i respondre preguntes mentre corre el cronòmetre. La successió i la varietat de les proves atorguen al concurs el ritme accelerat que se li pretén donar. Tant el públic com l'espectador tenen diferents oportunitats per participar-hi i endur-se uns quants euros. Això sí, al de casa li surt més car, ja que ha de trucar o enviar un SMS. La diversitat i originalitat de les proves ajuden a despertar l'interès però, en presentar desafiaments que només es poden resoldre *in situ* i no des del sofà de casa, pot ser que l'audiència no secundi aquesta nova proposta.

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

- **VATICÀ.**— El Servei d'Informació Vaticà estrena bloc en espanyol, anglès, francès i italià (www.visnews.org). Presenta notícies dels darrers anys i altres temes d'actualitat religiosa. També permet accedir al compte Twitter i al portal Youtube del Vaticà.
- **SALESIANS.**— Els Salesians de Don Bosco dels Estats Units han inaugurat una web (www.salesians-un.org) que destaca la presència dels Salesians a les Nacions Unides i el món a favor i entre els joves. A més de proporcionar actualitzacions regulars de les Nacions Unides i fonts salesianes a través de la web, fa servir les xarxes socials de Twitter, Facebook i Youtube.

ALTRES BISBATS

- **MISSIONERS COMBONIANS.**— Del 9 al 18 de setembre, Camí de Sant Jaume per a joves de 20 a 30 anys provinents de Polònia, Itàlia, Alemanya, Portugal i Espanya. Més informació: P. Ramón Eguiluz, tel. 914 152 412.

BARCELONA

- **AMICS DELS ÀNGELS.**— El 29 d'abril, a les 19.30, conferència *L'evolució de la figura de l'àngel a la Bíblia*, de M. Claustre Solé (professora de Bíblia de la Facultat de Teologia de Catalunya). Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 – Barcelona.
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 3 de maig, a les 19.00, dilluns dels drets humans sobre *Cap a on va Europa? Drets humans a l'Europa social*, amb Jordi Sabater (professor de la Facultat d'Educació Social i Treball Social de la URL) i Gerardo Pisarello (professor de la UB i membre de l'Observatori DESC); el 8, a les 10.00, trobada de joves *CJ La propietat i els diners: com ho veia Jesús*. Hi participarà José I. González Faus. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com.
- **PINTURA.**— El 3 de maig, a les 19.30, conferència de Joan Pallarès sobre l'oli a la cultura mediterrània. Fins al 15 de maig es pot visitar una exposició de pintura sobre l'oli del Grup de Pintors de Sant Andreu al centre cívic (Gran de Sant Andreu, 111).
- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Els dies 5, 12, 19 i 26 de maig, a les 19.00, cicle de conferències *Pluralisme*

religiós i societat contemporània, a càrrec de Joan Hernández. C/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888, fax 934 882 444, fjm@fundaciojoanmaragall.org, www.fundaciojoanmaragall.org.

- **GRUP D'AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 6 de maig, a les 20.00, trobada sobre les tres grans religions: cristianisme, judaisme i islam. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **PARROQUIA DE LA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS DE LA TORRASSA (L'HOSPITALET).**— Celebra la festa patronal en el 75è aniversari de la creació de la parròquia: el 7 de maig, ofrena floral dels nens i nenes del barri; a les 20.00, primeres vespres de la Mare de Déu; a les 21.00, vetlla de pregària preparada i dirigida pels joves de la parròquia; el 8, a les 8.00, laudes i missa matinal; a les 12.30, missa i ofrena floral dels feligresos, entitats i autoritats, presidida pel vicari episcopal Mn. Jesús Sanz; el 9, festa popular de la Mare de Déu dels Desemparats, eucaristia solemne presidida pel bisbe Pere Tena i concelebrada per sacerdots de la parròquia. Es cantaran els goigs que ha fet per a aquesta celebració Rafael García Villena, de l'associació Amics dels Goigs.

- **TIBIDABO.**— El 7 de maig, a les 19.00, celebració de la unció dels malalts per a totes aquelles persones que vulguin participar; el 9, 124è Romiatge del Ram amb la celebració de l'eucaristia i l'ofrena tradicional del Ram a l'ermita primitiva. Més informació: tel. 934 175 686.

- **CENTENARI DELS CAPUTXINS DE POMPEIA.**— El 8 de maig, a les 12.00, festivitat de la Mare de Déu del Roser de Pompeia. Eucaristia presidida per fra Carlos Novoa, conseller general.

- **PARRÒQUIA DE SANT RAMON NONAT.**— Celebra el 80è aniversari de la parròquia i el 75è aniversari de la inauguració de l'església: el 8 de maig, a les 21.00, concert del cor Creixent de l'Ateneu i quartet de flautes travesseres. Av. Sant Ramon Nonat, 1 – Barcelona, tel. 934 400 284, fax 934 498 802, santramon171@arqbcn.org.

- **PASQUA DEL MALALT.**— El 9 de maig la Pastoral de la Salut de Barcelona celebrarà la Pasqua del Malalt a l'Hospital Vall d'Hebron. L'acte central serà una eucaristia, a la capella de l'hospital, a les 11.00, amb la participació de la coral d'aquesta entitat.

- **MUSEU DE CIÈNCIES NATURALS DE BARCELONA.**— El 9 de maig, a les 12.00, activitat sobre *Simbologia i usos de les plantes medicinals a l'edat mitjana*, a càrrec de Carles Benedí (Facul-

SANTUARI DE MONTSERRAT

SANT FRANCESC COLL.— El 8 de maig, benedicció d'una escultura a sant Francesc Coll, fundador de les Dominiques de l'Anunciata. És una escultura de travertí romà de 3 tones i 3,20 metres d'alçada, obra de Francesc Carulla. Els actes començaran a les 11.00, amb una missa conventual; a les 12.30, benedicció del monument al camí de Sant Miquel. Finalitzarà a Manresa amb un dinar popular.

tat de Farmàcia, UB) al Jardí Botànic, c/ Doctor Font i Quer, 2 – Barcelona, tel. 932 564 160, fax 934 245 053.

- **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El 9 de maig, a les 18.00, el grup de pregària de la Veritable Vida en Déu tindrà la seva trobada a la capella de les Carmelites Missioneres del carrer Puiggarí, 1 – Barcelona. Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

- **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El 9 de maig, a les 18.00, concert d'Hector Moab Guzmán (piano), amb obres de Haydn i Scriabin, i d'Álvaro Rosso (contrabaix) i Viviana Salisi (piano), amb obres de Botterini, Eccles i Dittersdorf. Concert solidari per als menjadors de nens de Cali (Colòmbia). C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **DIA INTERNACIONAL DE LA FAMÍLIA.**— El 9 de maig, a les 19.00, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach presidirà una eucaristia per a les famílies. Es convida de manera especial els matrimonis que celebren 25, 50 i 60 anys de vida matrimonial. Més informació: tel. 934 538 659, de 9.00 a 15.00, familia@arconet.es.

- **CASA BETÀNIA.**— El 9 de maig, recés dirigit per Mn. Francesc Prieto. Més informació: tel. 933 751 102.

- **«LLIBRES QUE MARQUEN ÈPOCA».**— Curs organitzat per Cristianisme i Justícia i la Fundació Joan Maragall. La propera sessió serà el 10 de maig, a les 19.30, al centre Cristianisme i Justícia (c/ Llúria, 13 – Barcelona) sobre *Catalunya dins l'Espanya moderna* (1962), de Pierre Vilar. Obra presentada per Jaume Dantí.

- **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El 14 de maig, a les 22.00, *La Creu ens dona Vida!*, pregària entorn de la creu de la Jornada Mundial de la Joventut amb la Germana Glenda i Kairoi, al Pla de la Catedral de Barcelona.

- **PROFETA ISAÏES.**— El 15 de maig, de 10.00 a 13.30, curs de metodologia i espiritualitat per a animadors bíblics VII sobre *Sabor a profecia: Isaïas*. Equip d'animació: Quique Fernández (tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es) i Justino Martínez (tel. 667 003 514, juspaz@combonianos.com). Serà al Centre d'Estudis Pastorals, c/ Rivedeneyra, 6, 3r - Barcelona.

GIRONA

- **VOCACIONS.**— El 6 de maig, de

Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot

40 Hores

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA
AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL
TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI
(8 d'abril - 6 de juny)

El lema 2010 evoca l'Any Sacerdotal. Ens apleguem una munió de comunitats al voltant de Jesús ressuscitat, per donar-li gràcies pel do del sacerdoci ministerial, per pregar perquè els cridats visquin en plenitud la grandesa del do que els ha estat confiat, i alhora per demanar la gràcia de més i santes vocacions generoses disposades a seguir-lo en el servei a l'Església. Vivim també moments d'aflicció. Supliquem al Senyor amb esperança ferma: Ell és el Salvador únic de la humanitat. Els torns d'aquest clamor magne i unànime a Jesús Sagramentat són el següents:

DEL 29 D'ABRIL A 5 DE MAIG

- 29-30** Parròquia Sant Miquel dels Sants, c/ Escorial, 163. Dijous 29, de 9.30 a 22.30 h. Divendres 30, de 9.30 a 22.30 h. Dissabte 1 de maig, de 9.30 a 2 de la matinada.
- 1** Parròquia Sant Miquel dels Sants, c/ Escorial, 163. *Continua el torn:* dissabte 1, de 9.30 a 2 de la matinada.
- Parròquia de la Immaculada, de l'Hospitalet, c/ Estronci, 20, (M L5 «Can Boixeres»). Dissabte 1, de 8 a 20 h.
- 2** Missioneres Germanes de Betània, c/ Alta Gironella, 8 (darrere de la clínica Corachan). Diumenge 2, de 9 a 18 h.
- 3-4** Parròquia Sant Fèlix Africà, c/ Ramon Trias Fargas, 21. De les 8 h del dilluns 3, a les 3 h de la matinada del dimarts 4.
- 5** Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, c/ Mallorca, 234. Dimecres 5, a partir de la missa de 9 fins a les 12.30 h, i de 18 a 20.30 h.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

RONIT CHOCLIN, GUIA DEL CLUB+AMICS ALS PELEGRINATGES A TERRA SANTA

«El viatge a Terra Santa és totalment diferent de qualsevol altre tipus de viatge»

Samuel Gutiérrez

Del 21 al 28 de juny, el Club+Amics tornarà a viatjar a Terra Santa per emprendre amb tots aquells que ho desitgin la Ruta de l'Èxode, organitzada per l'agència Ruth Travel. Al capdavant del pelegrinatge hi haurà un cop més la guia israeliana Ronit Choclin, especialitzada des de fa 25 anys en l'acompanyament de pelegrins cristians per la terra de Jesús. Per a ella, aquest tipus de viatges són realment especials, plens de contingut i d'emocions, amb una càrrega enorme afectiva i espiritual. Més informació: tel. 934 902 770.

Com a guia al capdavant d'un grup de pelegrins que visiten Terra Santa, què és el que intenta oferir?

El meu objectiu com a guia és oferir una aproximació a una terra que la gent pensa que coneix molt, però que en realitat és totalment desconeguda. En els pelegrinatges, la meva tasca es fa conjuntament amb la del sacerdot acompanyant, i en aquest sentit, com que cada sacerdot és diferent, a mi em toca adaptar-me a cada pelegrinatge en concret. El primer contacte amb un grup és com l'amor a primera vista. Tenim vuit dies, sense temps ni marge per conèixer-nos a fons, i això m'obliga a entendre ràpidament com és el grup i quines són les seves expectatives. Com a guia puc dir que tot i que les rutes acostumen a ser semblants, les dinàmiques de cada grup poden arribar a ser ben diferents. No es tracta només de donar informació, sinó de fer possible una vivència.

Com afecta la dimensió afectiva pel fet de ser pelegrins?

Afecta moltíssim. Jo sempre dic que no és el mateix viatjar com a turista a París que fer-ho com a pelegrí a Terra Santa. Juntament amb l'anhel i les ànsies de conèixer un lloc nou, el pele-

Àngel Marín Garrido

grí que visita Terra Santa ve amb una càrrega afectiva i religiosa molt gran. Arriba a un lloc que pensa que coneix des de sempre i que, d'alguna manera, forma part de la seva identitat. El viatge a Terra Santa és totalment diferent de qualsevol altre tipus de viatge. És la terra on neix, viu i mor Jesús, Maria, els deixebles... És l'escenari on es gesta la seva vida de fe. Cada lloc sant que trepitja té per a ell un contingut enorme perquè té un paper important en el seu camí de fe.

Malgrat que sembla que és un referent vital per a tots els pelegrins, aviat descobrim que Terra Santa no és tan coneguda...

Els pelegrins pensen que la coneixen, però hi ha molta fantasia i imaginació. La majoria de vegades, la imatge que porten té poc a veure amb la

realitat. El que estímem molt tendim a fer-ho més gran i més bonic del que és. Hi ha gent que pensa que a Terra Santa encara anem amb ase, i que les planes estan farcides de palmeres i figueres. En 2.000 anys, sobretot en una terra tan sotmesa a la violència i a la destrucció, els llocs poden canviar molt. Una de les grans decepcions del pelegrí és que sovint esperen veure els sants llocs tal com eren fa 2.000 anys.

És feina del guia gestionar aquestes petites o grans decepcions?

Sí, d'una banda, ens toca una mica ajudar a fer baixar a la realitat, a gestionar aquesta decepció, però de l'altra, també forma part de la nostra missió tornar al pelegrí al somni inicial. És cert que han passat 2.000 anys d'història i que han canviat molt les

coses, però a mi també m'agrada molt fer servir la imaginació per tornar als orígens i fer aflorar el passat.

Què destacaria del pelegrinatge que ofereixen des del Club+amics?

Per a mi, tot és important. El pelegrinatge és un creixement constant. Què és més important l'Anunciació o la Resurrecció? No hi ha competències a Terra Santa. A nosaltres el que ens agrada és anar construint una experiència, començant normalment per Galilea, on va tenir lloc la infància, la pubertat i part de la vida pública de Jesús, per acabar a Jerusalem, al Sant Sepulcre, que és el colofó del pelegrinatge, perquè s'hi produeix el moment culminant del cristianisme: la Resurrecció de Jesús.

Pensant-ho millor

Antoni Coll
Gilabert
Periodista

El «The New York Times» i el Papa

El *The New York Times* es va afegir a les revelacions sobre la pederàstia a càrrec d'alguns clergues i va apuntar directament al Papa quan va assenyalar certa fluïxetat en la decisió d'apartar del ministeri un sacerdot convicte en un cas que es remunta a 30 anys.

Si jo tingués doble personalitat, diria que, com a periodista, sempre he pensat que el NYT és el millor diari de tots i, com a catòlic, que el Papa és la garantia moral més gran del món. El diari de Nova York ha aconseguit un cim important des que Adolph Ochs el va comprar i li va posar el lema famós «All the News That's Fit to Print» («Totes les notícies mereixedores de ser publicades»).

Era mereixedora de ser publicada aquesta notícia? Possiblement, però no en portada i de la forma que el diari ho va fer. Primer, perquè ja era coneguda (temps enrerere ja l'havia publicada un altre diari americà) i, segon, perquè el NYT havia de valorar l'actitud de Ratzinger, que des de fa anys s'ha mostrat com el Papa més contundent a l'hora de denunciar aquests abusos, acceptar la dimissió de sacerdots i bisbes i demanar directament perdó a les víctimes.

No necessito, doncs, posar-me la jaqueta de catòlic per criticar aquesta vegada el NYT, sinó la de professional del periodisme (que per a mi és la mateixa jaqueta). En un temps es va dir del NYT que és «un diari editat per jueus, escrit per catòlics i llegit per protestants». Que els redactors siguin encara la majoria catòlics no em consta ni és important. El més important és que siguin bons professionals. I malgrat que no m'atreiria mai a comparar-me amb ells, sí que puc dir que, per una vegada, no van estar a l'altura de la meua admiració habitual.

Rauxa

La nostra pagesia

Aquest mateix mes d'abril el Parlament de Catalunya ha aprovat un pla estratègic de vuit anys per a l'agricultura del nostre país. La iniciativa ha estat ben rebuda per aquest sector, que feia molt de temps que reclamava un suport directe a la seva activitat per part de les administracions. Les reclamacions de la pagesia catalana estan totalment justificades perquè des de fa decennis ha estat arraconada pel sistema econòmic, que tan perjudica els petits productors, i ignorada per la majoria de ciutadans, que només coneixen el món rural per quatre tòpics o que fins i tot se'l miren amb menyspreu. A Catalunya els

pagesos sempre s'han sentit especialment arrelats a la terra, han estat els responsables de treballar-la i són els que amb molt d'esforç al llarg dels segles han anat conformant un paisatge geogràfic característic que avui tots identifiquem com a propi. Al cap i a la fi són els pagesos els que produeixen aquells productes de la nostra terra dels quals tots ens sentim tan orgullosos. Només per això, doncs, és just que la societat catalana sigui conscient de la importància vital —no només econòmica, sinó també cultural i identitària— de la nostra pagesia i que actuï amb conseqüència donant-li tot el suport que calgui.

Eduard
Brufau

